

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LA NET LI

CHUCK
PALAHNIUK

2. BASIM

Asilerin,
kaybedenlerin,
hayalperestlerin,
küfürbazların,
günahkârların,
beyaz zencilerin,
aşağı tırmananların,
yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,
uçurumdan atlayanların...
dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

CHUCK PALAHNIUK: Gerçek adı Charles Michael Palahniuk olan yazar 21 Şubat 1962'de Burbank, Washington'da doğmuştur. Annesi ve babası Chuck on dört yaşındayken ayrılır. Chuck ve kardeşleri annelerinin ebeveyninin sığır çiftliğine yerleşir ve burada büyür. 1980'de Columbia High School'u bitirdikten sonra Oregon Üniversitesi'nde gazetecilik öğrenimi görür. Üniversite yılları boyunca yazar olmayı aklından geçirmez. Geçimini Freightliner adlı şirkette otomobil tamirciliği yaparak sağlamaktayken, 1996'da, arkadaşlarıyla birlikte bir edebiyat grubuna katılır ve burada Project Mayhem (Kargaşa Projesi) adlı kısa hikâyeyi yazar. Söz konusu hikâye üç ay gibi kısa bir süre içinde *Fight Club'a* (1996) [*Dövüş Kulübü*, Çev. Elif Özsayar, Ayrıntı Yay., 2001] dönüşür. İlk romanını yayımlatması kolay olmaz. Pek çok kez reddedilir. Chuck Palahniuk her reddedilişinde daha da "karanlık" yazmaya başlar. Nihayet yayımlanan ilk romanı *Dövüş Kulübü*, özellikle de 1999 yılındaki film uyarlamasının ardından büyük ses getirir ve Pacific Northwest Booksellers Association Award ve Oregon Book Award ödüllerine değer bulunur. *Survivor* (1999) [*Gösteri Peygamberi*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2002]; *Invisible Monsters* (1999) [*Görünmez Canavarlar*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2004]; *Choke* (2001) [*Tikanma*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2003]; *Lullaby* (2002) [*Ninni*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2007]; *Fugitives and Refugees* (2003) [*Kaçaklar ve Mülteciler*, Çev. Esra Arışan, Ayrıntı Yay., 2005]; *Diary* (2003) [*Günce*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2005]; *Haunted* 2005 [*Tekinsiz*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2009]; *Rant* (2007) [*Çarpışma Partisi*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2010]; *Snuff* (2008) [*Ölüm Pornosu*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2011]; *Pygmy* (2009) [*Pigme*, Çev. Gökçe Çiçek Çetin, Ayrıntı Yay., 2013]; *Stranger Than Fiction* (2004) [*Kurgudan da Garip*, Çev. Ahmet Ergenç, Ayrıntı Yay., 2013]; *Tell-All* (2010) ve *Doomed* (2013) adlı kitapları kaleme alan Palahniuk, halen Oregon'un Portland şehrinde yaşamını sürdürüyor.

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Lanetli

Chuck Palahniuk

Ayrıntı: 771
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 76

Lanetli
Chuck Palahniuk

Kitabın Özgün Adı
Damned

İngilizce'den Çeviren
Gökçe Çiçek Çetin

Yayıma Hazırlayan
Güler Emektar

Originally published in the English language
under the title *Damned* by Chuck Palahniuk
Copyright © 2011, Chuck Palahniuk
No part of this book may be reproduced, in any
form without written permission
from the publisher.
Published by arrangement with Donadio and
Olson, Inc. & AnatoliaLit Agency.

*Bu kitabın yayın hakları Ayrıntı
Yayınları'na aittir.*

Kapak İllüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak Tasarımı
Deniz Çelikoğlu

Kapak Düzeni
Gökçe Alper

Dizgi
Hediye Gümen

Baskı
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok
No.: 244 Topkapı/İst.
Tel : (0212) 612 31 85
Sertifika No: 12156

Birinci Basım: İstanbul, 2014

İkinci Basım: İstanbul, 2014

Baskı Adedi 2000

ISBN 978-975-539-806-8
Sertifika No.: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Basım Dağıtım Tic. San. ve Ltd. Şti.
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu - İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

Lanetli

Chuck Palahniuk

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

I

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Şimdi geldim buraya, Cehennem'e; ve belki de aşırı doz marihuanadan ölmek dışında hiçbir şey benim hatam değil. Belki de şişman... gerçek bir domuzcuk olduğum için düştüm Cehennem'e. Kendine saygın yeterli olmadığı için Cehennem'e gidilebiliyor mu bilmiyorum ama ben bu yüzden buradayım. Keşke yalan söyleyip, sarı saçlarım ve iri göğüslerimle bir deri bir kemik olduğumu anlatabilseydim sana. İnan bana, şişmanım ama çok iyi nedenlerim var bunun için. Önce kendimi takdim edeyim...

Ölü olmanın tam anlamıyla nasıl bir duygu olduğunu tarif etmenin en iyi yolu... Evet, *tarif etmek* sözcüğünün anlamını biliyorum. Ölüyüm ben, zihinsel özürlü değil. İnan bana, ölü-olma kısmı ölüyor-olma kısmından çok daha kolay. Eğer

uzun süre televizyon seyredabiliyorsan, o zaman ölü-olma halinin çocuk oynacağı olduğunu göreceksin. Aslında, televizyon seyretmek ve internette sörf yapmak gerçekten mükemmel bir ölü-olma pratiğidir. Ölümü anlatmanın en iyi yolu, ölümü annemin dizüstü bilgisayarını açıp Mazatlan ya da Banff'taki evimizin kamera sistemine bağlanmasıyla kıyaslamaktır. "Bak" diyor annem, ekranı görmem için benden yana çevirerek, "kar yağıyor." Bilgisayar ekranında yavaşça beliren, büyük pencerelerinden dışarıda yağan karın görüldüğü oturma odasıyla, Milan evimizin iç mekânı olmalı. Uzaktan kumanda sayesinde, Control, Alt ve W tuşlarına basarak, annem oturma odasının bütün perdelerini ardına kadar açıyor. Control ve D tuşlarına basarak, uzaktan kumandayla ışığı kısıyor; loş ışıktaki ikimiz bir trende ya da kiralık bir arkası açık geniş arabada ya da tuttuğumuz bir jette oturuyoruz ve bilgisayar ekranında görünen bu boş evin penceresinden hoş kış manzarasını seyrediyoruz. Control ve F tuşlarıyla, gazlı şöminenin ateşini yakıyor ve güvenlik sisteminin sesli monitörleri sayesinde İtalyan kar yağışının hışırtısını ve şöminede yanan ateşin çıtırtısını dinliyoruz. Sonra annem Cape Town'daki evimizin sistemine giriyor klavyeden. Ardından, Brentwood'taki evimizi görmek için giriş yapıyoruz sisteme. Annem aynı anda her yerde olabiliyor ama hiçbir yerde aslında; aslında hiç olmadığı her yerde güneşin batışını ve ağaçların çiçeklenişini seyredabiliyor. En iyi ihtimalle, bir bekçi olarak. En kötü ihtimalle, bir röntgenci...

Annem günün yarısını, mobilya dolu boş odaları seyrettiği dizüstü bilgisayarının ekranına bakarak geçirebilir. Uzaktan kumandayla termostatu çalıştırır. Işıkları kapatır ve her bir odada çalacak hafif müzik için en uygun ses düzeyini seçer. "İçeride insan var sanıp, kedi hırsızlarının uzak durması için" diye açıklar bana. Kameradan kameraya mekik dokurken, Paris'teki evimizde Somalili hizmetçinin temizlik yapışını seyreder. Bilgisayar ekranına adeta yapışmış bir halde iç geçirir ve "Londradaki çiğdemim açıyor" der.

Times gazetesinin açık iş dünyası sayfasının arkasından babam, “Çoğul kullanacaksın; çiğdem değil *çiğdemlerim*” der.

Annem muhtemelen kıkırdayacak; sonra Control ve L tuşlarına dokunup üç kıta öteden, fayanslar yeterince iyi parlatılmadığı için hizmetçiyi banyoya kilitleyecektir. Ona göre bu biraz haince ama iyi bir eğlence yerine geçecek nitelikte. Fiziki olarak orada bulunmadan çevreyi etkilemek oluyor bu. Gıyabında tüketim. Yirmi otuz yıl önce kaydettiğin bir hit parçanın bugün hâlâ, hiç karşılaşmayacağın bir Çinli atölye işçisinin zihninde yer ediyor olması gibi bir şey bu. Bir tür güç; ama amaçsız, aciz bir güç.

Bilgisayar ekranında, bir hizmetçi Dubai'deki evimizin penceresinin pervazındaki vazoya yeni açmış şakayıkları yerleştiriyor ve annem kablosuz bağlantı yoluyla klavyeye bir dokunuşla, klimayı giderek daha düşük bir dereceye getiriyor; hatırı sayılır miktarda gaz ve elektrik harcayarak o evi, o odayı, eti muhafaza edecek, kayak yapacak kadar soğutuyor ve bunu sırf şu lanet olası on papellik hoş pembe çiçekler biraz daha uzun süre taze kalsın diye yapıyor.

Ölü olmak işte tam da böyle bir şey. Evet, *gıyabında* sözcüğünün anlamını biliyorum. On üç yaşındayım, aptal değilim... ve ölüyüm... işe bak ya... *gıyabında* sözcüğünün anlamını benden iyi kim bilecek.

Ölü olmak, ışık hızıyla seyahat etmenin özüdür.

Ölü-ölü olmak hiç durmamak, yedi gün/yirmi dört saat, yılda üç yüz altmış beş gün demektir... ilelebet.

Bütün kanın damarlarınızdan çekilip alınması nasıl bir histir bilir misiniz?.. Bunu tarif etmemi istemeyin benden... Belki size ölü olduğumu da söylememeliydim; çünkü kuşkusuz, şimdi kendinizi korkunç üstün görüyorsunuz. Hatta öteki şişko insanlar bile Ölü İnsanlardan üstün görüyordur kendilerini. Ama işte benim İğrenç İtirafnamem. Açık ve kesin olarak itiraf ediyorum. Hakkımdaki tüm gerçeği ilan ediyorum. Ben ölüyüm. Artık bunu bana karşı kullanmayın, tamam mı!

Evet, hepimiz birbirimize biraz gizemli ve biraz da garip insanlar olarak görünürüz; ama kimse bir ölünün görüldüğü kadar yabancı gelmez kimseye. Bir yabancıyı Katolik dinini seçtiği ya da homoseksüel tecrübeler yaşadığı için bağışlayabiliriz: ama ölüme boyun eğdiği zaman onu bağışlamayız. Bir şeyden vazgeçenlerden nefret ederiz. Alkolizm ya da eroin bağımlılığından daha beter bir şey olan ölmek sanki en büyük zayıflıktır ve bacaklarınızı tıraş etmediğiniz için insanların size tembel dediği bir dünyada, ölü olmak sanki en vahim karakter bozukluğudur.

Sanki hayattan kaytarmışsın, sanki bütün potansiyelini yaşayıp bitirmeye yetecek kadar ciddi çaba harcamamışsın gibi bir şey demektir. *Seni gidi dönek!* Hem şişmansın hem de ölü... Buna çifte ayıp derler.

Hayır, bu hiç adil değil; ayrıca benim için üzülsen bile, muhtemelen hayatta olduğun için halinden gayet memnun bir şekilde, yiyecek zincirinde senden aşağıda olma talihsizliğine uğramış zavallı bir hayvandan bir parçayı ağzına atmış, çiğniyorsun. Bütün bunları senin sempatin kazanmak için anlatmıyorum. On üç yaşındayım, bir kız çocuğuyum ve ölüyüm. Adım Madison ve ihtiyacım olan son şey, senin bana bahş edeceğin o aptal acıma duygun. Hayır, bu hiç adil değil; ama ne yaparsın ki insanlar böyle işte. Başka biriyle ilk karşılaştığımızda kafamızın içinde bir ses usulca, “Güneş gözlüğü takmış olabilirim ya da kalçaları geniş, etine hayli dolgun biri de olabilirim; ama en azından Gay, Siyah ya da Yahudi değilim” diye fısıldar. Yani, ben benimle ilgili ne varsa o olabilirim ama SEN olmadığım için de gayet mutluyumdur. Bu yüzden ölü olduğumdan söz ederken biraz tereddüt ediyorum; çünkü hemen herkes, hatta Meksikalılar ve AIDS’liler bile, ölü insan karşısında kendilerini acayip üstün hissediyor. Bu, ortaokulda, Batı Tarihinin Etkileri dersinde Büyük İskender okurken kafanızın içinden geçen düşüncelere benziyor biraz: “İskender o kadar cesur, o kadar akıllı, o kadar ‘Büyük’tü de... neden öldü?”

Evet, *sinsi* sözcüğünün anlamını da biliyorum.

Ölüm, hiçbirimizin yapmayı ASLA tasarlamadığı BÜYÜK BİR HATA. Kepekli poğaçalar ve kolonoskopiler de işte bu yüzden var. Vitaminleri bu yüzden alıyoruz, Pap smear testini* bu yüzden yaptırıyoruz. Hayır, sen değil... *sen asla ölmeyeceksin...* ve bu yüzden şimdi benden üstün görüyorsun kendini değil mi? Pekâlâ, öyle olsun, devam et böyle düşünmeye. Güneş kremi sür vücudunun her yerine ve elle göğüslerini içindeki kütleyi hissetmek için. Büyük Sürpriz'in içine etmeyeyim ben.

Ama, dürüst olmam gerekirse, öldüğünde muhtemelen evsizler ve geri zekâlılar bile senin yerini almak istemeyecektir. Demem o ki, seni kurtçuklar yiyecek. Bu bütün medeni haklarının ihlal edilmesi gibi bir şey. Ölümün yasadışı olabilir ama Uluslararası Af Örgütü'nün senin için bir mektup kampanyası başlatmasını bekleme boş yere. Hiçbir rock yıldızı hit parçalarını senin için çalmayacak; benim yüzümün kurtçuklar tarafından yenmesini engelleyecek hiçbir şey senin için yapılmayacak.

Annem size benim çok küstah ve herkese laf yetiştiren bir geveze olduğumu söyleyecektir. "Madison, lütfen ukala dümbeleği gibi davranmaya son ver!" diyecektir. "*Ölüsün* sen; şimdi biraz *sakin* ol."

Benim ölü olmam babamı muhtemelen inanılmaz rahatlatmıştır; böylece en azından hamile kalıp onu utandıracak olmamdan endişe duymasına gerek kalmadı. "Madison" derdi babam, "sana kalan erkeğin elleri boş kalmayacak..." Keşke babam bilseydi.

Balığım Bay Wiggles öldüğünde onu tuvalete atıp, sifonu da üzerine çekmiştik. Köpeğim Tiger Stripe öldüğünde de ben aynı şeyi denedim ve tıkanan boruyu açmak için sucu çağırmak zorunda kaldık. Her yer birbirine girmişti. Zavallı Tiger Stripe. Ben ölünce, ayrıntıya girmeyeceğim ama şu kadarını

* Pap-Test, Dr. George Papnicolaou tarafından adlandırılmıştır ve rahim ağzı kanserinin taramasında kullanılan bir testtir. (ç.n.)

söyleyeyim, Bay Sapıkoğlu Sapık levazımatçı beni çırlıçplak görecek, bütün kanımı dışarı akıtacak ve benim on üç yaşındaki bakir bedenimle Tanrı bilir ne dengesiz şehvet oyunları oynayacaktı. Bana çenesi düşük diyebilirsiniz ama ölüm benim gördüğüm en büyük şaka. Annemin parasını ödediği bütün o kalıcı permalardan ve bale derslerinden sonra, şimdi burada göbekli, sefil bir ölü yıkayıcı herifin sıcak, tükürüklü diliyle banyo yapıyorum.

Demem o ki, öldüğünüzde, sınırlarınız ve özel alanınız konusundaki taleplerinizden büyük oranda feragat etmek zorunda kalıyorsunuz. Sadece şunu bilin ki, yaşayamayacak kadar tembel olduğum için ölmedim. Ailemi cezalandırmak istediğim için de ölmedim. Annemle babam hakkında ne kadar ileri geri konuşsam konuşayım, onlardan nefret ettiğim fikrine kapılmayın sakın. Evet, belli bir süre orada burada sürttüm; dizüstü bilgisayarı üzerine kapanmış beni gözetleyen annemin Control, Alt ve L tuşlarına basarak Roma'daki, Atina'daki, dünyanın dört bir yanındaki yatak odalarımın kapısını kilitlediği oldu. Ardından bütün perdeleri kapatıyordu ve klimayı çalıştırıyor, hatta oyuncaklarım, elbiselerim ve doldurulmuş hayvanlarım tozlanmasın diye elektrostatik hava temizleyiciyi de aktif hale getiriyordu. Bu demek oluyor ki ben onları onların beni özlediğinden daha çok özlemeliyim, özellikle de onların beni yalnızca on üç yıl sevdikleri, benimse onları bütün ömrüm boyunca sevdiğim dikkate alınırsa. Daha uzun kalmadığım için beni bağışlayın ama ölü olmak ve odaları serinletip, ışıkları yakıp söndürüp, perdeleri açıp kapatırken sadece insanları seyretmek de istemiyorum. Sadece bir röntgenci olmak istemiyorum.

Hayır, bu hiç adil değil ama dünyayı Cehennem'e çeviren, onun Cennet gibi olması gerektiğine dair beklentimiz. Dünya dünyadır. Ölü de ölü. Çok geçmeden bunu kendiniz anlayacaksınız. Sizin için herkesin perişan olması da hiçbir işe yarayacak.

II

Ora da mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Sakın ha Cehennem'den hoşlanmadığım gibi bir izlenime kapılma, hayır, gerçekten, şahane olmuş. Sahiden, kaynar kusmuk denizini karıştırmak, kabartmak, leş gibi kükürt kokusunu yaymak ve kapkara sinek ordusunu ortalığa saçmak için çok uzun zaman dişini tırnağına takıp çalıştığım belli.

Benim Cehennem tasvirim seni etkilememişse, bunu benim yetersizliğime ver. Demek istediğim; ben ne bilirim ki? Muhtemelen her yetişkin, uçan vampir yarasalar, yükseklerden dökülen pis kokulu bok çağlayanları görünce korkudan altına yapar. Kuşkusuz, hata tamamen bende; çünkü ben Cehennem'i, hani şu klasik Hollywood şaheseri vardı ya, dur

hatırlatayım sana, bir hiper-sosyal, bir sevimli ponpon kız, bir asi kılıklı otçu, bir dangalak futbolcu, bir akıllı geçinen ebleh ve bir insan düşmanı psikopatın, bütün kitapları ve sandalyeleri ateşe atıp cayır cayır yakmaları dışında, sıradan bir Cumartesi günü, okudukları lisenin kütüphanesinde cezaya kalmalarını anlatan *The Breakfast Club** filminin biraz daha sert versiyonu olarak hayal etmiştim.

Evet, tabii, sen yaşıyor olabilirsin, Gay, İhtiyar ya da bir Meksikalı olabilirsin ve bunu başıma kakabilirsin ama şöyle bir düşün: Ben fiili olarak Cehennem'deki ilk günüme uyanıyorum ve bütün bu yaşadığım şeyin neye benzediğine, nasıl bir şey olduğuna ilişkin benim söylediklerimi dinlemek zorundasın. Hayır, bu hiç adil değil ama ucunda çoktan öteki dünyayı boylamış büyükanne ya da büyükbabanın kollarını açmış seni beklediği o ışık tüneli masalını unutabilirsin; belki başkaları bu tatlı, hoş süreci anlatmıştır ama o insanların hâlâ hayatta olduklarını ya da neyle karşılaştıklarını anlatmalarına yetecek kadar hayatta kaldıklarını unutma. Demek istediğim şu: Bu insanlar açıkça “ölümle burun buruna gelmek” denen şeyi yaşamış. Ben ise ölüyüm, kanım çekilmiş, kurtçuklar üzerime çullanmış. Benim kitabımda, bu durum beni bu konuda otorite kılar. İtalyan şair Dante Alighieri gibileri, kusura bakmasınlar ama okuyan insanlara okul öncesi düzeyinde aşamalı bir öğrenme yöntemi sunuyorlar sadece.

Hadi, Cehennem'e dair anlattıklarımı kulak ardı et de, gör bakalım başına neler geliyor.

En başta, demir parmaklıklarla çevrili oldukça kasvetli bir hücrenin taş zemininde yatarken açıyorsun gözlerini ve bu sözlerim kulağına küpe olsun: Sakın hiçbir şeye dokunma. Hapishane hücresinin demir parmaklıkları kir pas içinde. Başkalarının kanıyla kaplı iğrenç parmaklıklara kazara DOKUNACAK olursan, yüzüne ya da giysilerine SÜRME elini sakın; tabii ki,

* Kitap boyunca bol bol karşılaşacağımız bu film, 1985 Hollywood yapımı kült bir filmidir ve bundan sonra *Kahvaltı Kulübü* olarak anılacaktır. (ç.n.)

Kıyamet Günü'ne kadar temiz, doğru düzgün kalmak gibi bir isteğin varsa.

Ve yerlere saçılmış şekerler göreceksin; SAKIN alıp da yiye-yim deme!

Yeraltı dünyasına tam olarak nasıl geldiğim meselesi biraz karışık. Park halindeki siyah bir Lincoln'un direksiyon tarafında, kaldırıma çıkmış dikilen ve elinde üzerine berbat bir el yazısıyla, büyük harflerle, ismim, MADISON SPENCER, yazılmış olan beyaz bir karton tutan bir şoför hatırlıyorum. Şoför –bu insanlar asla İngilizce konuşmaz– aynalı güneş gözlüğü takmış ve başına bir şoför kasketi geçirmişti; dolayısıyla yüzünün büyük bir kısmını görmek imkânsızdı. İçeriye girebileyim diye arka kapıyı açtığını hatırlıyorum; sonra dışarıyı göstermeyen kapkara camları olan arabayla uzun bir yol gittiğimi; ama benim burada anlattığım şey, şehirle hava-alanı arasında belki milyon kere milyon yaptığım yolculuklar gibi olmasa gerek. Yine de beni Cehennem'e o araba mı getirdi emin değilim; ama uyandığımda bu pis hücredeydim.

Belki birilerinin çığlık atması yüzünden uyandım; Cehennem'de her zaman birileri acı içinde çığlık atar zaten. Mızımız bir bebeğin yanındaki ya da yakınındaki bir koltuğa oturmuş, Londra'dan Sydney'e uçan biri neye maruz kalıyorsa, hiç şüpheleniz olmasın Cehennemde de aynı şeye maruz kalıyor. Tıpkı yabancılarla birlikte, kalabalık bir yerde, hiçbir şey olmaksızın sonsuz bir bekleyiş gibi, Cehennem de uzun, nostaljik bir dejavu duygusu yaşatacak size. Hele uçakta gösterilen film *İngiliz Hasta*'ysa. Cehennem'de zebaniler herkese hafızalarda yer etmiş bir Hollywood filmiyle kıyak çekeceklerini söyleyecek olurlarsa, sakın fazla heyecanlanmayın; çünkü bu film daima *İngiliz Hasta* ya da maalesef *Piyano* olur. Hiçbir zaman *Kahvaltı Kulübü* gösterilmez.

Kokuya gelince, Cehennem ekseriyetle, çöpçülerin grev yaptığı yaz aylarındaki Napoli gibi kokuyor.

Bana kalırsa, Cehennem'dekiler sırf kendi seslerini duymak ve vakit geçirmek için çığlık atıyor. Yine de Cehennemden

şikâyet etmek bana biraz işgüzarlık, biraz da rahatına düşkünlük gibi geliyor. Yatılı okulda, Swanson donmuş balıklı turtası ya da katıldığınız bir ziyafette donmuş Salisbury bifteği ya da İskoçya'da herhangi bir şey yemek gibi, berbat sonuçlanacağından emin olduğunuz ama yine de balıklama atladığınız birçok deneyim söz konusudur. İzninizle hafızanızı tazeleyeyim: *Valley of the Dolls*'un film versiyonunu izlemek gibi belli eğlencelerden hoşlanmamızın tek nedeni göz aşinalığımız ve onun hiç tartışmasız düşük kalitesi konusundaki rahatlığımızdır.

Buna karşın *İngiliz Hasta* önemli ve büyük olmak için yırtılır ama ancak bayılıcı derecede sıkıcı olmayı başarır.

İşgüzarlığımı bağışlayın ama dünyayı Cehennem'e çeviren, onun Cennet gibi olması gerektiğine dair beklentimiz. Dünya dünyadır. Cehennem de Cehennem. Şimdi kesin sızlanmayı ve viyaklamayı.

Bu sebepten, Cehennem'e düşüp sonra da kendini bok yığını içinde bulduğun ya da kor kızıl keskin bıçaklardan bir yatağa atıldığın için salya sümük ağlamak, üstünü başını yırtıp dövünmek son derece basmakalıp ve bayağı geliyor bana. Salya sümük yalvarıp tepinmek bana... ikiyüzlülük gibi geliyor. Bu, önce bir güzel, *Jean de Florette* filmini izlemek üzere sinemanın koltuğuna kurulup, sonra da bütün oyuncular Fransızca konuşuyor diye kızıp yüksek sesle şikâyet etmeye başlamak gibi bir şey. Ya da sadece ne kadar boktan bir yer olduğunu görmek üzere Las Vegas'a giden insanların verdiği tepkilere benzer bir şey. Kuşkusuz, kristal avizeleri ve renkli camlarıyla ortama bir incelik katmaya çalışan kumarhaneleri, dikkat çekmek için yanıp sönen elektronik ışıklı plastik slot makinelerinin şangırtısı ve şıkırtısı arasında gezinen kalabalıkları görmek üzere oraya giden insanları da onlardan ayrı tutamayız. Böylesi bir durumda salya sümük ağlayıp böğüren bu insanlar bir katkıda bulunuyor olduklarını hayal edebilirler; ama aslında böyle yaparak kendileri de küçük birer baş ağrısı olmanın ötesine geçmiyorlar.

Öteki en önemli kuralı tekrar hatırlatmakta yarar var: Şekerlerden yeme. Öyle ağzın sulandı diye bunu yapabileceğini falan da düşünme; çünkü hepsi pis zemine saçılmış durumda VE şişko oburların, eroin bağımlısı denyoların bile ağzına atmayacağı türden şekerler bunlar: taş şeker, kaya gibi Bazooka ciklet, Sen-Sen şekeri, kayatuzu karamelası, siyah Crows kekleri ve patlamış mısır taneleri.

Sen, halen yaşıyor olan, Siyahi, Yahudi ya da her neyse o olan, ki kepekli mafinlerden yiyorsun ya, cesaretine hayranım inan, bütün söylediklerimi can kulağıyla dinlemek zorundasın. O halde kulaklarını kocaman aç:

Hücrenin her iki yanında, sonsuza dek uzanan ve her birinde canhıraş bağırان bir kişinin bulunduğı diğer hücreler yer alıyor. Hatta gözlerimi kırptıştırırken, bir kızın “Parmaklıklara dokunma!” dediğini duydum. Yan hücrede ayakta dikilen kızcağız ise her iki elini de kocaman açmış, kir pas içindeki avuçlarını bana gösteriyordu. Cehennemde gerçekten korkunç bir küf sorunu var. Sanki bütün bu yeraltı dünyası çürük bina hastalığından mustarip.

Komşu kız, tahminim, lise birinci sınıf öğrencisi çünkü kalçaları pilisiz dar eteğini tutacak kadar gelişmiş ve gömleğinin göğüs kısmını firfırların ya da büzgülerin yerine memeleri dolduruyor. Görüşü bulandıran dumana ve arada bir gözümün önünden geçen vampir yarasalara rağmen, giydiğı Manolo Blahnik marka ayakkabıların çakma, internetten Singapur üzerinden yürütölen beş dolarlık bir operasyonla alınmış olduğunu görebiliyorum. Tahammöl edebilirsen şayet sana bir tavsiye daha: Ayağında ucuz ayakkabılar varken SAKIN ölme. Cehennem dediğın, her şeyiyle cehennem; plastik her şey erir orada ve sen ilelebet cam kırıkları üzerinde yürümek istemezsin. Vaden dolunca, o meşhur çanlar senin için çalınca, ayağına koyu renk, topuksuz, sade bir Bass Weejuns marka loafer geçirmeyi ciddi olarak düşün derim sana.

Yan hücredeki yeniyetme kız, “Sen ne için lanetlendin?” diye sesleniyor.

Ayağa dikilip geriniyorum ve şort eteğimdeki tozları silkerken, “Marihuana içmekten, sanırım” diye yanıtlıyorum.

Sahiden merak ettiğim için değil de nezaketen, kıza asıl günahının ne olduğunu soruyorum.

Kız omuz silkiyor; kir pas içindeki bir parmağıyla ayaklarını işaret ederek, “İşçi Bayramı ertesi beyaz ayakkabılar” diyor. Kızcağızın şu zavallı ayakkabıları... Suni derisi beyaz ve daha şimdiden sürtünmekten soyulmuş ve çakma bir Manolo Blahnik’i kesinlikle cilalayamazsınız.

“Güzel ayakkabılar” diye yalan söylüyorum, başımla ayaklarını işaret ederek. “Bunlar Manolo Blahnik mi?”

“Evet” diyor, o da yalan söyleyerek. “Aynen öyle. Bir servet değerindeler.”

Cehennem’le ilgili hatırladığım başka bir ayrıntı da şu: Ne zaman birine neden sonsuza kadar lanetlendiğini sorsanız, kırmızı ışıktaki geçme ya da kahverengi ayakkabıyla siyah çanta taşıma ya da bu gibi eften püften cevaplar alıyorsunuz. Cehennem’de, insanlardan yüksek dürüstlük standardı beklemek aptallık olur. Hoş, aynı şey dünya için de geçerli ya!

Yan hücredeki kız bir adım yaklaşıyor ve “Biliyor musun, gerçekten çok hoşsun” diyor gözlerini kırpmadan.

Bu ifadesiyle her şeyden önce, su katılmamış, birinci sınıf bir yalancı olduğunu açık ediyor ama karşılık vermiyorum.

“Harbi, doğru söylüyorum” diyor. “Tek ihtiyacın olan biraz eyeliner biraz da rimel.” Hemen, yine çakma Coach marka, plastik çantasını karıştırmaya koyuluyor ve bir rimel ile Avon marka, turkuaz tonlarda far paleti çıkarıyor. Dışarıya uzattığı kirli eliyle yüzümü parmaklıklara yaslamam için bana işaret ediyor.

Tecrübelerime dayanarak söylüyorum ki kızlar genel olarak göğüsleri büyüyene kadar feci zeki oluyor. Hassas bir yaşta olmam sebebiyle bu gözlemi benim kişisel önyargım farz ederek kale almayabilirsiniz; ama unutmayın ki zekâ, kişilik ve cesaret bakımından kemale ermiş her insana on üç yaş böyle görünür,

pek tabii ki. On üç yaşındaki kızlar da oğlanlar da. Övünmek için söylemiyorum ama bana göre insan, hormonlar tarafından yönlendirilmeden, kendisiyle çatışmaya girmeden ve cinsel kimlik beklentilerine boğulmadan önce, yani on üç yaşında, gerçekten de hayatının en ayıksı dönemini yaşıyor; Pippi Longstocking, Pollyanna, Tom Sawyer ve Dennis the Menace örneklerine bir bakın. Kızlar bir kere regl olmaya, erkekler de rüyalarında ıslanmaya görsün, bütün ışıltılarını ve yeteneklerini anında unutuyorlar. Yine, benim Batı Tarihinin Etkileri ders kitabıma başvuralım isterseniz: Ergenlikten sonraki bu uzun zaman dilimi, Atina Aydınlanması ile İtalyan Rönesansı arasında bir yerlere düşen karanlık çağlara benziyor tıpkı. Kızlar, iri memeleri çıkınca hemen ne kadar gözü pek ve zeki olduklarını unutuveriyorlar. Zaman zaman kendi çaplarında akıllı ve komik olabilen erkekler ise, sikleri kalkar kalkmaz, ömürlerinin kalan altmış yılını tam anlamıyla bir *moron* olarak geçirmeye hazır hale geliyorlar. Her iki cinsiyet için de ergenlik bir tür Sersemliğin Buz Çağı olarak tezahür ediyor.

Evet, evet, *cinsiyet* sözcüğünün anlamını biliyorum. İşe bak! Tombalak, tahta göğüslü, miyop ve ölü olabilirim belki ama bir moron DEĞİLİM; hem de hiç.

Ve evet, şunu da biliyorum ki, ne zaman geniş kalçalı, iri göğüslü, dalgalı saçlı süper seksi bir yetişkin kız, gözlüğünü çıkarmanı ve gözlerini boyayıp buğulu bir ifade vermeyi istese, bu, seni kendisinin zaten kazandığı bir güzellik yarışmasına sokmaya çalışıyor demektir. Bu bir tür küçümseyici, ezici bir tavidir; tıpkı kendileri sefa sürerken zenginlerin fakirlere yaz tatilini nerede geçireceklerini sormaları gibi. Bana göre ise bu, arsız, duygusuz “o halde pasta yesinler” türü bir şovenizmdir.

Ya durum bundan ibaret ya da bu çekici, olgun ve dolgun kız bir lezbiyen. Her neyse, kız yumuşak rimel fırçasını beni anında Sinderalla orospusuna dönüştürecek sihirli bir değnek gibi ileri uzatıp hazır beklese de ben yüz vermiyorum. Dürüst olmam gerekirse, ne zaman John Hughes’un *Kahvaltı Kulübü*

filminde Molly Ringwald'ın zavallı Ally Sheedy'yi kızlar tuvaletine götürdüğü, sonra zavallı Ally'yi hazırlık sınıfı kurdelesiyile arkadan bağlanmış saçları, Ringwald'ın kendi mamülü, Kepazenin Kepazesi *Vogue* dergisinden çıkma, Çin işi ucuz oyuncak bebekler gibi cart kırmızıya boyanmış dudakları, 1980'lerin o iğrenç allıklarına bulanmış elmacikkemikleriyle nefes alıp veren, Patrick Nagel imzalı poster kızlarına benzettiği ve sonra birlikte dışarı çıktıkları o sahneyi görsem, avazım çıktığı kadar televizyon ekranına doğru bağırırım: “Kaç, Ally!” Gerçekten çılgık çılgığa, “Yüzünü gözünü yıka, Ally, hiç durma, kaç!” diye bağırırım.

Yüzümü ellerine teslim etmek yerine, “Egzamam iyileşene kadar sürmesem iyi olur” diyorum.

Sihirli rimel değneği anında geri çekiliyor. Avon marka far paleti ve rujlar; hepsi birden çakma Coach çantanın içine atılırken, gözlerini kırıştırarak yüzümde kızarıklık, kabarıklık, pul pul olmuş ya da çatlak deri ve açık yara arayışına geçiyor.

Annemin bana, “Her yeni hizmetçi senin iç çamaşırlarını farklı biçimde katlamak istiyor” demesi gibi bir şey bu. Anlamı ise şu: Her zaman akıllı olmak zorundasın ve seni itip kakmalarına izin vermemelisin.

Hücrelerimizin her iki yanında diğer başka hücreler sıralanıyor; bazıları boş, bazılarında birer kişi var. Hiç şüphesiz, futbolcu dangalak, otçu asi, sivri zekâlı, sapık; her türden ucube burada, ilelebet gözaltında tutuluyor.

Hayır, bu hiç adil değil ama ikiyüzlü insanlar rutubet ve koldan şikâyet edip ortalığı yıkarken ve benim Kepazenin Kepazesi komşum bir parça buruşuk Kleenex yardımıyla, beyaz plastikten ucuz ayakkabılarını tükürüğüyle parlatmak üzere eğilmişken, sedeften mustarıpmış gibi yaparak bu hücrede yüzlerce yıl geçirme olasılığım yüksek. Bok, yanık ve kükürt kokusuna rağmen, kızın karışık meyve aromalı sakız ya da konsantre üzüm suyu gibi kokan ucuz parfümünün kokusunu alabiliyorsunuz. Doğrusunu isterseniz, bok kokusunu tercih ederim ama

kim milyon kere milyon yıl nefesini tutabilir ki? Bu yüzden, sırf saygıda kusur etmeyeyim diye, “Teşekkür ederim, bana makyaj yapmayı teklif ettiğiniz için, sahiden” diyorum. Kibarlığı elden bırakmamak için yine, yüzüme kondurduğum zoraki bir sırıtışla, “Ben Madison” diyerek elimi uzatıyorum.

O an, yeniyetme kız aramızdaki parmaklığa neredeyse atlayıp yapışıyor. Memeleri, kalçaları ve yüksek ökçeli ayakkabılarıyla, şimdi açık ve acıklı bir biçimde benim arkadaşlığıma şükran duyan kız bütün o seri üretim porselen kaplama dişlerini göstermek için sırıtıyor. Delik kulak memelerine on sent büyüklüğünde, kaba kesilmiş, bir çift parlak zirkonyum küpe takmış sanki sahici bir Claire Standish kesimi elmas küpeymiş gibi. Elindeki mendil parçasını bırakıp, “Ben Babette” diyor, kir pas içindeki elini bizi ayıran parmaklıklar arasından elimi sıkmak için uzatırken.

III

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Lütfen gücenme Şeytan ama bizimkiler senin var olmadığına inandırdılar beni, öyle yetiştirdim ben. Annem ve babam senin ve Tanrı'nın geri zekâlı, bağınaz bir din adamı ve Cumhuriyetçi madrabazların fındık kabuğunu doldurmayan akıllarıyla icat ettikleri bir şey olduğunu söyledi bana.

Bizimkilere göre, Cehennem diye bir yer yok. Onlara soracak olsan, muhtemelen sana benim şimdi bir kelebek ya da bir kök hücre ya da bir güvercin olarak yeniden hayata dönmüş olduğumu söyleyeceklerdir. Demem o ki, benim anne ve babam, ikisi de, benim onları her daim ortalıkta çırılçıplak dolaırken görmemin ne kadar önemli olduğunu, aksi halde

tümden Bayan Sapığın Önde Gideni olup çıkacağını anlatıp durur. Onlara göre, günah diye bir şey yoktur; yalnızca kötü yaşam tercihleri vardır. Kötü dürtü kontrolü. Kötü diye bir şey de yoktur. Yanlış ve doğru kavramları, onlara göre, belli bir zamana ve belli bir yere göre değişen kültürel birer kurmacadan başka bir şey değildir. Onlar bana, eğer bir şeyler bizi kişisel tavrımızı değiştirmeye zorlayacaksa bunun belirsiz, dışarıdan dayatılan bir ateşte yakılma cezası tehdidi değil, toplumsal bir sözleşmeye duyduğumuz bağlılık olacağını söyledi. Israrla, hiçbir şeyin kendi başına kötü olmadığını, hatta seri katillerin bile kablolu televizyon ve danışmanı hak ettiğini çünkü çok sayıda insan öldürmüş olsalar da onların da acı çektiğini anlattılar.

John Hughes'un klasikleşmiş *Kahvaltı Kulübü* filmindeki ruh haline uygun olarak ben, Shermer Lisesi'ndeki cezaya kalan öğrencilerin yazması gereken tarzda, "Siz Kim Olduğunuzu Sanıyorsunuz?" konulu bin kelimelik bir makale yazmaya koyulmuştum.

Elbette, *kurmaca* sözcüğünün anlamını biliyorum. Kolaysa kendinizi benim yerime koyun bakalım: Cehennemde bomboş bir hücrede kilitliyim; on üç yaşıdayım ve ilelebet on üç kalmaya mahkûmum; üstüne üstlük her şeyin farkındayım.

Daha da kötüsü, annemin son filminin tanıtımını yaparken *Vanity Fair* dergisinde o Toprak Ana Gaia palavrasını sıkmasıydı. Dergi annemin, babamla birlikte Oscar kırmızı halısına yaklaşırken bindikleri elektrikli küçük bir arabada görüldüğü bir resmini basmıştı; ama aslına bakarsanız, kimsenin bakmadığı zamanlarda onlar her yere, hatta kuru temizlemeden giysilerini almaya bile kiraladıkları bir Gulfstream jetiyle gidiyorlar; çünkü onlar kirlilerini, temizlensin diye Fransa'ya yolluyorlar. Oscar'a aday gösterildiği o filmde canı sıkkın, tatminsiz bir rahibeyi oynuyordu; bu rahibe, gündüz kuşağında en çok izlenen bir talk show programı yapıp Richard Gere'le evlenmeden önce, yeminini bozup fahişelik yapıyor, eroine alışıyor ve birkaç çocuk aldırıyordu. Kimse para

verip izlememiş olsa da eleştirmenler filmi yere göğe sığdıramadılar. Sinema eleştirmenleri ve muhabirleri gerçekten ama gerçekten Cehennem diye bir yerin olmadığına güveniyor olsa gerek.

Benim tahminim, ben *Kahvaltı Kulübü* hakkında ne hissediyorsam annem de Virginia Woolf hakkında aynısını hissediyor. Şöyle ki, sırf *Saatler*'i okumak için Xanax içmek zorunda kalıyor ama buna rağmen neredeyse bütün yıl ağlamaktan kendini alamıyor.

Annem, *Vanity Fair*'de, tek gerçek kötülüğün büyük petrol şirketlerinin küresel ısınmayı kullanarak masum kutup ayısı yavrularını ölüme sürüklemesi olduğunu söylüyordu. Daha da kötüsü aynı röportajda şöyle diyordu: “Kızım Madison ve ben yıllardır o korkunç çocuk obezitesine karşı mücadele ediyoruz.” Evet, görüyorsunuz, ben *pasif-agresif* terimini kavramışım.

Başka çocuklar Pazar okuluna gitti. Ben Ekoloji Kampı'na gittim. Fiji'ye. Başka çocuklar On Emir'i ezbere öğrendiler. Ben karbon ayak izimi azaltmayı öğrendim. Fiji'de, Aborijin Beceriler Atölyesi'nde, herkesin bir kenara attığı şu boktan cüzdanları örmek için, organik olarak yetiştirilmiş, sertifikalı, sürdürülebilir, adil ticari kurallara göre toplanmış palmiye yaprakları kullandık. Ekoloji Kampı bir milyon dolara patladı ama biz yine de götlerimizi silmek için aynı pis bambu tuvalet çubuğunu paylaşmak zorunda kaldık. Noel yerine Yeryüzü Günü kutlaması yaptık. Eğer Cehennem olsaydı, der annem, kürk manto giyenler ve Fransa'da kaçak Nazi bilim adamları tarafından tavşan yavruları üzerinde test edilen saç kremlerinden kullananlar oraya atılırdı. Babam ise, “Eğer şeytan diye biri varsa, o Ann Coulter'dir” der. Annem, eğer ölümcül bir günah varsa, o da strafordur, deyip durur. Bizimkiler çoğu zaman bu çevreci saçmalıkları tekrarlamaktan geri durmaz ama bir yandan da ben küçük bir Bayan Fahiş Fahişe olup çıkmayayım diye evde, perdeler açık, çıırılçılak dolaşmayıp sürdürürler.

Bazen şeytan Big Tobacco'dur. Bazen Japonların trol ağları.

Daha da kötüsü, sanki biz Ekoloji Kampı'na Pasifik dalgalarında salınan altı düz kayıklarla gittik. Elbette hayır; her birimiz oraya kendi özel jetlerimizle, benzeri bu gezegende bir daha asla görülemeyecek dinazor suyundan oluşan sayısız gallon fosil yakıt harcayarak vardık. Her çocuk buraya, kendi ağırlığınca, biyolojik ömrü ASLA bitip tükenmez, tek kullanımlık Mylar paketlerinde organik kuru incir ve gümrüksüz kutu yoğurtla birlikte, havadan taşındı. Ev özlemiyle yanıp tutuşan bu çocukların hepsi, yemek arası atıştırmalıkları ve video oyunu sistemleriyle birlikte, SESTEN daha hızlı gidecek biçimde Fiji'ye yollandı.

Ne nafi bir çabaymış o öyle!.. Şimdi bana bir bakın: Aşırı doz marihuanadan ölmüşüm, Cehennem'e postalanmışım ve hücre komşumu bulaşıcı sedef hastalığından mustarip olduğuma inandırmak için kıcımlı yırtıyorum. Etrafımda milyon kere milyon bayat patlamış mısır taneleri. İşin iyi tarafından bakacak olursak, Cehennem'de artık bedensel bir benliğin kölesi değilsin ve bu, gerçekten müşkülpesent biri için bulunmaz bir nimet olabilir. Hoşunuza gitsin ya da gitmesin, söylemek durumundayım: Fiziksel bedeni faal tutmak için gerekli çeşitli delikleri habire temizlemek, doldurmak ve boşaltmak gibi can sıkıcı uğraşlara gerek kalmıyor artık. Kendinizi Cehennem'de bulacak olursanız, hücrenizde tuvalet, su ya da yatak bulunmayacağı gibi, bunların eksikliğini de hissetmeyeceksiniz. Ceza olsun diye biteviye tekrarlanan *İngiliz Hasta* gösterimlerinin birinde misilleme olarak olası bir savunma pozisyonu almak dışında Cehennem'de kimse uyumaz.

Hiç kuşkusuz, annem ve babam iyi niyetliydi; ama bu, köpüren boktan –bildiğiniz cıvık bok yani, *İngiliz Hasta* değil– çağlayan manzaralı, paslı demir parmaklıktan örülü bir kafeste tıklılıp kalmış olduğum gerçeğini değiştirmiyor. Haa, şikâyet mi ediyorum; HAYIR! İnanın bana, çölde nasıl kuma ihtiyaç

yoksa, Cehennem'de de şikâyet eden yeni birine ihtiyaç olmadığına gayet iyi biliyorum.

Tabii ki *bok* sözcüğünün anlamını biliyorum. Sıkışıp kaldım ve canım sıkın ama beyin hasarlı değilim.

Ve bana kendimi dışa vurmamı, azıcık da olsa insanları canlandıran ilaçlardan denememi söyleyen annemle babamdı.

Hayır, bu hiç adil değil ama tahminim o ki bana öğrettikleri en kötü şey umut etmek oldu. Eğer ağaç diker, çöpleri toplarsan, onlara göre, işler yoluna girecekti. Tüm yapman gereken cıvık çöplerden gübre yapmak ve evinin çatısını güneş panelleriyle kaplatmaktı; bunları yapıyorsan eğer endişe etmene gerek yoktu. Yenilenebilir rüzgâr enerjisi. Biyoyakıt. Balinalar. Annemle babama göre, manevi kurtuluşumuz bunlara bağlı. Öte yandan, milyon kere milyon Katolik, alçıdan bir puta mum yakıyor ya da milyarlarca Müslüman dizlerinin üstüne çökmüş, sıraya diziliyor ve yüzünü New York City'ye dönüyor ve benim babam onlara bakıp, "Şu zavallı cahil sürüsü..." diyor.

Tamam, annemle babamın bütün o seküler hümanizmalarını sergileyip kendi ebedi ruhları üzerine kumar oynamalarını bir kenara koyalım, buna bir diyeceğim yok, olsun ama benim ruhumla da kumar oynadılar: Ellerinde ne varsa karameti kendinden menkul böyle bir palavraya yatırdılar ama kaybeden ben oldum.

Televizyonda, bazı doktor muayenahanelerinin önünde toplanmış, ellerindeki ağaçtan sopalara çaktıkları, üzerinden ketçaptan sahte kanlar damlayan oyuncak bebekleri sallayan Baptist kalabalıkları görüyoruz ve şunu söyleyeyim, ben gerçekten bütün dindarların kafayı yemiş andavallar olduğuna inanabilirdim. Buna karşın, babam daima, yeteri kadar lifli diyet yiyecek yersek ve bütün kapaklı plastik şişeleri yeniden çevrime sokarsak, benim için her şeyin yoluna gireceğini vaaz ediyordu. Yanılıp da Cennet ya da Cehennem'le ilgili bir soru soracak olsam, annem dayıyordu bana Xanax'ı.

Şimdi, inanabiliyor musunuz, dilimin tutup kopartılmasını ve kızgın yağ ve sarmısakta kızartılmayı bekliyorum burada. Muhtemelen zebaniler koltukaltlarımda sigara söndürmeyi planlıyor.

Aklımı karıştırıp bana yanlış bir şey söyletme. Cehennem öyle korkunç bir yer değil; Ekoloji Kampı'yla ve özellikle de ortaokulla kıyaslanamaz elbette. Bana bıkkın olduğumu söyle, tamam ama bunların hiçbiri bacaklarına ağda yaptırmak ya da bir alışveriş merkezinde piercing taktırmakla kıyaslanamaz. Ya da bulimiayla. Ben hep böyle düzensiz beslenen bir Bayan Pespaye Paçoz da değilim.

Benim en büyük karın ağrım hâlâ umut. Cehennemde umut, tıpkı sigara içmek, tırnak yemek gibi, gerçekten ama gerçekten kötü bir alışkanlık. Umut gerçekten bırakmak zorunda olduğunuz zorlu ve inatçı bir şey. Mutlaka vazgeçmeniz gereken bir alışkanlık.

Evet, *inatçı* sözcüğünün anlamını biliyorum. On üç yaşındayım, hayal kırıklığına uğradım ve biraz da yalnızım ama kuş beyinli değilim.

Dürtülerime ne kadar direndiğimin hiç önemi yok; ben hâlâ ilk regl kanamamı görmeyi umut ediyorum. Yan hücredeki Babette gibi, gerçekten iri memelerimin olacağını ya da şort eteğimin cebine bir elin uzanıp, bir Xanax bulacağını... Olmaz ama bir de bakmışsınız, zebani beni fokur fokur kaynayan bir cüruf kazanına, çıplak halde River Phoenix'le birlikte atıyor ve o da ne kadar güzel olduğumu söyleyip beni öpüyor.

Sorun şu ki, Cehennem'de umut yok.

Ben Kendimi Ne Sanıyorum ki? Bin sözcükle ifade edecek olursam... Hiçbir fikrim yok ama umudu terk ederek başlayacağım. Lütfen, bana yardım et, Şeytan. Bu beni çok mutlu edecek. Umut etme alışkanlığımı bırakmamda bana yardımcı ol. Teşekkür ederim.

IV

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Sanırım bir an seni gördüm, bugün ve dikkatini çekmek için ateşli bir hayran gibi el salladım delicesine. Cehennem gittikçe heyecan verici, ilginç bir yer oluyor ve ben Şeytan biliminin esaslarını öğrenmeye başladım; dolayısıyla ilelebet bir gerzek gibi hissetmeyeceğim kendimi. Gerçekten, ev özlemi çekmeye zaman yok neredeyse.

Hatta bugün, hülyalı bakan kahverengi gözlü bir oğlanla arkadaşlık bile kurduk.

Tamamen teknik bir dille ifade edecek olursak, Cehennem’de zaman günlerden ve gecelerden oluşmuyor; dalgalar halinde yükselen buhar bulutları ve kurşuni dumanlarla titreşen

portakalrengi alevlerin ışığında, yani sürekli loş ışıktaki yaşıyorsunuz. Bu unsurlar bir araya gelip, sürekli bir kırsal kayak sonrası atmosferi yaratıyor.

Neyse ki, Tanrı'ya şükür, kendinden kurmalı takvimi olan bir kol saati takıyordum. Kusura bakma, Şeytan, benim hatam; şu T'li sözcüğü kullandım. Siz, hepiniz, oraya buraya yürüyen, her harften vitaminlerini alan ve Lutherci olmakla ya da kolonoskopi yaptırmakla meşgul, yaşayan insanlar, günü ve yılı gösteren, kaliteli, uzun ömürlü bir kol saati edinmelisiniz. Cehennem'de cep telefonu kabul merkezi bulacağınızı sanmayın ve bir an için bile olsa, elinizde şarj aletiyle ölecek kadar ileri görüşlü olduğunuzu ya da kendinizi duvarlarında bu aletle uyumlu elektrik prizlerinin yer aldığı kirli paslı bir hücrede kilitli bulacağınızı aklınızdan geçirmeyin. Bu demek değil ki, koşun hemen bir Swatch marka saat alın. Swatch demek plastik demektir ve plastik Cehennemde erir. Kendinize kıyak geçin ve kaliteli deriden ya da şu her kola uyan, metal kordonlu saatlerden bir tane alın.

Yeterli nitelikleri taşıyan bir kol saatiyle donanmamış olmanız halinde, bir çift topuksuz Bass Weejuns giyen ve kemik çerçeveli gözlük takan on üç yaşında tombul, ileriye gören parlak bir kız çocuğu bulacağınızı, bulsanız bile sürekli ona, "Bugün günlerden ne?" ve "Saat kaç?" diye soracağınızı mı sanıyorsunuz? Az önce sözü edilen ileri görüşlü iri cüsseli kız ne yapacak o zaman? Yalancıkta saatine bakıp, "Bunu bana SON soruşunuzun üzerinden beş bin yıl geçti" diyecek.

Evet, *yalancıkta* sözcüğünün anlamını biliyorum. Biraz şikâyetçi ve savunmacı olabilirim ama –yalakalık kokan şu ses tonuyla ne kadar nazıkçe sormuş olursan ol– ben SENİN zaman tutmakla görevli köle orospun değilim.

Ve sigarayı bırakma çabasına girmeden önce, aklında olsun, sigara ve puro içmek Cehennem için şahane bir pratik.

VE benim genel ruh halime dayanarak, yok "aybaşım mı tutmuş", yok "muayyen günümde miymişim" gibi art niyetli

dokundurmalar yapmadan önce, hatırlatmam gerekir ki ben ölüyüm, mevtayım ve ilelebet ergenlik-öncesi dönemimde kalacağım ve bu yüzden, hiç kuşkusuz her canlıyı, o sefil yaşamlarında nefes aldıkları her an, her solukta biçimlendiren akıldışı üremeye ilgili biyolojik zorunluluklara karşı bağışıklığım var.

Şimdi bile annemin, “Madison, ölüsün sen; şimdi biraz *sakin ol*” dediğini duyabiliyorum.

Giderek, hangisine daha bağımlı olduğum konusunda şüpheye düşüyorum: umuda mı yoksa Xanax’a mı? Yan hücrede, Babette tırnak etlerini inceleyerek ve tırnaklarını beyaz omuz çantasının askısına sürtüp parlatarak vakit öldürüyor. Ne zaman göz ucuyla benim hücreye doğru bakacak olsa, abartılı bir biçimde enseme kaşıyorum ve gözlerimi döndürüyorum.

Babette’in aklına ölü olduğumuz hiç gelmiyor olmalı ki, sedef gibi koşulların yaşam sonrasında da devam edebileceğini sanıyor; öte yandan mat beyaz tırnak cilası seçimine bakarsan, belli ki Babette kimsenin okullu bir kız diyebileceği biri değil. Belki bir kapak kızı denebilir.

Bir an bakışlarımız karşılaştınca, “Bugün günlerden ne?” diye soruyor yüksek sesle Babette.

Kaşınarak karşılık veriyorum: “Perşembe.” Aslında, tırnaklarımı derime dokundurmuyorum; yaptığım şey bir tür hayali gitar çalma hareketleri; aksi halde yüzüm hamburger gibi kızarır. İhtiyacım olan son şey böyle pis, mikrop yuvası bir yerden enfeksiyon kapmak.

Gözlerini kısmış, tırnak etlerini inceleyen Babette, “Perşembeleri severim” diyor. Çakma Coach çantasından beyaz tırnak cilasını çıkarırken, “Perşembeler Cuma gibi gelir bana; tek farkı dışarı çıkıp eğlence arama baskısı hissetmemem. Tıpkı Noel arifesinin arifesi, 23 Aralık gibi...” diye ekliyor. Küçük şişeyi sallayan Babette, “Perşembe aslında, sevişmenin bir sakıncası olmayabileceğini düşündüğün, gerçekten iyi bir ikinci randevu gibidir” diyor.

Neredeyse dibimizdeki başka bir hücreden birisi çığlık atmaya başlıyor. Venedik dükası, Napolyon askeri, Maori kelle avcısı giysileri içindeki, dumura uğramış insanlar hücrelerinde tek başına öylece duruyor boş boş bakarak. Belli ki bütün umutlarını terk etmek zorunda olan bu zavallılar kirli paslı hücre demirlerine tutunmuş, bekliyor. Ezilip posası çıkarılmış ve bir kenara atılmış bu yaratıklar şimdi pislik içinde, hareket-siz, boşluğa bakıyor anlamsız gözlerle. Şanslı piçler!

Tırnaklarını boyamayı sürdüren Babette, “Şimdi... günlerden ne?” diye soruyor.

Kol saatim Perşembe’yi gösteriyor. “Cuma” diyorum. Yalan söylüyorum.

“Yüzüne biraz renk gelmiş bugün” diyerek başka bir yalanla karşılık veriyor Babette.

Karşı yalanım geliyor hemen: “Parfümünün kokusu çok güzel.”

Karşı yalanımı, “Sanırım göğüslerin biraz büyümüş” diye savuşturuyor hemen.

İşte tam o an, sanırım, seni gördüm Şeytan! Karanlığın içinden çıkıp, upuzun bir sıra halinde dizilmiş kafesler boyunca ilerleyen kule gibi bir siluet. Kafeslerinde korkudan pusup sinmiş zavallı insancıklardan en az üç misli uzun bu siluet kuyruksokumundan çıkmış çatallı kuyruğunu peşi sıra sürüyor. Derisi balık pullarıyla kaplı. İki omzunun arasındaki kürek kemiklerinden fırlamış kocaman, siyah deriden –hem de gerçek deri, Babette’in çakma, uyduruk Manolo Blahnik’lerinin derisinden değil– kanatları ve dazlak kafatasından fırlamış kalın, kemik boynuzları etkileyici.

Cehennem protokolünü çiğneme ihtimalimden ötürü beni başısla ama fırsatı kaçıramazdım. Elimi kaldırıyorum ve sanki yoldan geçen bir taksiye işaret eder gibi başımın üzerinde sallayarak, “Merhaba, Sayın Bay Şeytan” diye bağıyorum. “Benim ben, Madison!”

Boynuzlu yaratık, kim bilir hangi futbol takımının tarazlanmış, kirli formasını giymiş bir faninin içinde feryat ettiği bir kafesin önünde duruyor. Ellerin yerini sivri uçlu pençeleri almış olan bu boynuzlu yaratık, adamın kafesinin kilidini açıyor, içeriye giriyor ve formalı adam yakalanmamak için çığlık cıgılgıya geriye sıçrarken pençelerini uzatıyor.

Ben ise hâlâ el sallıyor ve bağıriyorum: “Hey, buradayım ben, bak!” Sadece bir merhaba deyip, kendimi takdim etmek istiyorum. Nezaket gereği yapmam gereken buymuş gibi geliyor bana.

Sonunda, nefes nefese çırpınan adamı pençesiyle kavradığı gibi kafesten çekip çıkarıyor. Çevre kafeslerdeki bütün tutsaklar çığlık atıyor, olası bir hamleden kaçınmak için geriye çekiliyor; her biri iki büklüm olmuş, bir köşede titriyor, gözleri korkudan fal taşı gibi olmuş, göğüs kafesleri ise tıpkı bir köruk gibi inip kalkıyor. Hep bir ağızdan çıkardıkları canhıraş inleme sesi boğuk ve çatlak. Boynuzlu yaratık, sanki buharda haşlanmış bir yengecin bacaklarını gövdesinden ayırıyormuşçasına, futbolcu adamın bir ayağını kavırıyor ve bacak tamamen kopana kadar kıvırıyor. Sonunda bağlar tek tek koparken bacak kalça oyuğundan tamamen ayrılıyor. Yaratık bu işleme devam ediyor ve adamın her bir uzvunu koparıp ağzına atıyor; köpekdişleriyle etli yerleri kemiklerinden ayırarak çiğnemeye başlıyor.

Bütün bu zaman zarfında ben, “Merhaba! Müsaitseniz, bir bakar mısınız, Sayın Bay Şeytan!” diye bağıırıp duruyorum; ama öte yandan da böylesine bir ziyafeti bölmenin görgüsüzlük olup olmayacağını merak ediyorum.

Boynuzlu yaratık, kol ve bacakları mideye indirdikten sonra, kalan kemikleri futbolcu adamın kendi kafesine fırlatıyor. Çığlıklar bile yarattığın ilikleri emerken, çiğnerken ve ağzını şaplatırken çıkardığı sesler arasında duyulmaz oluyor. Ardından gök gürültüsünü andıran bir geçirme geliyor. Futbolcu adamdan geriye, didiklenmiş bir Şükran Günü hindisini andıran kemikli

bir gövde, bembeyaz bir göğüs kafesi ve üzerinde sallanan deri parçaları kalınca, ancak o zaman, boynuzlu yaratık son kalıntıları da hücreye fırlatıp kapıyı bir kez daha kilitliyor.

Bu arada ben olduğum yerde nöbet geçiriyor gibi zıplıyor, ellerimi olabildiğince yukarıya kaldırmış, sallıyor ve bağıyorum. Kendi kirli, pis demir parmaklıklarına temas etmemeye gayret ederek, avazım çıktığıncaya haykırıyorum: “Hey! Merhaba! Benim ben, buradayım, Madison!” Yerden toz toprak içindeki bir patlamış mısır tanesini alıp kafesin dışına doğru atıyorum ve bir yandan da, “Seninle tanışmaya can atıyorum!” diye bağıyorum.

Futbolcu adamın dört bir yana saçılmış, kanlı kemik parçaları, bir insan formunu alacak şekilde toplanıp bir araya gelmeye, bir kere daha kemiklerin etrafında et, kas ve deri oluşmaya başlıyor; o insanı yeniden yaratmak, yeniden, sonsuza kadar, ilelebet işkenceye hazır hale getirmek üzere toplaşıyorlar.

Açlığını gidermiş gibi görünen boynuzlu yaratık geriye dönüyor ve yürüyerek uzaklaşıyor.

Umutsuzca bağıyorum ben. Hayır, hiç adil değil; size söyledim ben, Cehennem’de çılglık çılgılığa bağırarak çok kötü bir izlenim yaratacaktır. Çılgılık atmanın kesinlikle son derece uygunsuz olduğunu düşünüyorum ama yine de bağıyorum: “Sayın Bay Şeytan!”

Heyula gibi, kuyruklu yaratık gözden kayboluyor.

Yan komşum Babette’in sesi duyuluyor: “Bugün günlerden ne?”

Hiçbir şey değilse bile Cehennem denen yer Warner Bros’un klasik bir çizgi filmi gibi: Burada da karakterlerin durmaksızın giyotinle kafası koparılıyor, dinamitle gövdesi patlatılarak parçalara ayrılıyor ve ardından, bir sonraki saldırı için tamamen yeni baştan toplanıp, birleştiriliyor. Bu öyle bir sistem ki rahat olduğu kadar sıkıcı da.

Bir ses, “O Şeytan değil” diyor. Yandaki bir hücreden, yeniyetme bir oğlan, “O Ehrimandı, İran çöllerinden bir zebani”

diyor. Kısa kollu, yakaları düğmeli gömleğini keten pantolonunun içine sokuşturmuş bir oğlan bu. Bileğinde sualtı basınç ölçer ve hesap makinesi işlevleri olan kocaman bir kol saati var. Ayağına ince tabanlı Hush Puppies geçirmiş oğlanın keten pantolonun paçaları o kadar kısa ki beyaz çoraplarını görebiliyorsunuz. Gözlerini devirip başını sallayan oğlan, “Vay be, sen temel antik kültürler arası teolojik antropolojiden hiç çakmıyorsun galiba” diyor.

Babette diz çöküyor ve yine bir parça Kleenex yardımıyla ayakkabılarını tükürüğüyle parlatmaya girişiyor. “Kes sesini, ahmak!” diye mırıldanıyor.

“Benim hatam” diyor oğlan. Olan bitenden habersiz bir vaziyette, parmağımla kendimi işaret ediyorum –o dehşetli Cehennem sıcaklığında bile yüzümün kızardığını hissedebiliyorum– ve “Ben Madison” diyorum. “Biliyorum” diyor oğlan, “kulaklarım duyuyor.” Oğlanın kahverengi gözlerini görmem... bodur benliğimin derinlerinde berbat, lanet bir umudun doğmasına yetip artıyor.

Ehriman, diye anlatmaya başlıyor oğlan, kadim Pers kültüründe, görevinden azledilmiş yerel bir tanrıdan başka bir şey değil. Yaratıcı Zurvan diye bilenen tanrıdan olmadır ve Ahura Mazda’nın ikiz kardeşidir. Ehriman zehir, kuraklık, açlık, akrepler gibi çoğunlukla çölde görülen illetlerden sorumludur. Zohak adlı bir oğlu vardır ve bu oğlan omuzlarındaki deriden oluşan zehirli yılanlara hükmeder. Bu yeniyetme oğlana göre, bu yılanların tek besin kaynağı insanların beyinleri. Bütün bunlar... bir yeniyetmenin zahmet edip öğrendiği, çoğu dehşet verici gereksiz detaylar. Tüm o ejderha, canavar oyunları gibi bir şey işte.

Babette tırnaklarını çantasının askısına sürterek parlatmaya çalışıyor; bizi taktığı yok.

Yeniyetme oğlan başıyla, boynuzlu yaratığın gözden kaybolduğu tarafı işaret ederek, “Genellikle Kaynar Salya Nehri’nin batısına düşen, Bok Gölü’nün karşısındaki Kusmuk Göleti’nin

uzak ucunda takılır” diyor. Sonra omuz silkip ekliyor: “Bir hortlak için gayet radikal bir tavır” diyor.

Babette’in incecik sesi araya giriyor ve “Ehriman... bir keresinde... beni yedi” diyor. Pantolonunun önünde kurulmuş çadırı görüp oğlanın yüzündeki ifadeyi fark edince, Babette, “Bu kadarı da fazla artık; yuh be, seni angut!” diyor. Evet, ölü olabilir ve dünya çapında bir aşağılık kompleksi yaşayabilirim ama gördüğümde kalkmış bir aleti tanırım. Bizi çevreleyen ağır, bok kokan havanın semirtik karasinekten geçilmiyor olmasına aldırmadan, “Adın ne senin?” diye soruyorum oğlana.

“Leonard” diyor oğlan.

“Cehennem’e düşecek ne yaptın ki sen?”

“Otuz bir çekmiştir” diyor Babette.

“Kırmızı ışıktı geçtim” diye yanıtlıyor oğlan.

“*Kahvaltı Kulübü*’nü sever misin?” diyorum.

“O da ne?” diye yanıt veriyor oğlan.

“Sence hoş bir kız mıyım?” diye soruyorum.

Oğlan, Leonard, hülyalı kahverengi gözlerini dikey bana; bakışları tıpkı bir sinek gibi, güdük bacaklarıma, şişe dibi kalın gözlüğüme, çarpık burnuma ve tahta göğüslerime konuyor sırayla. Yan gözle Babette’i süzüyor bir an. Sonra yeniden bana bakıyor ve kaşlarını öyle bir kaldırıyor ki alnında akordeon gibi boğumlar oluşuyor. Gülümsüyor ve hayır anlamında başını iki yana sallıyor.

“Laf olsun diye sormuştum” diyorum ve yanağımdaki olmayan kızarıklığı kaşırımış gibi yaparak kendi gülümsememi gizliyorum.

V

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Biraz dertli bir başlangıç yapmış olsam da, şu sıra buradaki en iyi günlerimi geçiriyorum. Yeni insanlarla tanışıyorum; karışıklık için de özür dilerim...Düşünsene, ben sıradan, hiçbir özelliği olmayan bir yaratığı seninle karıştırdım! Leonarddan her zaman yeni ve ilginç şeyler öğreniyorum. Bu sayede, en başta, benim o melun umut etme alışkanlığımla nasıl baş edeceğime ilişkin parlak bir fikir geldi aklıma.

Karşılaştırmalı kültürel antropolojik teolojinin bu kadar ilginç olabileceği kimin aklına gelirdi? Leonard'a, gerçekten çok sevimli kahverengi gözleri olan bu oğlana göre, Cehen-nemdeki bütün zebaniler daha önceki kültürlerden birinde tanrı olarak bir dönem hüküm sürmüş.

Hayır, hiç adil değil biliyorum ama ne yaparsın ki birinin tanrısı ötekinin şeytanı işte. Sonra gelen her bir kültürün ege- men bir güç haline gelir gelmez ilk işi, daha önceki kültürün taptığı kimse onu alaşağı etmek ve şeytanileştirmek olmuş. Ya- hudiler, Babil'in tanrısı Belial'a saldırmış. Hıristiyanlar sırasıyla Yunanların, Keltlerin ve Romalıların tanrısı olan Pan, Loki ve Mars'ı yasaklamış. Anglikan Britanyalılar Mimi olarak bili- nen Avustralyalı aborjinal ruhlara inanmayı menetmiş. Şeytan ayrıklı toynaklarıyla tasvir ediliyor çünkü Pan öyleydi. Ve aynı Şeytan üç çatallı bir asa taşıyor ve bu da Neptün'ün üç çatallı zıpkınından geliyor. Alaşağı edilen her bir tanrısal varlık tenzil-i rütbeyle Cehennem'e yollanmış. Saygı ve ilgi görmeye böylesine alışmış tanrılar açısından bu statü kaybı, elbette, on- ları biraz bozmuş.

Ve elbette, aziz tanrılar, Leonard'ın ağzından duymadan önce de ben *tenzil-i rütbe* sözcüğünün anlamını biliyordum. On üç yaşında ve bu yeraltı dünyasında henüz yeni olabilirim ama bu beni aptal yerine koymanızı gerektirmez.

“Dostumuz Ehriman aslında, Zerdüştlük öncesi İranlılar tarafından tanrılar panteonundan kovulmuş” diyor Leonard, işaretparmağını benden yana sallayarak ve ekliyor: “Ama Es- sencilik denen şeyi Mazdaizm'in bir Musevi sureti olarak yo- rumlamaya da kalkışma.”

Parmağını sallamayı sürdüren Leonard, “II. Nebukadne- zar'la hiçbir alakası yok bunun ve Siyaksares daha da basit” diyor.

Babette, elinde tuttuğu pudraya odaklanmış, küçük bir fır- çayla farlarının rengini açıyor. Gözlerini kaldırıp küçük ayna- daki görüntüsüne bakarken Leonard'a sesleniyor: “Belki biraz uğraşırsan daha da sıkıcı olabilirsin ha, ne dersin?”

İlk dönem Katolikler arasında, diye anlatıyor Leonard, Kili- se tektanrıcılığın, artık miyadını doldurmuş olan ve paganlık sayılan o çok muhterem çoktanrıcılığı yerinden edemeyeceği- ni fark ediyor. Ayinleri yöneten papazlar bile tek tanrıya yakar-

maya alışmış; bu yüzden Kilise, aşkı, başarıyı, hastalıktan kurtulmayı vb temsil eden, her biri önceki çağın bir tanrısına denk gelecek şekilde çeşitli azizler yaratıyor. Sonra savaşlar kızışıyor ve krallıklar kurulup yıkılırken Tanrı Aryaman'ın yerini de Sraosha alıyor. Vişnu'nun yerini ise Mithra. Zerdüş, Mithra'yı saf dışı bırakıyor ve bu böyle sürüp gidiyor, bir önceki hâkim tanrı bilinmezliğe terk edilerek ve küçümsenerek.

“Hatta *demon* [zebanî] sözcüğü” diyor Leonard, “Socrat'ın yazılarındaki *daimon*'u yanlış yorumlayan Hristiyan din âlimlerinin icadıdır. Köken olarak bu kelime ‘düşünmek’ ya da ‘ilham vermek’ anlamına geliyordu ama en bilindik tanımı ‘tanrı’ydı.” Ve anlatmayı sürdürerek, hatta uygarlık daha ileri bir geleceğe taşınabilirse, bir gün İsa bile üzerine bir çizik atılıp sürgüne gönderildikten sonra Hades'te gizli gizli dolaşacak, diye ekliyor.

“Saçma!” diye bağıyor bir adam. Canhıraş ses futbolcu adamın hücrelerinden yükseliyor. Adamın çıplak kellesinden kırmızı kanlar köpürüyor, bu kabarcıklar akarak, sinir uçlarına tutunmak üzere şişen ve gerinen kasları oluşturuyor ve beyaz bağdokular örgü örgü, kemikleri sarıyor. Bu zorlu ve altüst edici bir süreç. Henüz kafa derisi bütün kelleyle tamamıyla örtmeden adamcağız bas bas bağıyor: “Bu tam bir *deli saçması*, seni eblek!” Yeni derinin dişlerin çevresinde dudakları oluşturmak üzere pembe bir dalga gibi yayılışı sürerken, dudaklardan, “Daima böyle zırvalayıp duruyorsun, angut!” sözleri dökülüyor. “İşte bu yüzden tıktılar seni buraya.”

Gözünü pudra kutusunun aynasından ayırmadan Babette soruyor: “Seni niye attılar buraya?”

“Ofsayt” diye yanıtlıyor futbolcu bağırarak.

“Peki ben neden buradayım?” diye bağıyor Leonard.

“Ofsayt da ne demek?” diye soruyorum ben.

Futbolcu adamın kafa derisinden kestane rengi saçlar fışkırıyor. Kıvrıkcık, bakır rengi saçlar. Gri gözleri gözyuvarlarından fırlayacakmış gibi. Hatta adamın, hücre zeminine dağılan for-

ması bile ipler halinde yeniden örölüp dokusuna kavuşuyor. Formanın arkasında basılı koca bir numara ve bir isim var: 54 Patterson. Bana bakarak, “Hakem oyunu başlatmam için düdüğünü çaldığında ayağımın bir kısmı hücum çizgisinin üzerindeydi. İşte bu ofsayttır” diye yanıt veriyor.

“İncil’de mi yazıyor bu?” diye soruyorum.

Bütün saçları ve kafa derisi yerine oturduğunda, futbolcu adamı görseniz lise talebesi sanırdınız. On altı, bilemedin on yedi yaşında. Hatta adam konuşurken, dişleri arasındaki ince gümüş tellerin parladığını, sonra da ağzının bunlarla kaplı olduğunu görürdünüz. “İkinci çeyreğe gireli iki dakika olmuştu ki” diyor adam, “bir topu çeldim ve bir savunma hamlesiyle oyun dışı kaldım ve... puf! İşte şimdi buradayım.”

Leonard tekrar bağıyor: “İyi de *ben neden buradayım?*”

“Çünkü sen tek gerçek Tanrı’ya inanmıyorsun” diyor Patterson, futbolcu. Her tarafı deri ve kıllarla kaplanır kaplanmaz, yan gözle Babette’i süzmeye başlıyor.

Babette ise gözlerini kaldırıp küçük aynasına bakmıyor ama suratını şekilden şekle sokuyor, dudaklarını büzüyor, saçlarını savuruyor ve kirpiklerini kırıştırıyor hızlı hızlı. Annemin de söyleyeceği gibi: “Kameralar üzerine çevrili değilse kimse öyle durmaz!” Kısaca demem o ki, Babette ilgiyi seviyor.

Hayır, bu hiç adil değil. Kendi çapraz kafeslerinden hem Patterson hem de Leonard gözlerini dikmiş, Babette’i süzüyor. Kimse bana bakmıyor. Eğer yok sayılmak isteseydim dünyada hortlak olarak kalır, annemin ve babamın ortalıkta çıplak dolaşmalarını izler, üzerlerine bir şeyler giymeleri yönünde onlara ultimatoom verirken perdeleri açıp, odaları havalandırırdım. Hatta o Ehriman zebanisinin beni parçalara ayırıp midesine indirmesini bile hiç ilgi görmemeye yeğlerdim.

İşte yine... o hiç yakamı bırakmayan umut etme eğilimi. Benim kötü alışkanlığım.

Patterson ve Leonard Babette’i süzerken ve Babette kendisini süzerken ben de ortalıkta cirit atan vampir yarasaları sey-

rediyormuş gibi yapıyorum. Bok Gölü üzerinde patlayan kahverengi dalgalardeki kabarma ve kırılmalara bakıyorum. Yüzümdeki olmayan sedef lekelerini kaşır gibi yapıyorum. Komşu kafeslerdeki günahkârlar toplaşmış, alışkanlıktan gözyaşı döküyor. Nazi askeri üniforması giymiş lanetli bir ruh, tıpkı kabuğunu kırmak için kaynamış bir yumurtayı bir tabağın kenarına vurur gibi, hücresinin taş döşemesine çarpıyor yüzünü durmaksızın; burnunu ve alnını eziyor, kırıyor böylece. Zeminle yüzün bir sonraki çarpışmasına kadar geçen sürede, kırılan burun ve dağılan kemikler birleşip eski, normal haline dönüyor. Başka bir hücrede, siyah, deri bir motorcu ceketini giymiş, yanağına nal gibi bir çengelli iğneden piercing takmış, maviye boyatıp Mohikanlar gibi dik dursun diye jölelediği, alından enseye uzanan bir sıra saç dışında kafasını tamamen kazıtmış bir yeniyetme dikiliyor ayakta. Ona baktığım sırada deri ceketli punk, yanağına uzanarak çengelli iğneyi açıyor ve derisindeki delikten iğneyi çekip çıkardıktan sonra, demir parmaklığın kapısındaki kilidin deliğine sokup döndürmeye, kilidi açacak pimle oynamaya başlıyor.

Pudra aynasında hâlâ kendisini süzmekte olan Babette kimseye bakmadan, ortaya soruyor: “Bugün günlerden ne?”

Leonard’ın kolu anında kıvrılıyor ve o, göstergeli dalgıç saatine bakıp, “Bugün Perşembe. Saat ise öğleden sonra 3:09” diyor. Der demez de düzeltiyor hemen: “Hayır, dur... şimdi 3:10 oldu.”

Biraz uzakta, kabarık kapkara kürkle kaplı bir aslan kafası, ellerinin yerinde ise kedi pençeleri olan bir devin karaltısı belirliyor. Zebani, bir kafese yaklaşıyor ve inleyip kıvranan bir günahkârı saçından tutup dışarıya çekmesiyle havada sallandırması bir oluyor. Sanki bir salkımdan üzüm tanelerini koparıp alır gibi, zebani dudaklarıyla adamın bacağına kapıyor. Zebaninin kıllı aslan yanakları içeriye göçüyor, adeta bir oyuk oluşuyor ve canlı kemiklerinden etler çekilirken adamcağızın feryatları her yeri inletmeye başlıyor. Pençesindeki,

sallanan bir kemiğe dönüşen bacağı kenara fırlatan zebani ikinci bacağın etini emmeye koyuluyor.

Bütün bu gürültü patırtı arasında, Leonard ve Patterson Babette'i süzmeyi, Babette'se kendini süzmeyi sürdürüyor. Mankafalığın Buzul Çağı işte!

Deri ceketli punk, elindeki çengelli iğnenin ucunu hücre kapısının kilidine sokup uygun pimi bulmak üzere çevirirken boğuk bir çınlama sesi duyuluyor. Sonra çocuk iğneyi anahtar deliğinden çıkarıyor ve ucundaki pası ve kiri blucinine sürtüp sildikten sonra önceki yerine, yanağına geçirip takıyor. Sonra hücre kapısını ardına kadar açan punk dışarıya çıkıyor. Mohikan yelesi öylesine kabarık ki mavi saç telleri demir kapının üst pervazını fırçalayıp geçiyor.

Kasıla kasıla, yan yana sıralı hücreler boyunca yürüyen mavi Mohikan saçlı punk, her hücreye şöyle bir göz atıyor. Hücrelerden birinde, yanlışı tanrıya dua ettiği için Cehennem'e yollanan bir Mısırlı ya da bir firavun, ne dediği anlaşılmaz sesler çıkararak yerde iki büklüm yatarken, aynı anda bir kolunu açıp kafes demirlerine doğru uzatıyor. Parmaklarından birinde büyük bir elmas yüzük parlıyor; yüzüğün taşı öyle Babette'in küpelerindeki gibi ucuz zirkonyum değil, dört kıratlık hakiki bir değerli taş. Hücrenin önüne gelen punk çocuk eğiliyor, kolunu parmaklıklar arasından uzatıyor ve boşta sallanan parmaklardan yüzüğü çekip çıkarıyor. Elmas yüzüğü motorcu ceketinin cebine indiren punk ayağa kalkıyor, gözleri benim gözlerimle buluşuyor ve havalı havalı, hücreme doğru yürümeye başlıyor.

Siyah motorcu botları geçirmiş ayağına çocuk. Bu arada, motorcu botlarının Hades için mükemmel bir ayakkabı tercihi olduğunu belirtmeliyim. Botun tekinin bilek kısmına bir bisiklet zinciri sarılmış, diğerine ise kirli, kızıl bir bandana bağlanmış. Soluk benizli çene ve alnını, açık yeşil gözleriyle bir tezat teşkil edencesine, şişmiş kırmızı sivilceler kaplamış. Mohikan punk yaklaşırken bir elini ceketinin cebine sokuyor ve

bir şey çıkarıyor. Yürümeye devam ederken, “Yakala” diyerek elindeki şeyi uzaktan bana fırlatıyor; fırlattığı şey uzun, geniş bir yay çizerek kafesime doğru uçmaya başlıyor ve yakalayınca kapanmak üzere bekleyen elime düşüyor.

Tam bir Matmazel Orospunun Orospusu rolünü oynamakta olan Babette bir yandan Patterson ve Leonard’ı görmezden gelirken bir yandan da punk oğlanın her hareketini merakla izliyor; çocuğun attığı şey havada parlayınca ışığı aynasına çarpıp gözüne yansıyor.

“Senin gibi cici bir kızın” diye soruyor Mohikan oğlan, “böyle bir yerde ne işi var?” Konuşurken yanağındaki çengelli iğne sağa sola sallanıyor, ateşin ışığında portakalrengi parlıyor. Havalı adımlarla hücremin parmaklıklarına kadar geliyor ve yeşil gözlerinden birini kırıyor; ama öte yandan, çaktırmadan yan gözle Babette’e bakıyor. Oğlan hiç çekinmeden kirli demir parmaklıklara dokunuyor; sonra yüzü, blucini, botları da sürtünüyor parmaklıklara ve her tarafına pislik bulaşıyor.

Hayır, bu hiç adil değil ama ne yaparsın ki kir bile bazı insanları daha seksi kılabiliyor.

“Adım Madison” diyorum, “ve ben bir umutkoliğim.”

Evet, *alet* sözcüğünün anlamını biliyorum. Ölmüş olabilirim, reşit olmayabilirim ve erkek delisi de olabilirim ama hâlâ başka bir kızı kıskandırmak için kullanılabilir durumdayım. Punk oğlanın cebinin sıcaklığını taşıyan ve şu anda avcumda tuttuğum şey, çalıntı elmas yüzük. Bir çocuktan aldığım ilk hediye.

Kocaman çengelli iğneyi yanağından çıkaran Mohikan oğlan iğnenin sivri ucunu hücremin anahtar deliğine sokuyor ve kilidi açmak için iğneyi çevirmeye başlıyor.

VI

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Sanırım, Cehennemde üyelik sana milyon kere milyon birinci sınıf meşhura erişme imkânı veriyor... Benim burada karşılaşmaktan heyecan duymayacağım tek kişi ölü dedem olur. Uzun süre önce mevta olmuş babamın babası Ben yani. Uzun hikâye. Benim gençlik merakımı bağışla lütfen ama fırsatı kaçırmak niyetinde değilim; kafesimden dışarıya çıkmak ve yeni muhitimin ahalisine şöyle bir bakıp dönmek istiyorum.

Beni senin şu on para etmez psikolojinle yargılamaya kalkışma lütfen ama Şeytan'ın benden gerçekten hoşlanacağını umuyorum. Bak, yine o U ile başlayan fiile takılıp kaldım. Benim burada, bu daracık kafeste kilitli olduğum düşünülürse

Tanrı'nın benim en büyük hayranım olmadığı sonucuna varmak kaçınılmaz görünüyor ve annemle babam, görünüşe bakılırsa, gözde öğretmenlerim, beslenme koçlarım, aslında geçen on üç yıldır gönüllerini hoş tutmaya çalıştığım bütün o yetkili şahsiyetler gibi, ortalıkta görünmüyor. İşte bu yüzden benim de bütün o toyca etkileme ve etkilenme gibi duygusal ihtiyaçlarımı, ortalıkta görünen tek ebeveynim olan Şeytan'a havale etmem şaşırtıcı olmasa gerek. Dürüst olmam gerekirse, bütün o kusursuzluk hallerim, oturuşuma kalkışıma dikkat etmelerim, neşeli duruşum, yüzümden eksik olmayan gülücüklerim; hepsi kendimi Şeytan'a sevdirmek için yapılmış hesaplı hareketlerdi. Olabilecek en iyi senaryoda bile ben kendime sahneye biraz çeşitlilik katan bir tür yardımcı oyuncu rolü yazarım: Yalanlar Prensi'nin kuyruğunda dolaşan, onun yerlerde sürünen egosunu şişirmek için olur olmaz methiyeler düzüp şakalar yapan, çok bilmiş, tombul ve arsız kız rolü. Uzun lafın kısıası, Karanlık Prensi'ne bile karalar bağlama şansı tanımayan atak bir kişiliğim var. Ben gerçek anlamda Zoloff'un eti kemiğe bürünmüş haliyim. Belki bu, Şeytan'ın genel olarak ortada görünmeyişi açıklar. Kendini bana takdim etmeden önce coşkumun kendi kendine bitip tükenmesini bekliyor olmalı.

Evet, pop psikolojiyi oldukça iyi biliyorum. Ölü ve hayat dolu olabilirim belki ama yaratacağım manik ilk izlenimi de inkâr edecek değilim.

Benim özbeöz babam bile size, “Bu kız bir derviş” diyecektir. Anlamı ise şu: Ben genelde insanları bıktırıyorum.

İşte bu yüzden, mavi saçlı Mohikan punk çocuk hücre kapımın kilidini açıp paslı, gıcırtilı demir parmaklıklı kapıyı ardına kadar ittiğinde ileri çıkıp özgürlüğümü kazanmak yerine geriye, hücremin derinliklerine çekiliyorum. Punk oğlanın elimi fırlattığı, şimdi benim sağ el ortaparmağımı süsleyen elmas yüzüğe rağmen, seyahat tutkumu bastırıyorum. Oğlana adını soruyorum.

“Benim mi?” diyor, kocaman çengelli iğneyi yanağına sap-larken. “Sadece Archer de bana!”

Hâlâ hücremde oyalanan oğlana, “Seni niye attılar buraya?” diye soruyorum.

“Beni mi?” diyor oğlan, Archer. “Gittim ve benim ihtiyarın AK-47’sini aldım, yarı...”

Tek dizinin üstüne çöküyor ve görünmez silahını omzuna dayarken, “Ve benim ihtiyar ile onun hatununun kafasını uçur-dum. Sonra oğlan kardeşimle kız kardeşimi doğradım. Ardın-dan, ninemi. Sonra bizim küçük köpek, Lassie’yi...” diyor. Her cümleyi üstüne basa basa söyleyen Archer görünmez tetiği çe-kiyor her defasında, uzun namlulu tüfeğin namlusunu doğrul-tup ateş ederken. Ve tetiği her çekişinde, omzu geriye doğru gidip geliyor ve mavi saçları savruluyor, sanki tüfek geri tep-iyormuş gibi. Şimdi bile sanki görünmez bir hedefe nişan alıyor-muş gibi yapan Archer, “Ritalinimi klozete atıp sifonu çektim ve arabayı okula sürdüm, okul takımını ve üç hocasını dışarı çıkardım... ve hepsi geber, geber, geberdi” diyor. Doğrulurken, hayali tüfeğinin namlusunu ağzına yaklaştırıyor, dudaklarını büzüyor ve görünmez barut dumanını üflüyor havaya.

“Hadi ordan!” diye bağılıyor bir ses. Kızıl saçları, gri gözle-ri ve sırtında kocaman rakamlarla 54 yazan formasıyla bir ye-niyetme oğlana dönüşen futbolcu Patterson’ın sesi bu. Elinde bir kask tutuyor. Ayaklarıyla taş döşemeyi eziyor, ökçeleriyle taşı dövüyor ve çelik kramponlarıyla yeri kazıyor. “Baştan aşa-ğı palavra” diyor Patterson, başını iki yana sallayarak. “Buraya ilk geldiğinde evrakını gördüm senin. Orada, senin adi bir hır-sızdan başka bir şey olmadığın yazıyordu.”

Leonard, eblek, gülüyor.

Archer yerden kaya gibi sert bir patlamış mısırı kaptığı gibi, sanki usta bir beyzbol oyuncusuymuşçasına ebleğin kulağına patlatıyor. Patlamış mısır deyim yerindeyse infilak ediyor ve oğlanın cebindeki kalemler her yana saçılıyor. Leonard sesini kesiyor.

“Anla şunu artık” diyor Patterson. “Dosyana göre, Bay Seri Katil, burada, bir somun ekmek ve bir paket çocuk bezi çalma-ya teşebbüs ettiğin yazıyor.”

Babette, aynasının üzerinden bakıp, “Çocuk bezi mi!” diyor.

Archer, Patterson’ın hücresinin parmaklıklarına doğru yürüyor ağır adımlarla, çenesini demir parmaklığa dayıyor ve sıkıldığı dişlerinin arasından hırlayarak, “Kes sesini, taşak bağı seni!” diyor.

Babette, “Senin bir bebeğin mi var?” diyor.

Hışım la ona dönen Archer, “Kapat çenen i!” diye bağı rıyor.

“Hepimizin başını belâya sokmadan, geri dön şu hücrene!” diye sesleniyor Leonard.

“Ne?” diye bağı rıyor Archer. Kasılarak sesin geldiği yöne doğru dönüyor ve yanağındaki çengelli iğneyi çıkardıktan sonra Leonard’ın hücre kapısının kilidini kurcalamaya başlı-yor. “Bunun senin öğrenci karnene gireceğinden korkuyorsun, değil mi angut!” Kilitle oyalanan Archer, “Sen de bir Ivy Lig* takımına giremeyeceksin diye mi korkuyorsun?” diye karşılık veriyor. Bunu der demez de hücre kapısını ardına kadar açıyor.

Kapıyı kavrayan Leonard, “Yapma!” diye bağı rıyor, avazı çıktığı kadar. Kilidi açık kapı kapalı durmuyor, hemen açılıyor. Eliyle kapıyı kapalı tutan Leonard, “Kilitle şunu, çabuk, zebaninin teki gelmeden...” diyor.

Archer’ın mavi kafası tüm ihtişamıyla Babette’in hücresinin önünde beliriyor; elinde de iğnesi. “Hey, tatlı şey, Böcekler Denizi’nin batı ucunda nefesini kesecek manzarası olan bir yer biliyorum” diyor, bir eliyle kapının kilidini kendine doğru çe-kerken.

Hücre kapısının parmaklıklarına abanan Leonard bir yan- dan da bağır mayı sürdürüyor.

Benim kapım da açılıyor. Yeni elmas yüzüğümü öne çıkara- cak şekilde elimi yumruk yapıyorum.

* Kuzeydoğu ABD’de, Yale, Harvard, Columbia, Princeton, Cornell, Brown, Dartmouth, Pennsylvania’ dan oluşan sekiz seçkin üniversiteye verilen isim. (ç.n.)

Patterson bağıyor: “Seni ezik, Bok Gölü’nün karşı kıyısında yolunu kaybedersin sen!”

Archer da bağıyor, Babette’in kapısını açarken: “Öyleyse sen de bize katıl, taşak bağı, bana yolu göster.”

Çakma Coach çantasına kozmetiklerini tıktıran Babette, “Tamam o zaman... madem bu kadar cesursun” diyor. İş olsun diye, zaten çok kısa olan eteğinin sağını solunu çekiştiriyor ve açılmasını istemiyormuşçasına yanlarına bastırıyor. Tam bir Bayan Eski Kaşar olarak, neredeyse külotlu çorabının apış arası görünen Babette çakma Manolo Blahnik’lerini kapıp açık hücre kapısından dışarıya çıkıyor.

Leonard etrafa saçılan kalemlerini toplamak üzere eğiliyor. Saçlarındaki yapışkan, patlamış mısır tanelerini temizliyor.

Archer yine Patterson’ın hücreğine gidiyor bir çırpıda. Patterson’ın erişemeyeceği bir noktada, demir parmaklıkların dışında, elinde çengelli iğnesi, “Şöyle bir çıkıp arazide dolaşmaya ne dersin?” diyerek onu kızdırıyor.

Dikkatini çekmek için, sıradan, eski moda şeytan çıkarma ayinleri yerine davranış güdüleme terapileri hakkındaki teorimi anlatıyorum Leonard’a. Şimdilerde, arkadaşlarımdan, hayatta olan kız arkadaşlarımdan herhangi biri bütün gün odasına kapanıp kusarsa, koyulan teşhis bulimia olacaktır. Kızı bu davranışından ötürü sorgulayacak, aşkını ya da derdini itiraf ettirecek ve içine yerleşen şeytanı çıkaracak bir papaz bulmak yerine, çağdaş aileler bir davranış terapistiyle anlaşacaklardır. Çok eskilere gitmeye gerek yok; daha 1970’lerde, dini liderlerin yeme içme bozukluğu yaşayan yeniyetme kızlara kutsal su serptiği biliniyor...

Umutum gerçekten sınır tanımıyor; ama lanet olsun, Leonard dinlemiyor ki.

Bu arada Archer, Patterson’ı sınırlarından kurtarıyor. Babette de onlara katılıyor ve üçlü çılgınlık ve karasinek bulutları arasından geçerek, alev alev ufka doğru yol alıyor. Patterson elini, yüksek ökçeleri üzerinde durmakta zorlanan Babette’e

uzatıyor. Archer dudak büküyor ama muhtemelen çengelli iğneyi yanağına geçirmeye çalıştığı için.

Xanax bağımlılığının şeytanın insan ruhunu ele geçirmesiyle oluştuğuna ilişkin teorimi anlatmayı sürdürürken bile Leonard'ın o tatlı kahverengi gözleri açık hücre kapısına dikiyor ve sonra gözden kaybolan kaçakların peşi sıra fırlıyor. Cehennemdeki son tek yeni arkadaşım Leonard bayat Ayıcık Şekerlerin ve için için yanan kömürlerin bulunduğu alanda güçlkle ilerliyor. Zebanileri kollamak için başı bedeninde dönüyor ve Leonard bağılıyor: "Bekle! Beni de bekle!" Silikleşip mavi bir noktaya dönüşen Archer'ın peşi sıra seğırtiyor.

Dörtlü, atık jelibonların ve kabarıp püsküren bok denizinin ortasında kural dışı noktalar haline dönüşüp neredeyse gözden kaybolmak üzereyken ben de hücremden dışarı çıkıyorum ve peşlerinden ilk yasak Bass Weejuns adımlarımı atıyorum.

VII

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Birçok turist gibi biz de Cehennem'i keşfetmek üzere ilk küçük gezintimizi yapmaktayız. Genel görüntüye bakıyoruz şöyle bir. Birkaç ilginç yer gözümüze takılıyor. Ve ben kendimi küçük bir itirafta bulunmaktan alamıyorum.

Grubumuz, bir milyar saç kurutma makinesinden çıkmış gibi kavurucu rüzgârların, Matterhorn Dağı kadar yükselen hortumlarına ölü deri kabuklarını üflediği kat kat, yağlı Kepek Çölü kıyısına doğru yollanıyor. Büyük Kırık Camlar Ovası'nı geçiyoruz. Biraz zahmetli bir yürüyüşün ardından, ufka kadar uzanan solgun devasa bir okyanusa tepeden bakan volkanik cüruf yığını tepesinde duruyoruz. Okyanusun donuk

yüzeyini rahatsız eden ne bir dalga ne bir kıpırtı var; Babette'in çakma Manolo Blahnik'lerinin çizik suni derisine benzeyen lekeli, fildişi bir yüzey bu.

Biz bu manzarayı seyrederken, kirli beyaza çalan çamur yığınının, yapışkan bir dalga oluşuyor ve küllü topraktan sahil şeridinin bir karış kadarını yutuyor. Çökelti o kadar kıvamlı ki sanki dalga kıyıya sürünmüyor da yuvarlanıyor. Belli ki bu özel okyanusta dalgalar hiçbir zaman çekilmiyor, daima yükseliyor ve ilerleyip belli bir alanı yutuyor.

“Buyurun bakın” diyor Archer, deri ceketli kolunu manzara doğru uzatıp geniş bir yay çizerek. “Bayanlar baylar, işte karşınızda Büyük Atık Sperm Okyanusu...”

Archer'a bakarsanız, insanlık tarihi boyunca, en azından Onandan bu yana, mastürbasyon emisyonları halinde fışkırtılan bütün malzeme burada birikiyormuş. Aynı şekilde, dediğine göre, Yeryüzü'nde akıtılan bütün kan da Cehennem'e dökülüyor ve orada toplanıyor. Bütün gözyaşları da. Ağızdan çıkan her tükürük ve balgamın yolculuğu da buralarda bir yerlerde son buluyor.

“VHS kasetlerin ve internetin icadından beri” diyor Archer, “bu okyanus rekor deneyecek oranda yükselişini sürdürüyor.”

Büyük büyükbabam Ben'i düşünüyorum ve içim titriyor. Bu da Uzun Hikâye.

Cehennemde porno, yeryüzünde küresel ısınmanın etkisine eşit bir etki yaratıyor.

Grubumuz bir adım geriye çekiliyor, yükselen ve titreyen bataklıktan uzaklaşıyor.

“Bu angut halihazırda nalları dikmiş olmasaydı” diyor Patterson, Leonard'ın ensesine bir şaplak indirerek, “belki de sperm denizi çok daha hızla dolacaktı.”

Leonard kafasını kaşıyor ve “Şimdi bakma, Patterson ama sanırım orada senin taşak suyunun aktığını görmek mümkün” diyor ürkek bir ses tonuyla.

Gözlerini Babette'e diken Archer dilini dudaklarında dolaştırıyor ve "Bugünlerde çok yakın bir zamanda burnumuza kollar batacağız içine..." diyor.

Babette, parmağındaki elmas yüzüğe bakıyor.

Babette'i kesmeyi sürdüren Archer, "Hey kızlar, siz hiç ateşli gözlerinize kadar sıcak sperme battınız mı?" diye soruyor.

Ve bir topuğu üzerinde ona doğru dönen Babette, "Geri bas bakalım, Sid Vicious*. Ben senin Nancy Spungen'in değilim" diyor. Babette, beyaza boyalı tırnaklarını kıpırdatarak kendisini izlememiz için bize işaret ederken, futbol forması içindeki Patterson'a bakıyor ve "Sıra sende. Şimdi sen bize ilginç bir yer göster bakalım" diyor.

Patterson yutkunuyor, omuz silkiyor ve "Arkadaşlar, Tamamlanmamış Kürtaj Artığı Parçalar Bataklığı'nı görmek ister misiniz?" diye soruyor.

Biz, geriye kalan hepimiz, başımızı iki yana sallıyoruz. Hayır. Yavaşça. Hep birlikte, uzun bir süre... Hayır, hayır, hayır. Kesinlikle hayır.

Babette kararlı adımlarla Atık Sperm Okyanusu'ndan uzaklaşırken, Patterson onun peşi sıra seğirtiyor. İkili kol kola girip birlikte yürümeye başlıyor. Takım kaptanı ile ponpon kızların lideri. Geriye kalanımız, Leonard, Archer ve ben, birkaç adım geriden onları izliyoruz.

Dürüst olmak gerekirse, ben hâlâ birlikte muhabbet edebilmeyi diliyorum. Havadan sudan da olsa. Ah evet, biliyorum, dilemek umut etmenin bir başka semptomu ama ne yapayım, ben böyleyim işte. Üzerinden dumanlar yükselen sülfür ve kömür yataklarının kenarından salına salına ilerlerken benden başka utanç içinde kıvranan biri daha var mı diye sormak istiyorum. Ölerek, bir ihtimal kendilerini sevmiş birilerini hayal kırıklığına uğrattığı hissine kapılan başka biri daha var mı?

* Gerçek adı John Simon Ritchie olan ve bir dönem Sex Pistols grubunun bas gitaristliğini yapan Sid Vicious, 21 yaşında aşırı doz eroin komasına girerek hayatını kaybetmiştir. Sevgilisi Nancy Spungen da kısa süre önce bir otel odasında bıçaklanmış olarak ölü bulunmuştur. (ç.n.)

Onları besleyip büyüten, onlara birçok şey öğreten çok sayıda değerli insanı yüzüstü bırakmış olduğu duygusu altında eziliyor mu acaba Archer, Leonard ya da Babette de? Onlar da ölmenin muhtemelen işlenebilecek en büyük günah olduğu endişesine kapılıyor mu? Onlar da ölümlerini her birimizin arkamızda kalanların ömür boyu çekecekleri acı ve üzüntüye sebep olduğumuz ihtimalini göz önünde bulunduruyor mu acaba?

Ölerek –sınıfta çıkmaktan, tutuklanıp kodesi boylamaktan ya da okul balosunda hamile kalmaktan da beter bir şey yaparak– belki de biz büyük oranda, iflah olmaz bir biçimde, işin içine ettik.

Ama kimse bu konuyu açmıyor; aynı şekilde ben de...

Anneme soracak olursanız, o size benim küçük bir korkak olduğumu söyleyecektir. Annemin deyişiyle söyleyecek olursak: “Madison, sen ölüsün... şimdi kes artık şu yoksulluk edebiyatım.”

Anne ve babama kıyasla muhtemelen dünyadaki herkes bir korkak. Bizimkiler Zaire’ye gidiş dönüş için bir jet kiralyorlardı her zaman ve eve, yanlarında Noel hediyesi olarak –Noel’i de kutladığımız yoktur bu arada– getirdikleri bir evlatlık oğlan ya da kız kardeşle dönüyorlardı; arkadaşlarım nasıl Noel ağacının altında bir kedi ya da köpek yavrusu buluyorsa ben de aynı şekilde karanlık, postkolonyal, yaşayan bir kâbus örneği memleketin birinden yeni bir kardeş buluyordum. Bizimkilerin iyi niyetli olduğunu düşünebilirsiniz ama unutmayın ki Cehennem’e giden yollar şöhret basamaklarıyla döşelidir. Her evlat edinme, annemin yeni bir filminin tanıtımına ya da babamın bir halka açılma projesine denk geliyordu ve basın açıklamaları, fotoğraf kareleri sağanağı altında, medyaya boca ediliyordu. Estirilen bu medya fırtınasının ardından benim evlatlık yeni kız ya da erkek kardeşim uygun bir yatılı okula postalanıyordu; artık aç kalmayacaktı, iyi bir eğitim alacaktı ve parlak bir gelecek onu bekliyordu ama bundan böyle bizim yemek masamızda bir daha oturamayacaktı.

Yürüyoruz ve dönüş yolundayız. Tekrar Büyük Kırık Cam-
lar Ovası'ndan geçiyoruz. Leonard bize eski Yunanların öteki
dünyayı, Hades'i nasıl yorumladıklarını açıklıyor. Hades, yer-
yüzündeki hayattan arta kalan günahlarını ve egolarını unut-
mak için hem kötülerin hem de masumların gittiği bir yer.
Yahudiler Sheol'a inanıyor –biz bunu “bekleme yeri” olarak çe-
virebiliriz– ki yine burası da suçlarına ya da erdemlerine bakıl-
maksızın bütün ruhların toplandığı bir yer. Burada dünyadaki
yüklerinden ve geçmiş günahlarından arınarak huzur buluyor,
dinleniyorlar. Burası insanların yakılarak cezalandırıldığı bir
Cehennem değil de bir tür arınma ve rehabilitasyonun gerçek-
leştiği bir Cehennem. İnsanlık tarihinin büyük bölümünde,
Leonard'ın söylediğine göre, insanlar Cehennem'i dünyevi alış-
kanlıklarımızdan kurtulmak için gittiğimiz bir tür yataklı has-
tahane olarak tahayyül etmiş.

Yürüyüşüne ara vermeksizin, “John Scotus Eriugena, doku-
zuncu yüzyılda Cehennem'i, arzularınızın sizi Tanrıdan ve
Tanrı'nın ruhunuzun mükemmelliğe erişmesi için hazırladığı
orijinal planlardan uzaklaştırıp ayarttığı yer olarak tarif etmiş-
tir” diye anlatıyor.

Belki de, şu iptal edilen hamilelikler bataklığına bir uğra-
malıydık, diyorum. Belki de, çoktan beri kayıp bir ya da iki öz
kardeşime rastlardım oralarda bir yerlerde.

Evet, ciddiyetsiz, öyle ağzına geleni söyleyen biri olabilirim
ama sağlıklı bir psikolojik savunma mekanizmasının ne oldu-
ğunu da bilirim ben.

Yürüyüşümüze devam ederken, Leonard tekdüze bir ses to-
nuyla Hades'in iktidar yapısı hakkındaki dersini sürdürüyor.
On beşinci yüzyıl ortalarında, sonradan Hıristiyanlığa dönüp
bir Fransisyen keşişi, sonra da rahibi olmuş, Avusturya Yahu-
disi Alphonsus de Spina'nın Cehennem'i dolduran şeytani ya-
ratıkların tam bir listesini yaptığını anlatıyor. Ona göre,
sayıları milyonları buluyor.

“Keçi boynuzlu kafası, kadın gibi göğüsleri ve kuzgun gibi kocaman kanatları olan birini görürsen” diyor Leonard, “o zebani Baphomet’tir işte.” İşaretparmağını bir orkestra şefi gibi havada sallayarak, bir bir sayıyor Leonard: “Musevi Shedim var, sonra Yunan zebani krallar Abaddon ve Apollyon. Abigor altmış şeytani yaratıktan oluşan lejyonu kumanda ediyor. Alo-cer otuz altılık bir lejyonu. Cehennem’in kraliyet ailesinden bir kont olan Furfur ise yirmi altı lejyona komuta ediyor...”

Nasıl ki dünya bir liderler hiyerarşisinde yönetiliyorsa, Leonard’a göre, Cehennemde de benzer bir hiyerarşi var. Alphonsus de Spina da dahil, çoğu teolog Cehennem’de on tane zebani zümresi olduğunu söylüyor. Bu düzen içinde 66 prensin gözetiminde 6,666 lejyon ve her lejyonda da 6,666 zebani bulunuyor. Bunlar arasında Cehennem’in dükü Valafar, Cehennem’in başhekimi Rimmon ve Cehennem’in başmühendisi Ukobach’ı sayabiliriz. Bu sonuncusu ayrıca havai fişek denen şeyi bulmuş ve bunu insanlığa bir armağan olarak takdim etmiş. Leonard isimleri ardı ardına saymayı sürdürüyor: Omzunda timsah başı taşımakla övünen Zaeboş... İnsan komedyenlerin zebani şefi Kobal... Nefret zebanisi Succorbenoth...

Leonard, “Bunlar tıpkı Zindanlar ve Ejderhalar gibidirler; tek farkları on kat daha güçlü olmalarıdır” diyor ve ekliyor: “Ciddi söylüyorum, Ortaçağ’ın en büyük beyinleri bütün hayatlarını bu teolojik pösteği sayma ve pirinç ayıklama işine adanmış.”

Başımı sallıyorum onaylarcasına ve keşke bizimkiler de böyle yapsaymış diyorum.

Bütün yol boyunca Leonard düzenli aralıklarla durup uzak-taki bir görüntüye işaret ediyor. Bu, portakalrengi gökyüzünde, erimiş mum damlalarından donuk kanatlarını çırparak uçan, Rus kültürünün gece zebanisi Troian. Farklı yörüngeler çizerek uçan; bir baykuş gibi parlayan gözleri ve kocaman kafasıyla aşağıda olan biteni gözleyen şu yaratık da Meksikalıla-

ın kötülük tanrısı Tlacatecolotl. Yağmur ve toz toprak bulutlarını arkasına almış, ortalığı kasıp kavuran ve geleneksel olarak fırtınaların tam ortasında yaşayan Japon Oni zebanileri de var elbette.

İnsan Genom Projesi gelecek kuşaklar için neyi temsil ediyorsa, diye anlatıyor Leonard, bütün bu şeytani yaratıklar manzumesi de önceki yüzyılların dünya liderleri için aynı şeyi temsil ediyor.

Spina rahibine göre, Cennet'in meleklerinin üçte biri Cehennem'e kovulmuş ve bu ilahi kesinti, bu öte-dünyasal temizlik, tam dokuz gün sürmüş... Tanrı'nın dünyayı yarattığı süreden iki gün daha uzun yani. Sonuçta toplam 133,306,668 melek... çok saygın şerubimler, serafimler, potentalar ve dominationlar dahil... aralarında Asbeel ve Gaap, Oza, Marut ve Urakabameel de olmak üzere zoraki ikametgâha tabi tutulmuş.

Önümüzde, Patterson'la kol kola yürüyen Babette abartılı, tiz ve çakma ayakkabıları kadar sahte kahkahasını atıyor.

Archer dönüp dik dik bakıyor; büyük çengelli iğnesi kenetlenmiş çene kaslarını büzüyor.

Leonard toslama ihtimalimiz olan farklı zebanilerin adlarını sayıyor bir bir sanki yakın arkadaşlarından bahseder gibi: Baal, Beelzebub, Belial, Liberace, Diabolos, Mara... yarasa kafalı ve akrep kuyruklu bir Asurlu olan Pazuzu... bir memesıyla domuz, diğeriyle bir köpek besleyen Mezopotamyalı dişi şeytan Lamaştu ya da bizim modern Azrail tiplemesinin Mezopotamyalı versiyonu olan Namtaru. Annemle babamın Tanrı'yı aradığı kadar şiddetli bir biçimde biz de Şeytan'ı arıyoruz.

Geriye dönüp bakınca, diyebilirim ki, bizimkiler her zaman tiner, mazot çekip uyuşturucu haplar çiğneyerek bilincimi açmam yönünde teşvik ettiler beni. Bunun tek nedeni onların kendi zamanlarını yaşamış olmalarıydı: Yeniyetmelik dönemlerini Vermont'un çamurlu tarlalarında ve Nevada'nın tuzlu ovalarında aylaklık ederek, yüzlerine sürdükleri gökkuşağının

renkleri ve vücutlarına yapışmış pis terin kalın astarı dışında çıplak dolaşarak geçirmişler; başlarına tarak girmeyen ve bit kaynayan örgülü saçlardan kocaman taşlar takmışlar ve böylece aydınlanmış olduklarını zannetmişler... Bu benim de aynı hatayı yapmak zorunda olduğum anlamına gelmiyor.

Kusura bakma, Şeytan, bir kere daha aynı T'li sözcüğü kullandım.

Leonard, yürüyüşünü kesmeden, kafasını sallıyor ve şimdi artık yitip gitmiş, artık öteki dünyanın antrepolarına tıkmış kültürlerin eski tanrılarını saymayı sürdürüyor. Bunlar arasında, Babillilerin tanrısı Benoth, Filistinlilerin putu Dagon, Sidonluların tanrıçası Astarte, Hivitelerin tanrısı Tartak bulunuyor.

Kuşkum o ki, annemle babam sefil Woodstock ve Burning Man anılarına, geçmiş bu anları bilgelikle sonuçlandığı için değil de bu çılgın günler genç oldukları ve henüz hayatın yükünü sırtlamadıkları dönemlerin ayrılmaz birer parçası olduğu için değer veriyor; boş zamanları vardı, güçleri yerindeydi ve gelecek onlara büyük, muazzam bir macera gibi görünüyordu. Ayrıca hem babam hem de annemin sosyal statü diye bir dertleri yoktu; dolayısıyla çıplak zıplamakla, uyarılmış cinsel organlarına çamur bulaşmakla hiçbir şey kaybetmezlerdi.

Bu nedenle, uyuşturucu kullandıkları ve beyin hasarına aldırmadıkları için, benim de aynı şeyleri yapmam gerektiği konusunda ısrar ettiler. Okulda beslenme çantamı açtığımda ben hep peynirli sandviç, bir kutu elma suyu, çubuk havuç ve beş yüz miligramlık Percocet buldum. Noel'i kutlamazdık ama gönderilen Noel hediyelerimin arasında üç portakal, bir elma şekeri, bir ağız mızıkası ve metakualon hapları mutlaka olurdu. Paskalya diye bir âdetimiz yoktu ama Paskalya sepetime jelibonlar yerine esrar plakaları konurdu. On ikinci yaş günümde, arkadaşlarımla ve onların saygın, eski hippy, eski rasta, eski anarşist anne ve babalarının gözü önünde, elimde bir çalı süpürgesiyle tavana asılı hediye torbasını dövdüğüm sahneyi nasıl unuturum!.. Renkli kâğıttan torba patlayınca, Tootsie Rolls ya da

Hershey's Kisses yerine etrafa saçılanlar Vicodin, Darvon, Percodan, amil nikrat ampulleri, LSD pulları ve tatlandırılmış barbitüratlar olmuştu. Şimdi artık zengin ve orta yaşlı ebeveynlerimiz kendilerinden geçmişti ama ben ve benim küçük arkadaşlarım kendimizi biraz aldatılmış hissetmiştik.

Bunları... ve on iki yaşındaki çok az çocuğun giyinmenin isteğe bağlı, herkesin genelde çıplak olduğu bir doğum günü partisine katılmaktan hoşlanacağını bilmek için beyin cerrahı olmak da gerekmiyor.

En dehşetli Cehennem imgelerinden bazıları, çırılçıplak soyunup, ortalığa saçılan bir avuç kodein kapsüllerinden kapmak için alt alta üst üste güreşen, kapışan ve soluksuz kalan bütün bir kuşakla kıyaslanırsa, düpedüz komik kalıyor.

Benim büyüüp bir Matmazel Erkekdelisigillerden Erkekdelisi olacağımdan endişe duyanlar da bu aynı insanlardı.

Şu an itibarıyla Archer, Leonard ve ben, atık ayak ve el tırnakları tepeleri arasından zikzaklar çizerek, yarım ay şeklindeki kesik tırnak yığınlarından oluşan gri tümsekleri aşarak, Babette ve Pattersonın peşinden gidiyoruz. Bazı tırnak parçaları pembe, kırmızı ya da maviye boyanmış. Ve biz dar vadiler boyunca ilerledikçe, atık el tırnaklarının cılız derecikleri küçüldükçe küçülüyor. Akan ayak tırnakları, sivri uçlu keratin birikintilerinde bizi canlı canlı (canlı mı?) gömecek koca bir çığ oluşturma tehlikesi arz ediyor. Tepemizde alev alev, portakalrengi gökyüzü ve aşağıda dallanıp budaklanan vadiler uzanırken, bizim gibi sefil ruhların daimi pis yalnızlıkları içinde oturduğu, uzaktan küçücük görünen, kafes toplulukları çarpıyor gözümüze.

Biz dolanarak ilerlerken, Leonard karşılaşma ihtimalimiz olan zebanilerin adlarını saymaya devam ediyor: Musevilerin ölüm zebanisi Mevet, çocukları çalan Lilith, salgın zebanisi Reshev, çöllerin zebanisi Azazel, Astaroth... Robert Mapplethorpe... Lucifer... Behemoth...

Hepimizin önünden yürüyen Patterson ve Babette, daha ileriye görmemizi engelleyen tepeye çıkan hafif yokuşu ağır

ağır tırmanıyor. Sirta ulaştıklarında duruyorlar. Arkadan baktığınızda bile Babette'in vücudunun gerildiği fark edilebiliyor. Uzakta gördüğü şeye tepki olarak iki eliyle yüzünü kapatıyor, parmaklarını gözlerinin üzerine bastırıyor. Babette elleriyle kalçasından destek alarak, usulca iki büküm hale gelecek şekilde eğiliyor ve sanki kusacakmış gibi boğazı geri alıyor. Patterson bize dönüyor ve başıyla, acele edip manzarayı yakalamamızı istercesine işaret ediyor. Bu yeni ufkun ötesinde yeni bir vahşete tanık olacak gibiyiz.

Archer, Leonard ve ben peş peşe seğirtiyoruz tepeye ulaşmak üzere. Sanki karlı ya da kayan kumlu bir bayırı tırmanıyor gibi her adımımızı zorlu bir uğraş vererek atıp tepeye ulaşıyor, Patterson ve Babette'in yanında, dik bir uçurumun kıyısında dikiliyoruz. Bir adım ötemizde toprak kayıp gidiyor ve aşağıımızda ufka kadar bir böcek denizi uzanıyor: eşekarıları, kırkayaklar, ateş karıncaları, kulağakaçanlar, kınkanatlılar, yabanarıları, örümcekler, akrepler, kurtçuklar, çekirgeler ve hep birlikte durmaksızın birbirine karışıp kollardan, tutaçlardan, duyargalardan, ayaklardan, iğnelerden, kabuklardan ve dişlerden oluşan kaygan, yumuşak bir toz denizi... büyük oranda kapkara ama yabanarılarının sarısıyla ve yeni çıkmış çekirgelerin yeşiliyle lekelenmiş. Bitmek bilmez bu hengame öyle bir gürültü doğuruyor ki yeryüzünde azgın bir okyanus dalgasının patlamasından pek farklı değil.

"Vay anasını!" diyor Patterson, elindeki kaskı sanki dikkatimizi kaynayan, köpüren, dalgalanan bu korku denizine çekmek istermişçesine sallayarak ve ekliyor: "Bakın, görün işte... Böcekler Denizi."

Aşağıdaki korkunç böceklerin kaban, yuvarlanan dalgalarına gözlerini diken Leonard haklı bir tiksintiyle dişlerinin arasından, "Örümcekler böcek değildir" diyor.

Bu konu üzerinde o kadar durmak niyetinde değilim; ama lüks malların çakmasını yapmak tamı tamına sahte bir ekonomiyi temsil ediyor. İşte size bir kanıt: Babette'in plastik pabuç-

ları ayağında parçalanacak gibi. Bantları kopmuş, tabanları patlamış ve delinmiş ki bu da yumuşak ayaklarına tırnakları-
nın ve kırık camların batmasına neden oluyor elbette. Oysa
benim kaba Bass Weejuns loaferlerim görünüşe bakılırsa bu
hayli zorlu yürüyüşe rağmen bana mısın dememiş.

Biz bu vızırtılı, cızırtılı böcek yaşamı karışımını gözlerken
arkamızdan bir yerden bir çığlık kopup geliyor. Gerimizdeki
yamaçtan kan ter içinde, elleri ve ayakları üzerinde koşarak,
üzerine Romalı bir senatör gibi toga geçirmiş, sakallı bir yara-
tık çıkageliyor. Bize doğru koşan adam boynunu omzunun üs-
tünden uzatarak arkaya doğru bakıyor ve *Psezipolnica* diye
çığlık atıyor avazı çıktığı kadar. “Psezipolnica!”

Uçurumun kenarına, bizim dikildiğimiz yere gelip sendele-
yen bu deli, togalı adam titreyen parmağıyla geldiği yönde bir
şeye işaret ediyor. Fal taşı gibi açılmış gözleriyle bize adeta yal-
varan adam, “Psezipolnica!” diye bağırıyor ve uçurumdan atlı-
yor, dikine düşüyor, savruluyor ve börtü böcek denizinin
kaynayan yüzeyinde kayboluyor. Togonalı adam bir kez, iki kez
ve son defa üçüncü kez yüzeyin üstünde beliriyor, ağzı tıka
basa arıyla dolmuş bir halde. Her tarafını sokan ve çırpınan
kollarından etler koparan böcekler ve örümceklerden başka,
kulağakaçanlar sürü halinde gözyuvarlarına dalıp etlerini ko-
parıyor, kırkayaklar ise artık ayrık duran kalçakemiklerinin
arasında kanlı oyuklar açıp her şeyi talan ediyor.

Bütün bunları korku içinde seyrederken, bir yandan da
acaba bir insanı böylesine korkunç bir eyleme sürükleyen şey
nedir acaba diye merak ediyoruz... Babette, Patterson, Leo-
nard, Archer ve ben; hepimiz, yalpalayarak bize doğru yakla-
şan devasa yaratığa bakakalıyoruz.

VIII

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Dehşet verici boyutlarda bir canavarın üzerimize çullandığını duymak hoşuna gidebilir belki. Bu, en şaşırtıcı kahramanlık ve fedakârlık eylemine neden oldu... gerçekten ve eylem içimizdeki belki de en olmayacak kişiden geldi. Ayrıca kendi geçnişime ilişkin verdiğim pek çok örneğe ek olarak, benim gibi göz kamaştırıcı, son şekli verilmiş, aşırı kilolu biri hakkında daha fazla şey öğrenmen bakımından bu olay seni de ilgilendiriyor.

Bizim küçük grubumuz hâlâ, Böcekler Denizi'ne bakan uçurumun kenarında ayakta dikiliyor ve o sırada korkunç bir yaratık bize doğru geliyor. Gök gürültüsünü andıran her bir adımı çevremizdeki tepelikleri sallıyor, toz toprakla karışık, eski dönemden kalma ayak ve el tırnaklarının çağlayarak

dökülmesine neden oluyor ve bu yaratık öyle uzun ki biz ancak alev alev, portakalrengi gökyüzünde onun kaba hatlarını seçebiliyoruz. Devin ağırlığı üzerine bastığımız zemini öyle bir sallıyor ki zorlukla dikildiğimiz uçurumun kıyısı bel veriyor ve sarsılıyor; üzerine bastığımız gevşek kaya parçacıkları neredeyse koptu kopacak ve bizi kabarıp çekilen bu böcek ve kurtçuk denizinin ortasına boca edecek.

İlk konuşan Leonard oluyor ve tek bir sözcük çıkıyor ağzından fısıltıyla: “Psepolnica.”

Bu bir anda oluşan gerilim ortamında, Babette tamamen kendi halinde görünüyor; takıştırdığı son moda takıların kalite yoksunluğu, kör gözün parmağına, besbelli bir metafor ve onun içkin kaliteden çok yüzeysel çekiciliği tercih ettiğini gösteriyor. Bir sporcu olan Patterson kendi geleneksel, tutucu tavırları içinde donup kalmış gibi görünüyor. Kaldı ki, evrenin kurallarının çok sabit olduğuna ve hep böyle kalacağına inanan biri o. Archer ise, tam tersine, hemen hiç düşünmeden her şeyin inkârıydı. Benim bu yeni arkadaşlarım içinde sadece Leonard, görüldüğü kadarıyla bir şeyler vaat eden biriydi bana göre. Ve evet, bu kez de, başımın belâsı o en derinlerdeki umut etme hastalığının bir semptomu olarak *vaat* çıktı karşıma!

Bu umutla ve kendimi koruma içgüdüsüyle dolu olduğumdan, Patterson kaskını başına usulca yerleştirip, “Koş!” diye seslendiğinde, kalın bacaklarım hiç itiraz etmiyor. Archer, Babette ve Patterson; her biri kendi açılarına en uygun yöne kaçarken, ben Leonard’ın peşine takılıyorum.

“Psepolnica” diyor, hızlı hızlı soluyarak Leonard, bacakları yumuşak, kolayca şekil alan tırnak katmanları üzerinde inip kalkarken ve kıvrılmış kolları ivme kazanmak için havayı geri iterken. “Sırplar ona ‘gün ortasının tornado kadını’ diyor.” Soluk soluğa, hemen yanımda koşarken, gömleğinin kalem dolu yaka cebi cılız göğsünü dövüyor. “Özelliği insanların aklını başından alması, kafalarını koparması, kol ve bacaklarını gövdelelerinden ayırması...” diye ekliyor.

Göz ucuyla, hortum gibi yükselen bir kadın görmek üzere geriye bakıyorum; ama yüz o kadar uzaktaki gökyüzünde küçücük görünüyor, tıpkı gün ortasında tepemde dikilen güneş gibi. Uzun saçları tıpkı bir meşalenin alevleri gibi başının arkasında sağa sola dalgalanıyor ve bir aşağı bir yukarı hopluyor. Dişi dev hangimizi takip edeceğine karar verememiş gibi sanki.

Devin ötesinde, uzakta, Babette şaşkın bir halde kalakalmış. Dandik, tapon ayakkabılarının ikisi de ayaklarından çıkmak üzere ve bu da topallamasına, tökezleyip düşmesine neden oluyor. Patterson omuzlarını çekip kamburunu çıkarmış, sağa sola şaşırtma hamleleri yapıyor, kramponlarıyla ayağının altındaki kesik tırnakları eziyor ve sanki maçta bir savunma hattının arasından geçip sayı yapacakmış gibi tetikte bekliyor. Archer deri ceketini çıkarıp bir kenara savurmuş; tabanları iyiden iyiye yağlamış kaçarken, botunun etrafına doladığı zincir şangırdıyor.

Tornado kadın çömeliyor, bir elini aşağıya götürüyor, parmaklarını bir paraşüt gibi açıyor ve sendeleyeyen, çığlıklar atan Babette'e doğru uzanıyor santim santim.

Hiç kuşkusuz, bütün bu korku ortamında bir oyunu andıran sahneler de cereyan edecekti. Zebani Ehriman'ın uygun bulup, Patterson'ı nasıl yalayıp yuttuğunu ve ardından aynı Patterson'ın yeniden kızıl saçlı, gri gözlü bir futbolcu olarak doğduğunu kendi gözleriyle görmüş biri olarak, benim için mutlak ölümün mümkün olmadığını farkındayım. Anlatılanlara bakılırsa, bedenimin parçalara ayrılıp mideye indirilme süreci bütün diğerleri gibi gelip geçici bir acıdan başka bir şey olmayacaktı.

Devasa tornado kadın, çığlık çığlığa kaçan Babette'i kapmak için uzanırken, Leonard bağırarak ona atlamasını söylüyor. Her iki elini ağzının kenarına bir megafon gibi yerleştirerek, "Dal ve gizlen" diye bağırıyor.

Benim cehaletimden faydalanarak sizin de artık öğrenmiş olabileceğiniz gibi, Cehennem'de bir tehlikeden kurtulmak için en yakın zemini kazıp içine gizlenmek denenmiş ve başarısı ka-

nıtlanmış bir strateji. Cehennem'de girilecek çok az kovuk var. Beemans sakızlarının, Wallnetto'ların, Sugar Daddy'lerin ve patlamış mısırların akıl almaz artıklarını saymazsak, bitki hak getire elbette; bu durumda, gizlenmenin en tutarlı, en kolay yolu, olduğun yerdeki atık tırnak kırpıntılarını kazıp içine girmek.

Kulağa pek bir tatsız gelebilir ama bu tavsiyem için bana dua edeceksiniz.

Gerçekten öleceğiniz için değil. Bu fikri kafanızdan atın. Saatlerce aerobik yapmak zorunda kalacağınız için de değil.

Öte yandan, eğer kendinizi ölmüş ve Cehennem'e atılmış bulursanız ve Psepolnica'nın eline düşmek üzereyseniz, Leonard'ın tavsiyesine mutlaka kulak verin: Dal ve gizlen.

Ellerimle gevşek, atık kabuklar çağlayanından oluşan tepeli kazıyorum ve kazdığım her santimde, tepemden aşağıya aynı miktarda atık dökülüyor, her yanıma batıyor ve beni kaşındırıyor... Yıpratıcı ama o kadar da iğrenç değil ve nihayet bütünüyle kendimi yığının içine sokmayı başarıyorum; Leonard da yanıma dalıyor.

Ölümüm, yani ölümcül ölümüm hakkında, pek bir şey hatırlamıyorum. Annem yeni bir sinema filmine başlamıştı, babam da bir işletmenin, sanırım Brezilyadaydı, çoğunluk hisselerini ele geçirmek üzereydi... dolayısıyla dünyanın korkunç bir yerinden bir çocuk evlat edinip eve getireceklerdi. Günün kardeşi erkekti ve adı Gorandı. Sert ve karanlık bakan gözleri ve fırça gibi kaşları olan bu oğlan, savaştan bitap düşmüş eski sosyalist mezralardan birinden gelen bir yetimdi ve doğduğundan beri o kadar büyük bir fiziksel dokunma açlığıyla büyümüştü ki karşılaştığı her insanda hemen empati duygusu yaratıyordu. Yılan gibi bakışları ve geniş pitbull çenesiyle, gitmemek üzere, hasarlı bir mal olarak hayatımıza girdi ve bu da onun cazibesini artırdı yalnızca. Şu ya da bu yatılı okuldan birine kaydedilen ve sonra orada unutulana daha önceki kardeşlerimin aksine, öncelikle ben Goran'a çarpılmıştım.

Onun açısından bakınca, Goran vahŖi, kuzguni gözlerini bizimkilerin servetine ve hayat tarzına dikmiŖti ve bana yarınp benden olur almakta kararlıydı. Bütün bunlara, babamın tedarik ettiği koca bir torba marihuanayı ve Goranı tavlama amacıyla da olsa benim nihayet bu sevimsiz otu içme isteğimi de ekleyin... iŖte benim ölümcül aşırı doz durumu hakkında hatırlayabildiğim Ŗeyler bu kadar.

Ŗimdi ise tırnaklardan bir mezara boydan boya gömülmüş bir halde kalbimin atışını dinliyorum. Burun deliklerime hücum eden soluğumun sesini duyuyorum. Evet, kuşkusuz, kalbimin atmayı sürdürmesini ve ciğerlerimin nefes alıp vermesini sağlayan Ŗey, umut. Alışkanlıklardan kolay vazgeçemezsiniz. Üzerimde bir yerde zemin sarsılıyor ve devin her adımında kayıyor. Tırnak parçacıkları kulaklarımı tırmalıyor, Babette'in çığlıkları da dahil herhangi bir sesi duymamı zorlaştıyor. Böcekler Denizi'nden gelen tıkırtılı Ŗamatayı bastıyor. Burada gömülü yatıyor, kalp atışlarımı sayıyor ve Leonard'ın elini bulup tutmak için yana doğru bir elimle yol açma isteğimi bastırmaya çalışıyorum.

Hatırladığım bir sonraki Ŗey ise her iki yanıma adeta yapışan kollarım. Bu arada, tırnak parçaları adeta istila ettiği bedene fena halde batıyor ve ben, pis sülfürlü havaya doğru yükseliyorum, portakalrengi gökyüzüne doğru.

Koca bir elin tırnakları beni bir deli gömleği gibi sarıyor. Bu devasa el gevşek toprağa dalıyor ve gömülü olduğu yerden bir havuç ya da turp söküyormüş gibi beni çekip alıyor.

İŖte böyle, meşhur bir ailenin ayrıcalıklı, zengin ve el bebek gül bebek yetiştirilen bir evladı olabilirim ama bebeklerin de havuçların da nereden geldiğini biliyorum... ama bu Goran denen yaratığın tam olarak nereden peydahlandığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Havada süzölürken her Ŗeyi yukarıdan seyredebiliyorum: Böcekler Denizi'ni, Büyük Kırık Camlar Ovası'nı, Büyük Atık Sperm Okyanusu'nu ve içinde lanetlilerin barındığı, ucu buca-

ğı görünmeyen sıra sıra kafesleri. Altımda tüm zenginliğiyle, çaresiz kurbanlarını orada burada tepeleyen zebaniler de dahil, Cehennem'in bütün coğrafyası uzanıyor. Yükselişimin en uç noktasında beni bir ıslak dış kanyonu bekliyor. Nemli bir nefesin şiddetli rüzgârı Ekoloji Kampı'nın ortak tuvaletinden daha iğrenç bir leş kokusu ziyafeti çekiyor bana. Kırmızı mantar büyüklüğünde tat alma tomurcuklarıyla kaplı kocaman bir dil kalkıp iniyor. Bütün bunları yağlı traktör tekerlekleri kadar şişkin dudaklar çevreliyor dört bir yandan.

El beni ağza götürüyor ve ben devin üstdudağına dayadığımı kollarımı geriyorum. Ayaklarımla da altdudağı itiyorum ve bir kılçık gibi gergin ve sağlam durarak mideye indirilmeye direniyorum. Ellerimin altındaki dudaklar şaşırtıcı bir biçimde yumuşak geliyor, tıpkı kaliteli bir restoranın tüylü peluş koltuğu gibi; sadece biraz sıcak. Paris'ten Renne'se süzülen bir Jaguar'ın arka koltuklarının döşemelerine dokunuyormuşum gibi hissediyorum.

Zebaninin yüzü öyle büyük ki görebildiğim tek şey ağız. Dudağın üzerinden görebildiğim kadarıyla yukarıda, büyük market vitrinleri kadar geniş ve parlak ama dışarı taşmış, yani pörtlek ve şişkin gözleri seçiyorum. Son derece uzun, simsiyah kirpiklerin çevrelediği koca gözleri. İki tane kapısı açık girişi bulunan kulübe büyüklüğünde bir burun var orada; her iki kapının girişinde ise ince burun kıllarından oluşan bir perde görüyorum.

El beni dişlere doğru itiyor. Dil yün süveterimin iliklenmiş düğmeleriyle ıslak bir temas kurmak için geziniyor göğsümün üzerinde.

Bir anda beni bekleyen kadere, çiğnenip yutulmaya, teslim oluyorum. Her zaman yediğim kızarmış tavuğun kemikleri gibi tek tek kemiklerimin ayrılmasına... Ve o an ağız bir çığlık atıyor; ama çıkan ses bir çığlıktan ziyade yüzümde patlayan bir hava saldırısı sireninin sesine benziyor. Saçım, yanaklarım ve giysilerim; hepsi kabarıyor, savruluyor ve fırtınaya tutulmuş bir bayrak gibi çırpınıyor.

Bass Weejuns'larımından biri ayağımdan çıkıyor, yuvarlanıyor ve mavi Mohikan saçlı bir karaltının yanına düşüyor. Bu uzaklıktan bile devin çıplak koca ayağının yanında dikilen Archer'ı seçebiliyorum.

Yanağına taktığı kocaman çengelli iğneyi olduğu yerden çıkarmış olan Archer, iğnenin sivri ucunu zebaninin başparmağına sokup çıkarıyor durmadan.

Bütün bu arbedenin ortasında, kâh düştüğümü kâh yükseldiğimi hissediyorum ve en sonunda yumuşak, eğri büğrü tırnakların arasına iniyorum. Aynı anda bir el, bir insan eli, Leonard'ın elleri kavriyor beni ve tırnakların arasındaki sığınağın içine çekiyor... ama öncesinde, beni yakalayan aynı paraşüt elin tekmelerin, küfürlerin ve iğne darbelerinin arasında şimdi Archer'ı kavradığını ve yerden kapıp giyotin dişlerin arasına kaldırdığını ve tek bir hamlede mavi renkli capcanlı başı gövdeden ayırdığını görüyorum.

IX

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Şimdi sana söyleyeceklerimi söylemeden önce, ölümün üzerine yemin et, bu sırrı asla ama ASLA kimseyle paylaşmayacaksın. Ciddiyim. Görüyorsun işte, senin Yalanlar Prensi olduğunu gayet iyi biliyorum ama yine de yemin etmeni istiyorum. Eğer aramızda belli bir dürüstlük ve derinlik içeren bir ilişki olacaksa, bana güvenilir biri olduğunu göstermen gerekiyor.

Geçen kış, eğer bilmek istiyorsan, Noel tatilinde yatılı okulda yalnız kaldım, tek başıma. Söylemeye gerek yok, geçmişimden bir olayı anlatıyorum. O Noel, annemle babamın bir diğer olağan günlerinden birine denk geldi ve sınıf arkadaşlarım da ya kayağa ya da Yunan adalarından birine

gitmişti; böylece bana da yüzüme “aman ne güzel eğleneceğim” ifadesi yerleştirip tek tek her kıza annemle babamın ne zaman istersem gelip beni alacağını söylemek kalıyordu. Güz döneminin son günü öğrenci yurdu tamamen boşaldı. Yemek salonu kapandı. Derslikler de tabii. Hatta personel bile pılsını pırtısını topladı ve beni neredeyse tek başıma bırakıp kampüsten ayrıldı.

“Neredeyse” diyorum çünkü gece bekçileri, muhtemelen bir ekip olarak, okul arazisini kolaçan etmeyi sürdürdü. Kapı kilitlerini kontrol ediyor ve termostatları ayarlıyorlardı; el fenerlerinin ışığı eski bir hapisane filmindeki projektörler gibi gece manzarasını tarıyordu.

Geçen ay bizimkiler, tekinsiz bakışları ve ağır bir Kont Drakula aksanı olan Goran’ı evlat edinmişti. Benden ancak bir ay büyük olmasına rağmen Goran’ın alnı kırış kırıştı. Avurtları da çıkmıştı. Kaşları Karpat Dağları’nın orman kaplı yamaçları gibi öylesine vahşi ve karışık, öylesine keçeleşmiş ve dikenliydi ki kıllarına yakından bakacak olsanız, av peşindeki kurt sürülerini, yakılıp yıkılmış kaleleri ve ateş başında toplaşmış Çingene kadınları görebilecektiniz sanki. On dört yaşında olmasına rağmen, Goran’ın gözleri ve sis düdüğü gibi derinden gelen sesi öyle bir izlenim bırakıyordu ki insanda, sanki bütün ailesi ücra bir çalışma kampında köle gibi işkence altında ölesiye çalıştırılıyor, buz tutmuş kampın dışında onları bekleyen kurtlar ulurken sırtlarında şaklayan kırbaçların sesi ortalığı inletiyordu.

Ah Goran ah! Ne Heathcliff ne de Rhett Butler senin kadar yağız, senin kadar yahşiydi. Sanki kendi ebedi inzivasında varlığını sürdürüyordu; geçmişten gelen, dehşetli bir yokluk ve zulümde tecrit ediliyordu ve ben bu yüzden onu kıskanıyordum. Kendime işkence edecek kadar kıskanıyordum onu.

Goran’dan sonra koca adamlar bile gözüme aptal, geveze ve önemsiz görünmeye başlamıştı. Hatta babam bile. Özellikle de babam.

Üç yüz kız için yapılmış, ancak boruların buz tutmasını önleyecek kadar ısıtılan koca bir İsviçre malikânesinde, yatağım da yalnız başıma uzanırken, aklımdan şakaklarının şeffaf derisinin altında saçaklanmış mavi damarlarıyla Goran'ı geçiriyordum. Tarak işlemeyecek kadar kalın saçları ayağa kalkmıştı. Duman altı olmuş bir kafede, küçücük fincanından acı espresso yudumlayıp Marksist felsefe çalışırken, bir yandan da bir Avusturya veliaht prensinin üstü açık kortej arabasına fitilini ateşlediği bir dinamit lokumu yerleştirecek en iyi fırsatı kolluyor gibiydi.

Annemle babam kuşkusuz, zavallı Goran'ı Utah, Park City'de ya da Cannes'da ya da Venedik Film Festivali'nde bolca mevcut medya mahsullerine takdim ederken ben burada, istif edilmiş, içi dolgulu kurabiyelerin ve madensuyu –gazsız– şişelerinin üstünden çekip aldığım altı battaniyenin altında gizleniyordum.

Hayır, bu hiç adil değil ama yine de düzenlemede benim payıma daha iyi olan kısım düşmüştü.

Annemle babam, kıkırdayan arkadaşlarımla bir yatın güvertesinde olduğumu sanıyordu. Annemle babam, benim arkadaşlarımla *olduğumu* sanıyordu. Okul beni ailemle ve Goran'la birlikte sanıyordu. Bu muhteşem iki hafta boyunca yapmak zorunda olduğum tek şey Brontë kardeşleri okumak, arada bir boy gösteren güvenlik görevlilerinden kaçınmak ve ortalıkta dolanmaktı... hem de çırlıçıplak.

Bu yaşıma kadar, yani on üç yıldır, bir kere olsun çıplak uyumadım. Elbette, annemle babam sürekli çıplak dolaşıyor, evin her yerinde, hatta Fransız Riviera'sı ve Maldivler dahil seçkin plajlarda bile anadan üryan dolanıp duruyor; ama ben her daim kendimi bazı yerlerde çok tahta göğüslü, bazılarında çok şişman, bazılarında çok sıksa ve aynı anda hem yağ fıçısı hem çiroz, hem çok yaşlı hem çok genç hissedirim. Bu hiç kuşkusuz, okul kurallarının açık bir ihlaliydi ama tek başıma olduğum bir gece, geceliğimi çıkardım ve yatağa girdim, çırlıçıplak.

Annem olsa tabii ki hiç tereddütsüz, benim genital bilinçlenmeye odaklanmak ve haz merkezlerimden birini kontrol etme konusunda ustalaşmak için inzivaya çekildiğim sonucuna varırdı. Bu, annelerin ve kızlarının ücra mağaralarında, ellerinde aynaları, rahim ağızlarının sonsuz pembeliğini hayranlıkla seyrederek vakit öldürürken yaptıkları şeydi; ama onlarınki artık bir tür atölye çalışmasına dönüşmüştü... ve güçlendirme, görünüşe bakılırsa, klinik bir vakaydı. Benim istediğim, cinselliğim üzerine açık, dürüst bir atölye çalışması yapmak değildi asla. Benim istediğim Goran'dı; serkeş, kaba biri. Korsanlar ve dantelli sıkı korselerdi. Yol kesen maskeli haydutlar ve kaçırılmış körpe kızlardı.

İkinci gece de çıplak yattım ve bir ara, çişim geldiği için uyandım. Tuvaletler alt kattaydı, kattaki bütün kızların ortak tuvaleti; ama ben bu koca binada hemen hemen tek başıyındım. Sonuç olarak, çok sıkı kurallara rağmen, odamdan sessizce dışarı süzüldüm, çırılçıplak ve yalınayak bir halde, karanlık koridorda devriye gezen bekçiyi kollayarak. Tuvaletin soğuk basamaklarını koşarak indim ve işimi gördüm; soğuk havada buhar solurken yalnızca pencereden sızan zayıf bir ay ışığı tanıktı bütün bunlara. Üçüncü gece, tuvalete gittim, yine çıplak ama bu defa dönüşte yolu uzatıp birinci kattaki dinlenme odasına uğradım ve karanlık, boş televizyon ekranına dönük, deri kaplı serin koltuklara oturdum anadan üryan. Aynadaki çıplak görüntüm, tombul ve solgun bir hortlağı andırıyordu.

Ah o muhteşem günler, hâlâ dünyevi bir yansımaya sahip olduğum...

Gerçekten, Şeytan, lütfen! Anlattıklarımın dair kimseye tek kelime etmeyeceğine yemin etmelisin.

Tek başıma kaldığım beşinci geceydi sanırım, çıplak bir halde, kimya laboratuvarım ziyaret ettim; Latin Dilleri sınıfındaki her zamanki sırama ve normalde okulun idari kadrosunun oturduğu ve yemek salonunda bir platformun üzerinde yer alan masaya oturdum.

Evet, ölü olduğumu, pek matah bir fiziksel görünüşümün olmadığını ve kendi kişisel değerim konusunda bastırılmış bir anlayışa sahip olduğumu kabul etmekle birlikte, benim bu gece geç saatlerdeki riskli teşhirciliğimin ve yeni yeni filizlenen cinselliğimin bir semptomu olarak Goran'a karşı duyduğum derin arzunun da gayet iyi farkındayım. Derimi... bütün bedenimi ve göğüs uçlarımı yalayıp geçen gece rüzgârının ve tahta sıralar, merdiven halıları, salon seramikleri gibi bütün o sıradan nesnelerin yüzeylerinin teması, ipek ya da naylon katmanlar araya girmediğinde, muhteşem bir his veriyordu. Herhangi bir köşede sanki muhtemel bir gece bekçisi, bir çift cilalı çizme giymiş, üniformalı garip bir adam pusuya yatmıştı. Ben bütün bekçilerin parlak rozet taktığını ve kemerine iliştirilmiş kınında bir silah taşıdığını hayal etmişimdir. Büyük bir ihtimalle, birinin İsviçreli atası ya da bıyıklı büyükbabası olmalıydı; ama benim aklımdaki Goran'dı. Kelepçe taşıyan Goran. Siyah hükümrân gözlüğünün ardında kaşlarını çatmış olan Goran. Her an, parlayan bir fener ışığı beni açığa çıkarabilir, daima saklı tuttuğum kısımları gözler önüne serebilirdi. Rapor edilebilir ve okuldan atılabilirdim. Herkes anlayabilirdi olup biteni.

Bütün bu çıplak turlarımda, kütüphanenin deri kokan ciltleri arasında dolandım, serin mermer salonlarda yalınayak dolaşırken kitaplara göz gezdirdim. Havuzlarda çırılçıplak yüzdüm. Yalnızca ay ışığının aydınlattığı gecelerde, paslanmaz çelikten mutfak aletlerine sürtündüm ve giderek artan soğuktan buz kesen bedenim titreyene kadar çikolatalı dondurma yalayarak beton zeminde bağdaş kurup oturdum. Kıvrak bir hayvan gibi... bir cin... bir vahşi gibi, şapele girdim ve bir adak gibi sundum kendimi etimle kemiğimle. Orada, Bakire Meryem'in resimleri ve heykelleri boydan boya örtünmüş ve giyinmiş, taçlanmış ve mücevherlere boğulmuştu. Yalnızca Mesih İsa başında dikenli bir taç ve edep yerlerini örten ince bir bezle tasvir ediliyordu. Şapelin en öndeki sırasında otururken, çıplak kalçalarımın cilalı tahtaya yaptığı baskıyı hissettim.

Yalnızlığımın ikinci haftasında, gündüzleri uyuyor, geceleri ise gözlerden uzakta, ortalıkta dolanıyordum. Hemen her odada çıplak bulunmuş, bütün koridorları ve buhar tünellerini dolaşmış ve kapısı kilitli olmayan her yere girip çıkmıştım; ama henüz dışarıya çıkmamıştım. Pencerenin dışında, kar yağmış, her tarafı kaplamış ve ay ışığını olduğu gibi içeriye yansıtmaya başlamıştı. Şimdi artık binalar çatıdan zemine giyinip kuşanmış gibi görünüyordu. Ben bu anlarda çıplak uyudum. O kadar çok çıplak olarak dolanıp durdum, yedim içtim ki işin bir heyecanı kalmadı. Meme uçlarım açıkta, *Forever Amber*'i okurken bile... O özel yasak duygumu kaybettim. Bu duyguyu yeniden kazanmamın tek yolu dışarıya çıkıp yıldızların altında çıplak dolaşmak ya da çıplak ayaklarımın götürdüğü yere gidecek, düşen kar tanelerinden yüzüme maske yapmaktır.

Bildiğim öteki kızlar, aynı ergenlik öncesi hazzı yaratmak için marketlerde hırsızlık yapıyordu. Bazıları yalan söylüyor ya da jilette bileklerini kesiyordu.

Hayır, bu hiç adil değil ama bir dakikada tertemiz kar yığınları içinde yürüyebilir, Locarno yakınlarındaki özel kız okulunu çevreleyen mükemmel ve el değmemiş kar yığınlarına ayak bileklerine kadar dalabilir ve sonra, çok değil birkaç gün sonra, sonsuza kadar Cehennem'e atılmış, sayısız kesik tırnak parçasından oluşan çöplükte ite kaka yolunu bulmaya çalışıyor olabilirsin.

Tek başıma geçirdiğim o Noel tatilinde, ilk kez okul binasının dışına çıkıp karlı geceye karışırken tenimde her bir kar tanesinin dokunuşunu hissettim. Soğuk havayla birlikte saçlarım, tıpkı meme uçlarım gibi kökten uca dikildi; ayaklarımın ve kollarımın her bir bezciği küçücük bir klitorise dönüştü ve her bir hücrem uyanıp pürdikkat kesildi. Yürürken, eski korku filmlerinde taş mezarlarından kalkıp yürüyen, antik çağın Mısır mumyalarını taklit ederek, kollarımı dümdüz ileriye uzatıyordum. Avuç içlerim aşağıya bakıyordu ve parmaklarımı tıpkı Frankenstein canavarının siyah beyaz Universal filmle-

rinde ayaklarını sürüyerek canlanırken yaptığı gibi aşağıya doğru sallandırıyordum. Bütün bunlar için hazırda bir baha-nem vardı: Ben bir uyurgezerdim. Bu benim parasomniak savunmamdı. Böylece adım adım karlı gecede ilerleyerek daha uzağa, çikolatalı dondurma kadar soğuk karanlığın derinliklerine doğru yürüdüm; kollarını gergin bir şekilde ileriye doğru uzatmış, uyurgezer çizgi film karakterleri gibiydim. Tek fark, benim çıplak olmamdı. Buz kristallerine tutulmuş ve uykuda yürüyormuş gibiydim ama her zamankinden daha uyanıktım. Saçımın her teli, her hücrem tetikteydi; acıyor ve korkuyordu. Yaşıyordu.

Bütün benliğim, aynı anda her yerime dokunulmuş olmanın ürpertisini hissediyordu. Anlayacağınız, keşfedilmek istiyordum. Ergenlik öncesi gücümün, dikleşmiş göğüslerimin, çıplak amımın, yasal olmayan çocuk pornosuna giren Lolita gücümün her yönüyle görülmesini istiyordum.

Gece bekçisi beni görecekt olursa, utanmış gibi yapacaktım sadece. O zamana kadar uzun bir utanma ve rezil olma geçmişim vardı nasıl olsa. Bu gibi duyguları tersine çevirme ikinci doğa gibi bir şeydir. Bekçi yaklaşıp bileklerimden kavrarken ya da çocukluk çıplaklığımı örtmek için omuzlarıma bir battaniye atarken, ben sadece histerik bir kişilik sergileyecek ve nerede olduğum ya da buraya nasıl geldiğim hakkında en ufak bir fikrim olmadığını söyleyecektim durmadan. Eylemlerimin bütün sorumluluğunu inkâr edecektim... masum bir kurban rolü oynayacaktım. İki haftayı aşan o yalnızlık günlerinde, içimde bir şeyler değişmişti ama hâlâ şaşkın, kırgın ve mahcup numarası yapabiliyordum.

Hayır, bu yüzden ölmedim. Daha önce bahsettiğim gibi, aşırı dozda marihuana içmekten öldüm ben. Donarak ölmedim.

Şehvet düşkününü, sarkıntı bir güvenlik görevlisi de enselemedi beni. Lanet olsun!

Bir uyurgezer gibi kollar ileriye uzatılmış bir halde, saçlarıma kar tanelerini toplayarak, ayaklarım soğuktan hissiz kalana

kadar okulun dört bir yanında cirit attım. Sonra soğuktan donup vücudumun bir yerlerinde arıza kalır korkusuyla, yurdun kapısına yöneldim hemen. Islak ellerimle çelik kapı kolunu kavrar kavramaz, parmaklarım ve avcum dondu. Kapıyı kendime doğru çektim ama kapı kapanır kapanmaz ilk kez otomatik olarak kilitlenerek beni çıplak bir halde dışarıda bıraktı. Ellerim donmuş bir halde, açılmayan kapının kolunda kalakaldı; ne yardım için koşturabildim ne güvenli yatağıma dönebildim. Ölümcül gece her yanıma, buz kristali üzerine buz kristali yığarak sarıyordu.

Ve evet, ben hayalperest, romantik bir yeniyetme adayı kız olabilirim ama kafama kakıldığında bir metaforu da anlayabilirim: Korunmuş kızlığıyla, onu tutsak eden o hassas bekaret zarı ile eli kulağındaki olgunluğunun çorak toprağı arasındaki eşikte tünemiş genç bir yeniyetme adayı kız, vs, vs, vs...

Hayır, elbette, İsviçre’de yatılı okula giden, varlıklı ailelerin çocukları kendi istemedikçe böyle bir şey olmaz. Benim gibi, bu okulda okuyan, benim yaşımdaki herkesin bildiğı bir hikâye vardır: Becerikli bir öğrenci yıllar önce, yurdun anahtarını çalmış ve bir yedeğini yaptırmış; güya gizli bu anahtarı da ana giriş kapısının kenarındaki belli bir taşın altına saklamış. Daha sonra, ne zaman azgın bir küçük Bayan Şıllık Şıkdonlu gizli bir buluşma ya da sigara içmek için dışarıya süzülse ve kendini kilitli kapının dışında bulacak olsa, kınamayla karşılaşmak yerine, böylesi günahkâr acil durumlarda, herkesin yerini bildiğı bu anahtarı kullanmış ve sonra anahtarı yine her zamanki yerine bırakmış. Taşın altındaki bu müşterek anahtar birkaç adım ötedeydi ötede olmasına ama ellerim kapı koluna yapışmış bir haldeyken o anahtara ulaşmamın imkânı yoktu.

Annem size bunun, “O Hamlet anlarından biri” olduğunu söyleyecektir. Anlamı ise şudur: Olmak ya da olmamayı tayin etmek için, kayda değer bir çaba sarf etmen gerekir.

Gece bekçisi gelene kadar bağıırıp çağırısam rezil olacak, küçük düşecek ama hayatta kalacaktım. Eğer donup ölürsem,

onurumu koruyacak ama... ölü olacaktım. Muhtemelen bu okulda okuyacak gelecek kuşaklar için bir acıma ve gizem figürü olacaktım. Bırakacağım miras, her kıza anlatılacak bir dizi yeni kural olacaktı. Mirasım, benim yaşımda her kızın ışıklar sönünce birbirine korku içinde anlatacağı bir hortlak hikâyesi olacaktı. Belki çıplak bir ruh olarak aynalara, pencere camlarına görüntüm yansıyacak, ay ışığı vuran koridorların uzak köşelerinde belirecekti. Gelecekteki bazı imtiyazlı afacanlar, gözlerini aynaya dikip, “Deli Spencer... Deli Spencer” diye üç kere tekrar ederek, gözlerini aynaya dikip, benim ruhumu çağıracaktı.

Yine, bu da bir çeşit güç ama biraz aciz bir güç!

Ah evet, *ver kurtul* sözcüğünü biliyorum. Ürkütücü Gotik ölümsüzlük hayalleri kursam da, bekçiye yardıma çağırmak için bağırmaya başladım. “Yardım edin!” diye bağırdım. “Au secours!” diye bağırdım. “Bitte, helfen sie mir!” diye bağırdım. Hızla düşen kar taneleri bütün sesleri susturuyor, gece yarısı dünyasının diğer seslerini bastırıyor ve sesimin bu karanlıkta daha uzağa gitmesini engelliyordu.

Bu arada ellerim artık bir yabancıнын elleriydi. Çıplak, maviye kesmiş ayaklarımı görebiliyordum ama onlar da başkasına aitti. Goran’ın damarları kadar maviydi ayaklarım. Kapının camlı kanadına yansıyan görüntümü, soluğumun yoğun buharıyla çevrelenmiş, donmakta olan yüzümü görebiliyordum. Evet, biz hepimiz biraz garip, biraz gizemli geliriz birbirimize ama gördüğüm bu kız bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Onun acısı benim acım değildi. Cama yansıyan, kışın Uğuldayan Tepeler’in pencerelerine musallat olan, Catherine Earnshaw’ın ölü yüzüydü vs, vs, vs...

Ay ışığında ya da sokak ışığında cama yansıyan, bu zayıf ve kırılğan kızın, metale yapışmış derileri geride bulut şeklinde parmak ve avuç içi izleri bırakarak soyulup ayrılırken çelik kapı kulpundan parmaklarını teker teker çekip alışını izledim. Hayat çizgisinin yol haritasını, aşk çizgilerini, kalp çizgilerini

kapı kulpunda bırakan bu garip kızın, meşum ve kararlı bir yüz ifadesiyle, donmuş çırpı bacaklarıyla gidip anahtarı bulmasını ve benim hayatımı kurtarışını izledim. Tanımadığım bu kız ağır kapıyı çekip açtı; elleri bir kez daha yapıştı ve o bir kez daha, incecik derisinin bir tabakasını daha bıraktı kapı kulpunda. Elleri öylesine donmuştu ki damarlarında kan dolaşmıyordu. Parmakları arasındaki metal anahtar öylesine donmuştu ki, hiç tereddütsüz, onunla beraber yatağa gitmek zorunda kaldı.

Ancak yatakta, battaniyelerin arasında adeta soluksuz kalıp uykuya dalarken, derisi gevşedi ve temiz, kolalı çarşaflar arasındaki ellerinde kan yavaşça dolaşmaya başladı.

X

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Benim bir tür Süslü Sürtük olduğum fikrine kapılma sakın. Doğru, Kama Sutra'yı okudum; ama söyler misin lütfen, benim için büyük oranda ne idüğü belirsiz bir şey için böylesine korkunç jimnastik hareketlerini niye yapayım? Cinselliğe gelince, benimki herhangi bir estetik boyutu olmayan, karmaşık, entelektüel bir kavrayış. Hoşlanmıyorsam cahilliğimdendir; bağışla. Hangi organın hangisini uyardığımı, türün devamı için gerekli kromozom değiş tokuşunu biliyorum bilmesine ama bunun neresi cazip pek anlayamadım henüz. Öğk yani!

İçinde bulunduğum grubun devasa, çıplak bir dişi devle karşılaşmasından benim, bizzat kendimin, bildik koruyucu giysiler olmaksızın ya da utanmaksızın çıplak halde iç ve

dış çevremi keşfe koyulduğum geçmiş anılarıma geçişim hiç de tesadüf değil. Psejpolnica'nın o dev gibi görünüşü ile kendi görünüşüm arasında bir benzerlik kurmuyorum elbette; ama kim bilir belki de, kendini böylesine bariz bir biçimde savunmasız bir halde gözler önüne seren, izleyicilerin kendisi hakkında ne diyeceğine, kendisinden ne beklediğine böylesine aldırmayan bir dişiye saygı duyabilirdi. Bir Cadılar Bayramı'nda Simone de Beauvoir kılığına girmiş biri olarak sanırım ben her zaman bir parça Beauvoir olacağım. Jonathan Swift'in hiciv eseri –benimki de dahil– İngilizce konuşan ilkökul öğrencilerinin başucu kitabı olarak duruyor ama yalnızca *Gulliver'in Seyahatleri*'nin birinci cildiyle sınırlı bu eğitim; ya da daha cüretkâr ve ilerici okullarda, alaycılığın çarpıcı bir örneği olarak öğrencilere Swift'in "Mütevazı Bir Öneri" başlıklı klasik makalesi okutulabiliyor. Çok az öğretmen, Lemuel Gulliver'in, korkunç dev adamların onu esir alıp evcil hayvan olarak tuttukları Brobdingnag ada devletinde başına gelen belâları anlattığı hatıralarının ikinci cildini okutmaya cüret edebiliyor. Hayır, bu güçsüz, çelimsiz çocuklara, bir dev adamın cüce varlıklar tarafından esir alınıp, bu varlıkların onu istediği gibi parmağında oynattığı bir hikâye anlatmak çok daha güvenli; bu cücelerin dev adamı öldürmemesinin tek nedeni ise o devasa bedeninin çürüyüp halkın sağlığını tehlikeye sokacağından korkmaları.

İkinci ciltte anlatılan Brobdingnag Krallığı'nda, Swift'in pikaresk günlükleri azıcık yavanlaşıyor ve kuşku bir hal alıyor.

Fazladan kredi için bu ek okumayı göze alırsanız öğrenebileceğiniz şehvetli, nefis parçalardır bunlar. Özellikle de boş bir yatakhane, bütün bir Noel tatilini tek başınıza geçirirken okuyorsanız. Swift'in şaheserinin ikinci cildinde, Brobdingnag sakini dev adamlar Gulliver'ı bir kere tutsak alınca, bir tür maskot olarak insanları eğlendirsin diye kraliyet sarayına hediye ediyorlar. Gulliver burada, sırasını bekleyen dev hanımlarla içli dışlı olarak kraliçeye ayrılan odalarda yaşamak

zorunda bırakılıyor. Elbiselerini çıkarıp birlikte yatarak gö-nülleri eğlendiren bu hanımlar kahramanımızı da çıplak bedenlerinin tepeleri ve ovaları arasında gezintiye zorluyor-lar. Kahramanının kılığında, bu kadınları, uzaktan son derece cazip ve hayranlık uyandırıcı görünen toplumların en gözde dişi aristokratlarını anlatıyor Swift. Aslında yakın fiziksel te-masa girince, balçık içinde, kokuşmuş bir tamudur bu beden-ler. Bizim minik kahramanımız pis kokulu, yapış yapış et yığınları arasında düşe kalka ilerlerken, upuzun apış arası kıl-larının sık ormanından, şişmiş bezeler, kocaman yarık yara-lar, delikler, derin çatlaklar, ölü deri tabakaları ve küçük pis ter gölcükleri arasından geçer.

Evet, unutmadan söyleyelim, Swift'in tasvir ettiği böyle bir manzara işte ve gerçek Cehennem arazisiyle çarpıcı bir ben-zerlik taşıyor. Öğleden sonra ağırlığıyla divanında uzanmış, soylu hanımefendilerin arazisi, bu çekmiş, miniminnacık de-likanlının onlara zevk vermesini umuyor, daha doğrusu talep ediyor. Bütün bu zaman zarfında bizim küçük adam, şüphe ve iğrenme hissiyle sendeleyip bocalıyor. Midesi kalktığı ve korktuğu için bitkin düşen esir Gulliver, dev kadınlar tatmin olana kadar çalışmaya zorlanıyor. Bütün İngiliz edebiyatında, böylesine betimleyici, pervasız, edepsiz çok az metin bulabi-lirsiniz.

Annem size bu adamların –oğlanlar, adamlar, genel olarak erkeklerin– son derece aptal, kolayca kendilerini ele veren ve gerçek anlamda yalan söylemeyi bile beceremeyen yaratıklar olduğunu söyleyecektir.

Evet, ölü olabilirim ve biraz buyurgan, iflah olmaz bir bi-çimde dik kafalı da olabilirim ama kadın düşmanlığının koku-sunu nerede olsa alırım. Ve çok büyük bir ihtimalle bu Jonathan Swift denen adam çocuklukta cinsel tacize uğramış bir zavallı ve şimdi de fantezi kurgunun pasif-agresif kulvarında öfkesini kusuyor.

Kendi işe yaramaz üslubuyla babam şöyle diyecektir: “Bir kadın anını beslemek için yer.” Anlamı ise şudur: Aşırı yaptığımız her şey asgari düzeyde cinsel tatmin sağlayamamanın telafisidir.

Annem ise, erkekler çok içer çünkü penisleri susamıştır, diyecektir.

Gerçekten de eski hippy, eski rasta, eski punk, eski anarşist bir anne babanın çocuğu olmak, sonu gelmez bir dünyevi doğruculuk bombardımanı altında yaşamak demek.

Hayır, hayır, kendi kendimi becerirken eriştiğim bir orgazmdan asla keyif almadım ama *The Bridges of Madison County* ve *The Color Purple* romanlarını okudum ve Alice Walker’dan hiçbir şey öğrenmedimse şunu öğrendim: Eğer bir kadına kendi klitorisıyla oynamanın sağaltıcı gücünü keşfetmesinde yardımcı olabilirsen, hayat boyu senin sadık bir hayranın ve en iyi arkadaşın olacaktır.

Tamam da ben Sırp zebanisinin, Psempolnica diye bilinen heyula gibi, çıplak tornado kadının karşısında ayakta duruyorum.

İlk önce loaferlerimi ayağımdan çıkarıyorum ve devden uzağa koyup sağlama alıyorum. Sonra okul süveterimi çıkarıyorum, katlayıp derli toplu bir biçimde ayakkabılarımın üzerine bırakıyorum. Bluzumun düğmelerini açıyorum teker teker, her bir kolunu sıyrarak bluzumu çıkarıyorum ve bunları yaparken bir yandan da devin kıllı bacaklarından yukarıya doğru, kavalkemiğini, dizlerini, kaslı çıplak kalçalarını görmek için bakıyor, apış arasındaki kıl deryasının ötesini görmek için boyunu uzatıyorum.

Tüyler ürpertici bir ıslık sesi, bir yangın alarmı kadar şiddetli bir ıslık havayı yarıp geçiyor. Yerde, bana pek de yardımcı dokunmayan ayaklarımın yanında, Archer’ın kopuk başı bana bakıyor, dudakları hâlâ büzüşük bir halde. “Hey, küçük kız” diyor kopuk baş, “her ne yapmayı düşünüyorsan, yapma...”

Eğilip, Archer’ı mavi Mohikan saçlarından kavırıyorum. Kafayı bir el çantası gibi taşıyarak, devin ayaklarına çıkmak üzere bir adım atıyorum.

Elimde sallanan kafa, Archer, “Birinin seni yemesi cehennem azabı gibi, çok can yakıyor” diyor ve ekliyor: “Bunu yapmak zorunda değilsin...”

Mavi saçları ağzıma götürüp, dişlerimin arasına kısıtıyorum ve anlatılanlara göre gemiye tırmanan bir korsan nasıl bıçağını dişlerinin arasına alıyorsa ben de aynı şekilde punk saçları alıyorum. Bu şekilde, dev zebani Psezpólnica’nın sık bacak kıllarına tutunarak, uylukkemiğinin etli sırtından yukarıya doğru tırmanmaya başlıyorum. Tıpkı Gulliver gibi, ben de devin dizinin büzüşük derisini geride bırakıyorum ve kaba kıllara tutunarak kendimi devin kalçalarına doğru çekiyorum. Aşağıda, uzak bir yerde, Babette, Patterson ve Leonard’ı görüyorum; üçü de, kafalarını arkaya yatırmış, ağızları bir karış açık, benim yukarıya tırmanışımı izliyor. Bu yükseklikten etrafa bakınca, uzakta sedef gibi parlayan sperm okyanusunu, Kaynar Salya Gölü’nden yükselen buharı ve Kan Nehri’nin üzerinde uçuşan, uçsuz bucaksız karanlık yarasa sürüsünü görebiliyorum.

Dişlerimin arasındaki, mavi saçlarının ucunda sallanan Archer’in başı, “Sen çılgınsın küçük kız, biliyor musun?” diyor.

Hâlâ tırmanıyorum. Vajinanın dış dudaklarının kıvrımları arasında yolumu bulmaya çalışırken, tıpkı Jonathan Swift’in en berbat karabasanındaki gibi, sık ve kıvrık kıl ormanında can yakıcı çalılardan kurtulmaya çalışıyorum.

Yukarıda, kötü bir şeylerin habercisi armutlar gibi iki kocaman meme sallanıyor. Bu iki memenin arasından baktığımda bir çene, onun da üzerinde bir şeyler çiğneyen bir çift dudak gözüme çarpıyor. Devlin ağzının kenarından ise, blucini ve motorcu botu hâlâ üzerinde olan, Archer’in bacaklarından biri sarkıyor.

Benim bilgim genel olarak teorik, Fransız plajlarında uzun yıllar çıplak aile dostları üzerinde yapılan gözlemlere dayanıyor olsa da, yetişkin kadın genital organları arasında yolumu bulmayı gayet iyi beceriyorum. Bol miktarda bulunan gür kıllardan birine tutunup klitoral başlığın yerini tayin ediyorum ve kadınsı hazların dillere destan bu organını bulmak için ko-

lumu sokarak kat kat derileri birbirinden ustalıkla ayırıyorum. Bu boyutta, körler alfabesini okurmuşçasına yaptığım hareketlerle, sıcak klitoral başlık mıntıkası ancak koca bir parça Virginia jambonunu tutuyormuş gibi bir his uyandırıyor.

Archer'ın kopuk başı yaptıklarını seyrediyor. Dudaklarını yalayan Archer, "Küçük kız, sen *hastasm*" diyor. Gülümsüyor ve devam ediyor: "Orospu canavar beni nasılsa yedi; hey, en azından bir şey yapabilir ve bu iyiliğini karşılıksız bırakmamış olurum."

Etili başlığın ılık derinliklerinden kolumu kurtarıp ağzımda tuttuğum mavi saçları kavriyorum. Kafayı kaldırıp, doğrudan Archer'm yeşil gözlerinin içine bakacak şekilde tutarak, "Derin bir nefes al ve bir işe yara" diyorum ve ağzından salyalar akıtarak sırttan başı kıvrımlı başlığın derinliklerine tepiyorum.

Önce hiçbir şey olmuyor. Yukarıda ise kocaman ağız Archer'ın bedeninden kalanları, blucin ve botu da dahil, çiğniyor. Aşağıda ise Babette, Patterson ve Leonard üçlüsü ağızları açık, öylece bakıyor. Klitoral başlığın derisinin içinde bir şeyler titreşiyor, hafifçe inliyor ve açgözlü bir yırtıcının ağzının şapırtısına benzer bir ses çıkarıyor. Sonra yavaş yavaş devin dudakları çiğnemeyi kesiyor. Nefesi derinden gelmeye başlıyor ve yavaşlıyor. Ilık pembe bir coşku dönümlerce deriyi kaplar-ken, geniş bir alan; devin yüzü, göğsü ve kalçaları kızarıyor. Deprem gibi ani sarsıntılar koca gövdeyi sallamaya başlıyor ve ben, ta aşağılardaki tırnak tarlasına tepetaklak düşmemek için uyluk kıllarını daha sıkı kavramak zorunda kalıyorum.

Korsanlar ve maskeli haydutlar ve kaçırılmış körpe fahişeler.

Devin dizleri titremeye başlıyor ve dev güçten düşüp, biraz bükülüyor. Vajina dudakları ayrışıyor ve taze kanla dolup renkleniyor.

Bu noktada, sertleşen klitorisin Archer'ın şapur şapur yalama işiyle meşgul kafasını dışarıya fırlatma tehlikesi taşıdığı, etli başlığa ulaşıyorum. Gömülü başı kavriyor ve çekip çıkarıyorum.

Kadınlık arzularının sularıyla ve ağzından dur durak bilmeden akan salyayla kayganlaşan baş, açık havaya çıkınca derin bir nefes alıyor. Gözleri zevkten kaymış ve bakışları şaşılasmış bir halde bağıyor. Dudakları yetişkin cinsel birleşmelerde içkin olarak salınan muzır sıvıya bulanmış bir halde, “BEN KERTENKELE KRALIM!..” diye bağıyor.

O anda başını tutup, sertleşen, kan hücumuna uğramış klitoral hücrelerle gizli oral savaşını sürdürsün diye geriye çekiyorum.

Dev aşağıya, bana bakıyor, gözleri orgazmın verdiği esriklikle parlayarak. Başı gevşek bir biçimde yana sarkıyor. Yol kenarındaki yangın musluklarının büyüklüğünde ve sertliğindeki meme uçları dikleşiyor ve aynı parlak kırmızı renge bürünüyor.

Psempolnica’nın dudakları arasında sallanan, Archer’ın kopuk, blucinli ayırık bacağına ağında erkek ereksiyonu belirgin bir şekilde seçilebiliyor.

Yukarıya bakınca devin gevşek, yarım yamalak sırtışıyla benim neşeli, bir işin üstesinden gelmiş olmanın verdiği gülümseyişim karşılaşıyor. Bulduğum konumu korumak için bir elimle apış arası kıllarını sıkıca kavrarken, öbür elimle de kaygan klitoris başlığına yapışık duran Archer’ın başını tutuyorum. “Merhaba, benim adım Madison” diye bağıırken, dostça bir hareket yapmak üzere sallama tehlikesini göze aldığım el işte bu Archer’ın başını tutan elim. “Artık tanıştığımıza göre... bana çok küçük bir iyilikte bulunmayı düşünür müydünüz acaba?” diyorum.

O an başlık tepki veriyor. Tamamen ayaklanan klitoris kendini göstermek üzere dışarıya pörtleyerek Archer’ın gönüllü yakınlaşmasını o kadar hızlı bir şekilde geri fırlattıyor ki kaygan ve coşkunun kafası, bir salya ya da vajina salgısının sarkıtından kopan canlı, mavi bir kuyrukluyıldız gibi dimdik aşağıya yuvarlanıyor ve çok aşağılardaki tırnak atıkları tarlasının ortasına bir roket gibi düşerek etrafa parçaların saçılmasına neden oluyor.

XI

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Şimdi söyleyeceklerimi şikâyet ediyormuşum gibi alma. Lütfen, söyleyeceklerimi tam anlamıyla yapıcı bir öneri olarak dikkate al. İşin iyi yanı, sen şu an gelmiş geçmiş... pekâlâ sadece geçmiş en büyük, en başarılı teşebbüsü işletiyorsun. Doğrudan, her şeye muktedir bir rakibin ezici rekabetine rağmen pazarı genişletmeyi başardın. Artık ıstırap ve eziyet deyince akla sen geliyor. Gelgelelim, lafımı hiç esirgmeden dürüstçe söylemeliyim ki, senin müşteri hizmetlerindeki şu beceri düzeyin tek kelimeyle berbat.

Annem ne zaman soracak olursanız size, “Madison’a güvenilebilirsiniz, kendisi hakkında her şeyi anlatacaktır size... gerçek hariç” diyecektir. Anlamı ise şudur: Benden bir anda

her şeyimi ortaya dökmemi ve sizi benim derin kişisel benliğimle ilgili itiraflarımla baş başa bırakmamı beklemeyin. İşinize bakın ve bu ketumluğumu benim hanemdeki derin, gizli bir utanca verin; ama önemli olan bu değil elbette. Yedinci sınıfa kadar ancak okumuş, çekilmez derecede nahif olabilirim ve somut hiçbir iş deneyimim olmayabilir ama öylesine umutsuzca dikkat çekmek istiyorum ki, en mahrem, en hassas sırlarımı, en neyim varsa onu paylaşmadan duramıyorum.

Sizin bilmeniz gereken şey şu ki, ben perdenin arkasını görmüş bulunuyorum. Ben ölüyüm ve kesinlikle sınırlı hayat deneyimime dayanarak bahse girerim ki iyi insanlar da var. Ölü insanlar, demek istiyorum yani. Yine de, benim aşırı dozum da “hayat deneyimi” sayıldığından, hiçbir şeyden emin olamıyorum.

Ölüyüm ve kocaman dişi bir devin avcunun içinde, ateşe verilmiş millerce Cehennem coğrafyasını katediyorum. Yeni tanıştığım yurttaşlar; Leonard, Patterson, Archer ve Babette de bana eşlik ediyor bu yolculukta. Diğer bir deyişle beyin, dalgalak, asi ve balo kraliçesi. Lafı uzatmadan söyleyecek olursak, devasa boyutlardaki bir elin üzerine tünemiş bir halde seyahat etmek son derece keyifli; sanki Singapur Havayolları’nın birinci sınıf koltuğunun kıvrımları ile Orient Express’in katlanır yatağında yumuşakça yuvarlanma hissi birleşmiş gibi. Eyfel Kulesi’nin seyirliğiyle ya da London Eye’in tepesiyle kıyaslanabilecek bu yükseklikten, değişen manzarayı seyrederek ilerliyoruz. Ve hiç de azımsanmayacak sayıda mahkûm birinci sınıf meşhur şahsiyet görüyoruz.

Futbol dangalağı Patterson en önemli yerleri gösteriyor bana: Dumanı Üstünde Köpek Pislikleri Dağları... Ekşi Ter Bataklığı... bir süpürgeotu çayırı olabileceksen, gerçekte kontROLSÜZ, her yana yayılmış ayak tırnağı mantarı ormanı olan yer.

Birlikte seyahat ettiğimiz Leonard, Psempolnicanın tamı tamına yüz elli metre boyu olduğunu açıklıyor. Bizi konuk edip taşıyan yaratık aslında meleklerden üremiş ama Cennet’te

ölümlü bir kadının şehvetine kapılıp gözden düşmüş. Bütün bu tarihi bilgi, diye anlatıyor Leonard, on üçüncü yüzyılda, bu meleklerin geceleri kadınların rüyalarına girip onlarla sevişen –o insanların kanını kaynatan, azgın ilahi süper varlıklar– şeytanlar olarak yeryüzüne indiklerini yazan Aziz Aquinalı Thomas gibi güvenilir bir kaynaktan geliyor. Melekler ölümlü kadınlarla Sıcak Ayp Şey yapıyor ve Psezipolnica gibi devler doğuyor. Azgın melekler Cehennem'e atılıp birer zebaniye dönüşüyor. Bu saçma senaryonun tutarlı olup olmadığını sorgulamadan önce bir düşünün; Aziz Aquinalı Thomas, Hades gibi bir yerde bulunmadı hiç ve bu yüzden bir şeyler doğru olmalı anlattıklarında.

Aynı şekilde, dünyanın fani erkekleri Sodom ile Gomorra kentlerinde şehvetle meleklerin peşinden koşarken, diyor Leonard, Tanrı onlara iyi bir ders veriyor. Tuz ayağı tedavisi* uygulanıyor.

Hayır, bu hiç adil değil ama öyle görünüyor ki, ölümlülerle cilveleşmesine izin verilen tek ölümsüz varlık Tanrı'nın kendisi.

Özür dilerim, yine T harfiyle başlayan o sözcüğü kullandım. Sanırım, eski alışkanlıklardan vazgeçmek kolay olmuyor.

“Önüne bak” diye bağılıyor Patterson, Leonard'ın ensesine bir şaplak atarak, “seni gidi lanet olası sapkın!”

“Ne biçim laflar bunlar böyle?” diyor Babette. “Neden doğrudan kulağımdan aşağıya sıçmıyorsun!”

Yanlarından geçerken, Archer, bir çift zebaniye el sallıyor. Kafasından geyik boynuzları çıkmış, hantal bir sarışın adama doğru bağırıyor Archer: “Vay, Cernunnos, adamım benim!”

Leonard, kulağıma eğilip fısıldayarak, bunun tahtından indirilmiş, Kelt bir geyik tanrısı olduğunu açıklıyor. Hristiyanların şeytanının da Cernunnos'u küçümseyerek alaya almak için boynuzlu tasvir edildiğini anlatıyor.

* İncil'de, Yaradılış'taki hikâye (19:26): Geriye dönüp bakan Lut'un karısı tuz ayağına dönüştürüldü... (ç.n.)

Archer bir başka zebaniye, başparmağını yukarı kaldırarak onay işareti yapıyor. Biraz uzağımızdaki bu aslan başlı adam, kayıtsız bir biçimde ölü bir avukatı mideye indirmekle meşgul. Archer elini ağzının kenarında boru gibi yaparak, “Ne var ne yok, Mastema?” diye bağıyor.

“Ruhlar prensi” diye fısıldıyor kulağıma hemen Leonard.

Bütün bu süre zarfında Babette durmaksızın, “Saat kaç?” diye soruyor. “Hâlâ Perşembe mi günlerden?” Devasa avcun bir kenarına oturmuş, ellerini göğsünde birleştirmiş, sabırsız bir şekilde, çamurlu Manolo Blahnik’lerinden tekinin ucunu yere vurarak, “Cehennemde wifi yokmuş, inanamıyorum ya...” diyor.

Taşıyıcımız, hostesimiz, Psempolnica dosdoğru gidiyor ve yüzü hâlâ, orgazm sonrasının o yumuşak gülümseyişiyle ışıltılı.

Bu gülümsemenin bir benzeri de Archer’ın yüzünde. Mohikan saçlarından botlarına kadar bütün bedeni canlanmış durumda; yüzündeki gülümseme ise o kadar geniş ki çengelli iğnesi neredeyse kulağına değiyor.

Uzakta, aşağıda, sakalı yerlerde sürünen titrek bir ihtiyar, bir değnekten destek alarak, ağır aksak ilerliyor. Archer’a soruyorum, bu da bir zebani mi, diye.

“O mu?” diyor Archer, ihtiyar adamı işaret ederek. “O Charles deyyus Darwin!” Archer ağzında iri bir balgam toplayıp tükürüyor ve o balgam topağı aşağıya doğru gidiyor, gidiyor, gidiyor ve ihtiyarın dikkatini çekecek kadar yakınına düşüyor. İhtiyar, kafasını kaldırıp yukarıya bakıyor. Göz göze gelir gelmez Archer bağıyor aşağıya doğru: “Hey, Chuck! Yine Şeytan’ın işlerini mi hallediyorsun?”

Darwin yumruk şeklinde tuttuğu, damarları çıkmış, titrek elini yukarıya kaldırıp ortaparmağını açarak o malum işareti yapıyor.

Devran döndü ve köktenci Hristiyan yaratılışçılar haklı çıktı. Ne kadar isterdim annemle babama şunları söyleyebil-

meyi: Kansas'ta herkes haklıydı. Evet, akraba evliliklerinden peydahlanan yılan tutucular ve ayinlerde kendini yerden yere atanlar bile benim laik, hümanist, milyarder annemle babamdan daha fazla yeni fikirlere açtı. Şeytan'ın karanlık güçleri gerçekten de, insanları yanlış yönlendirmek için dinozor kemikleri ve sahte fosiller gömmüşlerdi sağa sola. Evrim süslü bir yalandı ve biz hepimiz onun olmasına, yemine, hatta kurşun ağırlığına gelmiştik.

Ufukta, portakalrengi alevli gökyüzünün sınırları içinde bir yerde, bir bina belirmeğe başlıyor.

Başını bizim tatmin olmuş devin geniş, sallanıp duran, dolunay gibi yüzünü görmek için kaldırıp ileriye uzatan Leonard, "*Glavni stab. Ugoditi. Zatim*" diye bağırıyor.

Bana dönüp, "Sırpça" diyor Leonard. "Bir ara katıldığım yabancı dil kurslarından aklımda kalmış."

Uzakta beliren bina hâlâ kısmen ufuk çizgisinin altında ve biz adım adım yaklaştıkça bir açılmış kanatlar kompleksi ve karmaşık yenileme çalışmaları kendini gösteriyor.

Daha önce de böbürlenerek söylediğim gibi, gerçekten de en iyi insanlar ölü insanlar. Cehennem'e geldiğimden beri tarih boyunca yaşamış sayısız meşhur şahsiyete rastladım. Şimdi bile, devin avcunun içinden aşağıya doğru bakınca, çelimsiz birinin görüntüsü çarpıyor gözüme ve hemen bağırıyorum: "Millet, bakın!"

Patterson, çevremize hâkim portakalrenginin parıltısını kesmek için, sanki selam vermişçesine bir elini alnına götürüp gözlerine siper ediyor ve işaret ettiğim yere bakarak, "Şu ihtiyar adamı mı gösteriyorsun?" diye soruyor.

"O 'ihtiyar' dediğin adam" diyorum ona, "Norman Mailer'dan başkası değil."

Cehennem'de önemli bir şahsiyete dirsek atmadan sağından soluna dönemezsin: Marilyn Monroe mu dersin, Cengiz Han mı? Clarence Darrow mu dersin yoksa Habil mi? James Dean. Susan Sontag. River Phoenix. Kurt Cobain. Kimi arar-

san burada. Samimi olarak söylüyorum, hem annemin hem de babamın listesinin en başında yer alan davetlilerin katıldığı bir partinin değişmez kadrosu gibiler. Rudolf Nureyev. John F. Kennedy. Frank Sinatra ve Ava Gardner. John Lennon ve Jimi Hendrix ve Jim Morrison ve Janis Joplin. Daimi bir Woodstock'tan aşağı kalır yanı yok. Buralardaki sosyal medya fırsatlarını bilse, babam muhtemelen bir şişe fare zehrini hemen midesine indirir ya da kendini bir samuray kılıcının üzerine atardı.

Sadece Isadora Duncan'la geyik muhabbeti yapmak için bile, annem hiç düşünmeden acil çıkış kapısını açar ve yolculuğun orta yerinde bizim Learjet'ten kendini boşluğa bırakırdı.

Gerçekten, şöyle bir etrafına bakınca, Cennet'in Kapıları'ndan geçme başarısı göstermiş zavallı fanilere karşı insanın içinde büyük bir acıma hissi kabarıyor. İnsan gözlerinin önüne Cennet'in donuk VIP salonunu getirmeden edemiyor. Kimse'nin sosyal ortamlarda "birlikte" görünmeyi aklından geçirmediği Harriet Beecher Stowe ve Mahatma Gandhi gibi tiplerin başrolde olduğu şu alkolsüz dondurma partilerini andıran...

Ve evet, on üç yaşımdayım, şişmanım ve ölüyüm... ama yerlerde sürünen özsaygılarını ayağa kaldırmak için sürekli Michelangelo, Noël Coward ve Abraham Lincolndan alıntılarla konuşan şu güvensiz homoseksüeller gibi aşırı telafi yoluna da gitmiyorum. Doğru, ölü olmak VE Cehennemde olmak Büyük Günahlar işlemiş olmanın çifte lanetini akla getiriyor; ama en azından çok, büyük harf Ç ile, Çok iyi arkadaşlarla tanıştım.

Biz hâlâ devin avcunda, yükseklerde uçuyoruz ve hızla, Cehennem mülkü üzerinde dönümlerce, hatta kilometre karelerce alanı kaplayan, ufkun ötesine kadar uzanan uçsuz bucaksız bina kompleksine yaklaşıyoruz. Bir çemberin dış kenarları boyunca sıralanmış binalar çok büyük oranda Michael Graves ve I. M. Pei'den esinlenmiş bir kolaj, postmodern bir pastiş oluşturuyor. Beri yanda, bir sürü işçi halen toprağı kazıyor ve Frank Gehry'nin dalgalı formlarını akla getiren bir dizi ek bi-

nanın temellerini atıyor. Bu dış çemberin içinde tıpkı yatay kesilmiş bir ağacın gövdesindeki halkalar gibi eşmerkezli, eski ek binalardan oluşan daha küçük bir çember bulunuyor ve her bir halka, bir önceki döneme ait, kendi çağının tarzını yansıtıyor. PoMo bölümlerinin bir uzantısı olarak, kutu gibi, International'ın tarzını yansıtan camdan gökdelenler yükseliyor. Bu gökdelenler çemberinin içinde Art Deco tarzında futuristik helezonları andıran, sonra Victoria zamanının Yeniden Canlanma Dönemi, ardından Federal, Georgia, Tudor, Mısır, Çin, Tibet saray mimarisini yansıtan ve Babil minarelerine yer veren binalar, hepsi birlikte bir yapı tarihi oluşturacak şekilde diziliyor. Dış kenarlar sürekli genişleyerek, tıpkı Büyük Atık Spermi Okyanusu gibi, hızlı bir biçimde araziye kaplarken, merkezdeki eski bina kompleksi de bir taraftan çürüyüp çöküyor, yıkılıp yok oluyor.

Psepolnica, bina kompleksinin dışında dikiliyor ve biz de yukarıdan, Etrüsklere, İnkalara ve Mezopotamyalılara ait iç kısımlardaki en eski binaları görebiliyoruz; bu binaların kuleleri ve bölmeleri, çürüyen ahşap ve kil tozunun arasında gözden kayboluyor.

Burası, bu yer, sinir sisteminin merkezi, Cehennem'in genel merkezi.

Leonard başını yukarı kaldırıp, “Ovdje” diye bağıyor.

Bir anda dev duruyor.

Bina kompleksini çevreleyen duvarların dışında, yılan gibi kıvrılmış, çok uzun bir insan kuyruğu uzanıyor. Hiç abartısız, kilometrelerce uzanan, lanetliler kuyruğu bu. Farklı kapılar ve her kapıda farklı bir insan kuyruğu dikkati çekiyor. Birileri içeri girerken, yeni birileri kuyruğun arkasına ekleniyor.

Leonard, “Prekid” diye bağıyor. “Ovdje, lütfen” diye bağıyor.

Slav dilindeki bu garip lehçeyi duyunca, Goran'ın aklındaki dile ne kadar yakın bu dil acaba diye merak etmekten kendimi alamıyorum. Benim sevgili Goran'ımın hatıralarının ve rüya-

larının bilmecemsi garip dili mi bu, diye. Goran'ın anadili mi yoksa? Tam anlamıyla dürüst olmak gerekirse, Goran'ımın hangi savaş yıkıntısı ülkeden çıkıp geldiğini de bilmiyorum doğrusu.

Ve evet, umut etmemeye yemin ettim ama bir kız hâlâ bir parça ışık taşıyabilir, değil mi?

Uzun kuyruklardan birinin sonuna yaklaşıırken, Leonard, “*Spustati. Sledeic*” diyor.

Babette, “Hâlâ aynı yılda mıyız?” diye soruyor.

İnsan ancak Cehennem’de, günü, ayı, yılı ve *yüzyılı* gösteren bir kol saati olsun ister.

Aklımdan tam bunlar geçerken, Psezpólnica bir dizinin üzerine çömeliyor, usulca öne doğru eğiliyor ve bizi nazik bir biçimde yere bırakıyor.

XII

Ora da mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Beni bir kere daha giriş sınavına tabi tutmaya dayanabilirsen, bilesin ki ben testlerde hiç de ehil biri sayılmam. İnan bana, kabahati başkasına yüklemeye gayret etmiyorum ama hayatlarımızın çok büyük bir bölümüne hükmeden bu tür gösterilerden öğreniyorum: Sınırlı bir zaman baskısı altında, bir sırada oturarak zihinsel becerilerimi ve hafızamı kanıtlamak bana göre değil. Ölü olmanın bariz mahsurları olsa da, şu meşhur üniversite seçme sınavına girmemek için, hiç itiraz kabul etmez, geçerli bir mazeretim var şimdi ölüm sayesinde. Ama görünen o ki şu musibetten yakayı bir türlü tamamen sıyıramıyorum.

Şu anda küçük bir odada, bir masanın yanındaki düz arkalıklı bir sandalyede oturuyorum. Jungcu analistlerin ölümü

en iyi temsil ettiğini söylediği türden, duvarları boydan boya beyaza boyanmış, penceresiz bir oda burası. Kedi gibi pençeleri ve kat kat tüyden kanatları olan bir zebani, kolumun üst kısmına sarılmış bir nabız aletinin üzerine eğilmiş, ona hava basarken, dirseğine kadar kolumun iç kısmı boyunca nabzımın atışını hissedebiliyorum. Kalp atışımı izleyen monitöre bağlanmış kablolar bluzumun düğmeleri arasından yılan gibi kıvrılarak, göğsüme iştirilmiş yapışkan bantlara bağlanıyor. Bir başka yapışkan bant, bileğimi monitöre bağlayan başka bir kabloyu tutuyor. Boynumun arkasından ve önünden başka kablolar ölçüm aletlerine uzanıyor.

“Konuşma kalıplarındaki titremeleri izliyorlar” diye açıklıyor Leonard. Boynumun ön kısmında tiroid bezlerine bağlı bir ölçüm aleti olduğunu söylüyor. Ensemde cricoarytenoid kasına yapışık bir kablo da başka bir ölçüm aletine bağlı. Siz konuşurken, iki ölçüm aleti arasında düşük voltajlı bir akım oluşuyor ve ses tellerinizi kontrol eden kaslardaki her minik titremeyi kayda geçirerek yalan söyleyip söylemediğinizi belirliyor.

Tüy kanatlı ve kedi pençeli zebaninin nefesi leş gibi kokuyor.

Bütün bunlar, Babette bizi ucu bucağı görünmeyen bir kuyruğa kaynak yapıp, ardından, henüz bitmemiş ama bir yandan da çürümeye başlamış ön cephesinin yıkık bir bölümünden geçirip, genel merkez binasına soktukten sonra oluyor. Babette Trafik Şube Müdürlüğü’nde ehliyet kuyruğunda bekleyen kalabalık türünden sayısız faninin doluştuğu, bir stadyum büyüklüğündeki, hangar gibi koca bir bekleme salonuna kadar götürüyor bizi: Burada toza toprağa bulanmış paçavralar içindeki insanlarla özel dikim Chanel elbiseler giymiş, ellerinde evrak çantası taşıyan insanlar yan yana dikiliyor. Arkalıksız plastik taburelerden ibaret oturma yerleri istisnasız, yeni yapılmış sakız artıklarının oluşturduğu tuzaklardan geçilmiyor; dolayısıyla buralara, ancak bütün umudunu yitirmiş çaresiz insanlar oturma riskini göze alıyor. Salonun ön cephesine yer-

leştirilmiş ışıklı kocaman panelde şU AN 5 MUMARAYA HİZMET VERİLİYOR diye yazıyor. İlerideki taş duvarlar ve tavan kahverengiye çalıyor. Her şey toprakrengi, sepya, kir ya da burun boku renginde. Hemen herkes ayakta dikiliyor; sanki kırık boyunlar üzerinde duruyor gibi, kafalar hafif yana yatmış; yüzlerdeki ifade keyifsiz.

Her daim mevcut patlamış mısır ya da şekerleme kırıntılarıyla ziyafet çeken semirtik hamamböceği sürüleri neredeyse bir halı gibi kaplıyor çıplak taş zemini. Cehennem bu bakımdan, yre sakini haşere hayatının asla son bulmadığı Florida'ya çok benziyor. Bunaltıcı sıcak ve lmszlyęn bir sonucu olarak, hamamböcekleri sıçanlar ve sincaplar için gayet doyurucu, kallavi porsiyonlar oluşturuyor. Babette, hamambceklerine basmamak için leylek gibi tek ayak üzerinde oradan oraya sektiğimi görünce, "Sana yüksek topuklu bir ayakkabı almamız gerekecek" diyor.

Hatta, formasını giyip omuzluklarını takmış Patterson bile, elik kramponların altında ezdiği hamambceklerinden gideerek kalınlaşan bir şiş yaparken, resmen dans ediyor. Dünyadan bıkmış Archer da zıplayıp duruyor ve bu arada, botunun kenarındaki krom zincir şangırdıyor; yanı sıra, ezilmiş böceklerin üzerinde kayıp paten yapıyor. Buna karşın, Babette ayağındaki parçalanmış, dandik yüksek ökçeli ayakkabılar sayesinde hamamböceği kalıntılarının oluşturduğu bataktan etkilenmeden, tıpkı tahta bacaklar üzerindeki cambazlar gibi geçiyor.

Sırada bekleyen insan kalabalığını dirsekleriyle yararak hepimizi geride bırakan Babette, ilerideki duvarın bir cephesini tamamen kaplayan uzun bir bankoya ulaşıyor. Bankonun arkasında, memur olarak çalıştığı anlaşılan bir dizi zebani bulunuyor. Çakma Coach çantasını pat diye bankonun üzerine atıp, en yakında duran zebaniye işaret ederek sesleniyor Babette: "Hey, Astraloth!" antasından bir Big Hunk marka fıstıklı nugat paketi çıkarıp bankonun üzerinden iterken, zebaninin yüzüne doğru eğilip, "Bize bir A137-B17 ver. Kısa form. Bir

başvuru ve sicil kaydı için’ diyor. Babette başıyla beni işaret ederek, “Şuradaki yeni çocuk için’ diye ekliyor.

Belli ki Babette bu işten anlıyor.

Bekleme salonunun havası o kadar rutubetli ki her aldığım soluk yüzümün önünde beyaz bir bulutun asılı kalmasına ve gözlük camlarımda buğulanmasına neden oluyor. Her adımda hamamböcekleri eziliyor ayaklarımda altında.

Hayır, bu hiç adil değil ama bizimkiler bana her cinsel eylemin ya da mevcut her fetişin tüm iğrenç ayrıntısını anlatmaktan her zaman mutlu olmuştur. Başka kızlar on üçlerine gelince ancak sutyen denerken, annem bana nasıl tampon takacağımı, hangi tür tampon kullanacağımı öğretmeye kalktı. Kuşların ve arıların –bir de yalamanın, ağza almanın ve birbirine kenetlenip anı yalamanın– dışında annemle babam bana hiçbir şey, mesela ölüm hakkında tek bir şey öğretmedi. Babam en fazla, güneş kremi sürmem ve dişlerimi fırçalamam konusunda uyarıyordu. Eğer ölüm hakkında bir fikirleri varsa bile bu çok yüzeyseldi; bir ayağı çukurda çok yaşlı insanların kırışıklıkları ve ak saçları düzeyindeydi. Bu yüzden onlar, anlaşılan o ki, eğer bir kişi dış görünüşünü sürekli koruyabilir ve yaşlanma belirtilerini azaltabilirse, ölümün hiç de dert edilecek bir mevzu olmadığı inancına kapılmıştı iyiden iyiye. Onlara göre ölüm derinizin yeteri kadar kabuk değiştirmemesinin, aşırı olmakla beraber, mantıklı bir sonucundan başka bir şey değildi. Kaygan bir eğik düzlemde yani. Eğer itinayla bakmayı ihmal ederseniz hayatınız da yavaşça sonu boylardı.

Ve lütfen, hâlâ her şeye burun kıvrıp, tuzsuz, derisiz, yağsız beyaz tavuk eti yiyor ve yürüyüş bandı üzerinde uzun koşular yaparken ne kadar doğru bir iş yaptığınızı düşünüyorsanız, benim kaçık annemle babamdan daha gerçekçiymiş gibi hava atmayın hiç.

Ve SAKIN, hayatta olmayı özlüyormuşum izlenimine kapılmayın. SANKİ büyümediğimden, her ay kukumdan kan akmamasından, içten patlamalı fosil yakıtlı araç kullanmayı

öğrenmediğimden, yanımda annem babam ya da bir gözetmen olmadan +18'lik boktan filmler izleyip, sonra bir fıçıdan bira içemediğimden, sanat tarihi mezunu olmak için dört yılımı derslerde uyuyarak çarçur etmediğimden, sonra oğlanın birinin içime sperm boca etmesinden ve neredeyse koca bir yıl içimde koca bir bebekle orada burada sürtmek zorunda kalmadığımdan ötürü gerçekten üzgünmüşüm gibi. Tüh –hem de ne tüh– gerçekten Good Times [İyi Zamanlar] fırsatını kaçıyorum. Ve hayır, bu sadece bir Sour Grapes [Koruk Üzümler] meselesi değil.* Atlattığım bütün o badireleri düşündüğümde, bazen aşırı doz aldığım için Tanrı'ya şükrediyorum.

Bak yine T'li o sözcüğü kullandım. Tanrılar aşkına! Öldürün beni o zaman.

Ve ortaya çıktı ki benim lanetlenme kayıtlarım kaybolmuş. Ya da şu an için erişemiyorlar kayıtlarıma. Ya da kayıtlarım kazara tahrip olmuş. Her ne olmuşsa artık, ben mecburen sıfırdan başlamak zorundayım şimdi: Asıl yalan makinesine bağlanacak ve uyuşturucu testinden geçeceğim.

Babette, benim ilk başta düşündüğümün aksine pek de öyle işe yaramaz biri gibi görünmüyor. O, oldukça fazla sayıda kırımızı çizgiden atlatıp, bürokratik angaryadan kurtararak, yeri geldiğinde küçük memurlara rüşvet olarak Hershey çikolataları ve SweeTart şekerleri dağıtarak, bütün ekibi koridorlar ve odalar labirentinden sorunsuz geçiriveriyor. Cehennem dedikleri yer kâğıtsız bir kültür yaratmaktan fersah fersah uzak ve koridorların çoğu ağzına kadar, yanlış yerleştirilmiş rapor dolaplarıyla, içi dışına çıkmış dosyalarla, sağa sola atılmış yalan makinesi sonuç belgeleriyle, türlü çeşit atıştırmalık artıklarıyla ve hamamböcekleriyle dolu.

Testten geçeceğim yere giderken, yolda, Archer bana kollarımı kavuşturmamamı, yukarıya ya da sağa sola bakmamamı söylüyor. Bunların ikisi de yalanı açık eden fiziksel davranış kalıplarıymış.

* Good Times dizisiyle, Sour Grapes filmine gönderme yapılmış. (ç.n.)

Başvuru formunu doldurduktan ve görevli zebaniye bir Kit Kat uzattıktan sonra, Babette bana iyi şanslar diliyor. Hafiften kucaklıyor beni ve bu arada kuşkusuz, benim pahalı süveterimin üzerine kirli ellerinin izini de bırakıyor. Babette, Leonard, Patterson ve Archer, ben her tarafı beyaz bir odaya girerken dışarıda, salonda bekliyor. Ben yalan makinesine girerken... Zebaninin teki kan basıncımı ölçmek için dirseğimle omzum arasında sarılı aleti şişiriyor.

Bu zebaniyi, orta yaşlı bir film yıldızının büyümüş de küçülmüş, şımarık kızını bir zebaninin ele geçirmesinin anlatıldığı, klasik Hollywood şaheşeri *The Exorcist* filminden hatırlarsınız büyük ihtimalle. Dejavu gibi bir şey bu. İşte o zebani şimdi, bir yalanımı açığa vuracak mı diye gözbebeğimdeki değişimleri tespit etmek üzere gözümün içine bakıyor. Zebani ayrıca terleyip terlemediğimi anlamak için derime kablo döşüyor. Leonard buna “deri iletkenliği” diyor.

Ona, ağzından kan damlayarak küçük kızın, yani Regan’ın, merdivenlerden aşağıya yengeç gibi geri geri giderek indiği sahneyi hatırladığımı söylüyorum. Gerginlikten olsa gerek, kişisel olarak hiç insanların içine girip onları ele geçirme deneyimi yaşayıp yaşamadığını soruyorum. Başka film yapmış mıydı? Hiç ödül almış mıydı? Menajeri kimdi?

Küçük iğnelerin bobin halindeki beyaz kâğıdın üzerine kargacık burgacık bir şeyler yazdığı makineden akan raporlardan gözünü bir an olsun ayırmadan, “Adın Madison Spencer mi?” diye soruyor zebani.

Kontrol soruları. Dürüst yanıtlara temel oluşturmak üzere sorulan sorular.

“Evet” diyorum.

Makinesinde bir tuşa dokunuyor hafiften ve soruyor zebani: “Sen, hakikaten, on üç yaşında mısın?”

Yine, yanıtlam evet.

Zebani soruyor: “Şeytan’ı ve bütün eserlerini inkâr mı ediyorsun?”

Ne kolay soru! Omuz silkip, “Elbette, neden olmasın?” diye yanıtlıyorum.

“Lütfen’ diyor zebani, “çok önemli; sorularıma yalnızca ‘evet’ ya da ‘hayır’ diye cevap vermelisin.”

“Özür dilerim” diyorum.

Zebani, “Ulu Tanrı’yı tek gerçek Tanrı olarak kabul ediyor musun?” diye soruyor.

Yine basit bir soru ve terleme yok ve yine cevabım “Evet”.

“İsa Mesih’i kişisel kurtarıcın olarak tanıyor musun?” diye soruyor bu defa zebani.

Bilmiyorum, emin değilim ama “Evet” diyorum.

İğneler çıkış kâğıdı üzerinde aşağı yukarı gidip gelmeye başlıyor; çok şiddetli değil ama bir hareketlenme görülüyor. Ernin değilim ama belki gözümün iris tabakasında da ani bir kasılma olmuş olabilir. Bu dogma bildik bir şey ama bizimkilerin bana ezberlettiği türden bir şey değil. Gözlerini kâğıttaki titrek çizgilerden bir an olsun ayırmadan soruyor zebani: “Geçmişte Budizm dininin, icaplarını yerine getiren sadık bir mensubu oldun mu; ya da şimdi de öyle biri misin?”

“Ne?” diyorum.

“Evet ya da hayır” diyor zebani.

“Ne?” diyorum ben. “Budistler Cennet’e gitmiyor mu?”

Annemle babam mükemmel değillerdi elbette ama hatalarından hiçbirisi de kötücül bir niyetten kaynaklanmıyordu; dolayısıyla bana aşılacak için ellerinden geleni yaptıkları her fikri reddetmek de apaçık haince bir davranış gibi geliyor bana. Benim durumum, tanrıya isyanla ebeveyne isyanın karşı karşıya geldiği o kadim muammadan başka bir şey değil. Bana kalırsa, ben başımın etrafına bir hale geçirip bulutlara yükselmek istiyorum. Ben yalnızca arp çalmak istiyorum.

Hiçbir yürek pırtırtısını kaçırmayan zebani, “İncil’in Tanrı’nın biricik doğru sözü olduğuna inanıyor musun?” diye soruyor.

“Buna Leviticus’un deli saçması kısımları da dahil mi?” diyorum.

Öne doğru eğilen zebani, “Samimi olarak söyle, hayat ana rahminde yumurtanın döllenmesiyle mi başlıyor?” diye soruyor.

Evet, biliyorum, güya ben ölüyüm, fiziksel bir bedenim yok ve dolayısıyla fiziksel ihtiyaçlarım da psikolojim de yok ama bir domuz gibi terlemeye başlıyorum yine de. Yüzüm kızarıyor, ateş basıyor. Dişlerim üst üste biniyor ve yavaşça gıcırdamaya başlıyor. Yumruğum sıkıldıkça sıkılıyor, kemiklerim ve kaslarım eklem yerlerimin beyazlayan derisinin altında şekil alıyor.

“Evet” çıkıyor ağzımdan.

“Devlet okullarında zorunlu din eğitimi verilmesini onaylıyor musun?” diye soruyor zebani.

Evet, ben de Cennet’e gitmek istiyorum... kim istemez ki... ama tam bir düzenbaz olup çıkacaksam, hayır, istemiyorum.

Evet de desem hayır da desem o küçük iğneler her yalanımda ya da her kabahatimde çılgın gibi kıpırdayıp titreşecek. Zebani, “Aynı cinsiyetten bireyler arasındaki cinsel edimleri tiksinti verici buluyor musun?” diye soruyor. Bu soruya sonra dönebilir miyiz, diyorum. “Bunu ben ‘hayır’ olarak alıyorum” diyor zebani.

Teoloji tarihi boyunca, diye açıklamaya çalışmıştı Leonard, insanoğlu yaptığı iyi şeyler ya da derin, içten inançları yüzünden mübarek addedilsin ya da addedilmesin, dinler kurtuluşun doğası üzerine fikir yürütmüştür. İnsanlar iyi şeyler yaptıkları için mi Cennet’e giderler? Yoksa Cennet’e alınlarına yazılı olduğu... *iyi* oldukları için mi gider insanlar? Bu eski bir hikâyeydi, Leonard’a göre; şimdi varsa yoksa adli tıp! Yalan makinesi testleri. Kandırma üzerine psikofizyolojik tetkikler. Ses gerilimi analizleri. Hatta Cenneft e uyuşturucu ve alkol kullanımına karşı yeni uygulamaya konan sıfır tolerans politikası uyarınca saç ve sidik örneği de vermeniz gerekiyor.

Gizliden gizliye, ellerimi şort eteğimin yan ceplerine sokuyorum ve işaretparmağımı ortaparmağımın üzerine koyup çaprazlıyorum.

Zebani soruyor: “İnsanoğlu sence yeryüzündeki bütün bitki ve hayvanlara hükmediyor mu?”

Parmaklarım çapraz halde, “Evet” diyorum.

Zebani soruyor: “Farklı ırksal kökenden bireyler arasında evliliği onaylıyor musun?”

Hiç duraksamadan sormaya devam ediyor zebani: “Siyonist İsrail devleti varlığını sürdürmeli mi?”

Soru soruyu izliyor, ben tökezliyorum. Parmaklarım çapraz durduğu halde. Çelişkiye düşüyorum: Tanrı dedikleri ırkçı, homofobik, anti-Semit hıyarın teki mi? Yoksa ben öyle miyim diye beni mi sınıyor Tanrı?

Zebani soruyor: “Kadınların kamu kuruluşlarında önemli mevkilere getirilmeleri doğru mu? Ya da mülk edinmeleri? Motorlu araç kullanmaları?”

Arada sırada yalan makinesinin üzerine eğiliyor zebani ve elindeki tükenmezkalemle, uzun bobin halindeki raporun üzerinde beliren çizgileri işaretliyor.

Buraya, Cehennem’in genel merkezine geldik; çünkü temyiz başvurusunda bulunmam için benden bazı kâğıtları doldurmam isteniyor. Bana kalırsa, diye akıl yürütüyorum... eğer cezası onanmış katiller onlarca yıl ölüm hücrelerinde bekleyebiliyor, mürekkebi bitmiş tükenmezkalemler ve kırık uçlu kurşunkalemlerle oraya buraya görüşler ve tezler karalayarak, hukuk kütüphanelerine girebiliyor ve bedava avukat hizmetinden yararlanabiliyorsa, benim de bu ebedi cezama karşı itiraz etmem oldukça anlaşılır ve adil bir tutum gibi görünüyor.

Bir süpermarket kasiyerinin, “Kâğıt torba mı plastik poşet mi” ya da bir fastfood çalışanın, “Kızarmış patates de ister misiniz yanında?” diye sorarken kullandığı aynı ses tonuyla, “Bakire misiniz?” diye soruyor zebani.

Geçen Noel’de, ellerimin yurdun kapısında donduğu ve derimin üst tabakasını kapı kolunda bırakarak elimi kurtarmak zorunda kaldığım günden beri, ellerim tamamen iyileşmedi. Avcumun içindeki hayat ve aşk çizgileri neredeyse tamamen

silinmiş durumda. Parmak izlerim belli belirsiz ve yeni derim gergin ve hassas. Şimdi, cebimde çapraz tuttuğumdan ötürü parmaklarım acıyor ama yapabildiğim tek şey burada öylece oturup, annemle babama ihanet etmek; cinsel kimliğime, politik görüşlerime, kısacası kendime ihanet etmek ve şu sıkıcı zebaniye mükemmel bir martavallar karışımı olmasını umut ettiğim bir şeyler anlatmak. Eğer Cehennem’de sonsuza kadar yanacak biri varsa, o benim.

Zebani soruyor: “Embiryonik kök hücrelerinin kullanılan baştan sona kötücül araştırmalar destekliyor musun?”

“Kullanıldığı... kötücül araştırmaları” diye gramerini düzeltiyorum zebaninin.

Zebani, “Hekim destekli intiharlar Tanrı’nın güzel iradesine karşı bir küfür değil midir?” diye soruyor.

“Akıllı tasarımın bariz hakikatini benimsiyor musun?” diye soruyor zebani.

Her kalp atışım, soluk alma hızım, kan basıncım iğneler aracılığıyla titreşim çizgileri olarak bobine kaydedilirken; zebani pusuya yatmış, “William Morris Agency’yle bir münasebetiniz var mı?” sorusu karşısında kendimi ele verip ihanetimi açığa vuracağım anı bekliyor.

Kendime hâkim olamıyorum; ellerim gevşiyor, çapraz parmaklarım çözülüyor ve “Evet... neden sordunuz?” diyorum.

Ve zebani bakışlarını yalan makinesinden kaldırıp gülümüyor ve “Beni de onlar temsil ediyor...” diyor.

XIII

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Evimi özlediğim fikrine kapılmanı istemiyorum ama son zamanlarda annemle babamı düşünüyorum hep. Sana ya da destansı Cehennem'e dair hiçbir şey geçmiyor aklımdan. Bir parça, geçnişe özlem duyuyorum.

Bizimkiler, son doğum günümde, annemin ödül vermek üzere bir törene katılacağı Los Angeles'e gideceğimizi duyurdu. Annem kişisel asistanına içinde boş birer kart bulunan neredeyse on bin milyon süslü zarf aldirtmişti. Yola çıkmadan önceki bir hafta boyunca annemin bütün yaptığı bu zarfları açıp içindeki boş kartları çıkarmak ve "En İyi Film dalında Akademi Ödülü..." diye alıştırma yapmaktı. Bunu yaparken

gülmemeye alışsın diye, annem benden kartların üzerine *Smokey and the Bandit II*, *Testere IV* ya da *İngiliz Hasta III* gibi film adları yazmamı istemişti.

Adını hatırlamadığım bir havaalanından Beverly Hills'teki bir otele, geniş bir otomobilin arka koltuğuna kurulmuş, gidiyoruz. Ben, annem ne yazdığımı görmesin diye ön koltuğun arkasına sinmiş durumdayım. Kartlara bir şeyler yazıp annemin asistanına uzatıyorum, o da kartları zarflara tıktırıyor, sonra zarfın kapağını mühürlüyor ve hazır ürünü açması için anneme veriyor.

Beverly Wilshire'a gitmiyorduk bu kez; çünkü benim zavalı kediciğim Tiger Stripe burada ölmüş ve ben de cansız bedenini klozete atıp sifonu çekmiştim; sonra da bir tamirci gelip, oteldeki tuvaletlerin yarısını deşmek zorunda kalmıştı. Brentwood'taki eve de gitmiyorduk; çünkü bu ziyaret yalnızca, güya, yetmiş iki saatlikti ve annem Goran'la bana güvenemiyor, bütün evin altını üstüne getirmemizden korkuyordu.

Boş kartlardan birine *Domuzcuğun İntikamı* yazıyorum. Diğerine de *Oynak Olsun Da* diye yazıyorum. Tam, *Elm Sokağında Kâbus: Freddy'nin Ölümü* yazarken, anneme önü büzgülü pembe bluzumu nereye koyduğunu soruyorum.

Zarflardan birini açmakla meşgul olan annem, "Palın Springs'teki dolabına baktın mı?" diye soruyor.

Babam arabada değil. O jetimizde işlerini yoluna koymakla meşgul. Şaka mı bilmiyorum, merak da etmiyorum ama, babam içinin el yapımı tuğla ve birbirine geçmeli ahşap doğramadan, zemininin çam parkeden oluşmasını arzuladığı yeni Learjet'imizi tasarlıyor. Bütün bu malzeme, sürdürülebilir olacak biçimde, Amish toplumu tarafından hazırlanacak. Ve... bir jete yerleştirilecek! Tavanı kaplamak için annemin son moda tüm Versace ve Dolce Gabana marka giysilerini aşırmış ve bu giysileri Tibet işi kilimlerin üzerine yamamıştı. O buna "yeniden çevrime sokma" diyordu. İçinde odun yakacağımız şöminesi ve geyik boynuzu şamdanları olan bir jet uçağımız

olacaktı. Ve makrome saksı askılıkları... Elbette, bütün her şey tuğla ve ahşap kaplama olacaktı; ama kalkmak için neredeyse bir dinozorun günlük ihtiyacı kadar, Kuveyt'ten pompalanmış sıvı tüketecekti bu jet uçağımız.

Yeni bir muhteşem medya döngüsüne hoş geldiniz. Bütün bu şamata ve hengame *Architectural Digest*'in kapağını işgal etmeyi haklı çıkarmak için.

Karşımda oturan annem bir zarfı yırtarak açıyor ve "Bu yılın En İyi Film Akademi Ödülü..." diyor. Kartı zarftan çıkarıyor ve başlıyor gülmeye. "Maddy, ne ayıp!" diyor. Annem kartı Emily'ye, yok yok Amandaya, şey Daphne miydi yoksa... her neyse, bu haftaki asistanı kimse ona işte, gösteriyor. Kartta *Piano II: Attack of the Finger** yazıyor. Emily mi Audrey mi, adı her neyse, şakayı anlamıyor.

İyi haber şu ki, ödül törenine giderken bizimkileri taşıyacak Prius, Goran'la benim, bizim de binmemiz için fazla minik kalıyordu. Dolayısıyla, annem nefret ettiği birine Oscar ödülünü vermek üzere sahnede elini kesmeden zarfı açmak ve gülümsemesini bastırmak için uğraşırken, güya Goran otelde bana göz kulak olacaktı. Çılgınca atan kalbime rağmen sakın olmaya çalışıyordum. Teknik olarak, Goran öde-seyret porno kanalını kullanacak kadar İngilizce bilmediği için ben ona göz kulak olacaktım; ama televizyondan ödül törenini izlememiz gerekiyordu ki böylece anneme, bu işin gelecek sene de yapmaya değip değmeyeceğini söyleyelim.

İşte bu yüzden pembe bluzuma ihtiyaç duydum; Goran'a seksi görünmek istiyorum. Annemin dizüstü bilgisayarını açıp, Palm Springs'teki evimizin yatak odasını gözetlemek üzere güvenlik kameralarını kullanmak için Control, Alt ve S tuşlarına basıyorum. Kameraları Berline çeviriyorum ve oradaki yatak odamı kontrol ediyorum.

"Cenova'yı kontrol et" diyor annem. "Somalili hizmetçiye söyle onu bana FedEx etsin."

* İng.: Piyano II: Parmağın Saldırısı. (ç.n.)

Ctrl+Alt+G tuşlarına dokunuyorum, ardından Ctrl+Alt+B'ye. Cenova'yı kontrol ediyorum, Berlin'i, Atina'yı ve Singapur'u da.

Dürüst olmak gerekirse, biz ikimiz bu yıl Oscar törenine büyük ihtimalle Goran yüzünden katılmıyorduk. Bu çok büyük bir kumar olurdu; kameralar biz Spencer çocuklarının üzerine odaklandığında Goran'ın kırmızı kadife koltuğunda kaykılmış, esnediğini, burnunu karıştırdığını ya da horladığını, açık dudaklarının kenarından çenesine doğru ağzının suyunun aktığını görmek hiç de sürpriz olmazdı. Köprünün altından çok sular aktı ama, yalakanın teki potansiyel evlatlığın kimliğini tespit etmek için kamerayı etrafında dolaştıracak falan olursa, Goran'ın adını öne çıkardığı için, işini kesin kaybedecektir. Bizimkiler, asıl işi babamın cömertliğini anlata anlata bitiremeyen haberler yapan yaklaşık bir milyar gazeteci ve yazar çalıştırmak olan bir yardım kuruluşuna para desteğinde bulunuyorlar. Evet, belki Pakistan'da barakadan bir okul inşa ettirmek için pekâlâ bin dolarlık bir yardım yapabilirler; ama ardından, bu okul hakkında bir belgesel film yapmak, konferans düzenlemek ve bir basın açıklamasıyla neler yaptıklarını bütün dünyaya gösterdiklerinden emin olmak için yarım milyon dolar harcayacaklardır.

Goran'ın ilk fotoğrafı tam bir hayal kırıklığıydı. Kameralar karşısında mutluluktan ağlamadığı gibi yeni hamisi "Mister ve Misus Spencer"ın dünyada her şeyden daha kıymetli olduğunu da beyan etmedi.

Bir kedinin ya da köpeğin, ne kadar leziz olduğunu göstermek için kuru yem dolu kaba burnuyla daldığı televizyon reklamlarını hepimiz biliriz; ama gerçek şu ki zavallı hayvanlar öncesinde aç bırakılıyor. Aynı prensip Goran'da da söz konusu oldu; çocukcağız, bizimkiler o günlerde kimi kızıştırmak istiyorsa ona göre seçilmiş, yeni bir Ralph Lauren ya da Calvin Klein giysi içinde gururla ışıldıyordu. Goran'dan, eline tutuşturulan katkısız, bilmem nesi olmayan şekerlemeleri tıkınırken,

bir yandan da etiketi mutlaka görünen, birilerinin sponsor olduğu bir şişe içeceği boğazından aşağı boca etmesi bekleniyordu. Savaş mağduru yaralı bir yetim için yapılacak çok şey vardır elbette; ama ben Nepal'den, Haiti'den ve Bangladeş'ten gelen, bizimkilerin evlat edindiği, daha dört yaşını bile doldurmamış çocuklar gördüm; hepsi de annemle babamın cömertliklerinin timsali olduğu kadar, babyGap giysiler, çeşnili mayonezler, hazır incirli tatlılar, acısız kesilmiş kuzu ciğeri... ve ayrıca yakında sinemalarda gösterime girecek olan, annemin son film projesi de demekti.

Bir keresinde, bizimkilerin Kalküta'da bir genelevden kurtardığı, beş dakikalığına bir kız kardeşim olmuştu ve o, odada bir kamera olduğunu fark eder etmez yeni Nike spor ayakkabılarını ve Barbie bebeklerini kucaklıyor ve o kadar gerçekçi ağlıyordu ki akıttığı fotojenik sevinç gözyaşları Julia Roberts'ı bile kıytırık bir amatör seviyesine düşürürdü.

Buna karşın Goran mecburi içmesi gereken, mısır şurubuyla tatlandırılmış, vitamin destekli enerji içeceğinden bir yudum almış ve yüzünü sanki acı çekiyormuş gibi ekşitmişti. Goran bu oyunu oynamayı herkesin gözünün içine sokarcasına reddediyor. Goran'm tüm yaptığı bana dönüp kaşlarını çatmak oluyor; ama bu herkese her zaman yaptığı bir şey zaten. Nefret dolu, kara bakışları içime işliyor; yemin ederim, o bakışlar üzerimdeyken kendimi Bay Rochester'ın gözlerini üzerinden ayırmadığı Jane Eyre gibi hissediyorum. Yeni kocası Maxim'in buz gibi sorgulayan bakışları altındaki Rebecca de Winter'ım o an. Bir ömür boyu hizmetçiler, bakıcılar ve medya dalkavukları tarafından el üstünde tutulup övgülere boğulduktan sonra, Goran'm nefret dolu bakışlarını tam anlamıyla dayanılmaz buluyorum.

Oscar Ödül Töreni'ne gitmeyişimizin bir başka sebebi de benim büyük, tostoparлак, koca bir domuzcuk olmam. Annem bunu, belki *Vanity Fair* dışında, hiçbir yerde, hiçbir zaman itiraf etmeyecektir.

Şoförümüz annemle beni otele götürürken, Goran, kendisine multimilyon dolarlık bir uzay çağı jet uçağının iç mekânını Taş Devri mağara insanların örme sazdan barınağına benzetirken, doğuştan gelen zekâsını nasıl gerçeküstü işlettiğini anlatmaya çalışacak olan babamı bekliyor asfalt pistte. Babam bizim yapay çamurdan kulübemizin mebzul miktarda anlamını, iyi eğitim almış aydın kesime akılcı ve alaycı ama annemin filmlerinin bir zamanlarki genç tutkunlarına samimi ve çevreye duyarlı gelecek şekilde anlatıyor.

Ve evet, aklım bir karış havada bir yeniyetme adayı olabiliyim ama *mebzul miktarda* sözcüğünün anlamını biliyorum. Yani. Sanırım. Hemen hemen.

Dizüstü bilgisayarda, Ctrl+Alt+J tuşlarına dokunuyorum, bizim jetin içini dikizlemek için. İşte orada; babam ona Marshall McLuhan hakkında bütün bildiklerini anlatmaya çalışırken, Goran güvenlik kamerasına gözlerini dikmiş, kaşlarını çatarak doğrudan bana bakıyor.

Tamamen tesadüf eseri, inanın, bir keresinde –yemin ederim, ben Bayan Azgın Dikizci değilim– elim Ctrl+Alt+T tuşlarına değdi ve Goran’ı duş alırken, çıplak gördüm bir an için. Bilerek dikizlemek niyetinde değildim elbette ama... orada... aşağıda... bazı kıllarının büyümüş olduğunu gördüm. Soluk soluğa Goran’ın, onun kadife gibi yumuşacık dudaklarının ve soğuk bakışının, neden peşinde olduğumu anlamak için, benim *People* dergisinin kapağında çıkmış ilk bebeklik fotoğrafımı görmelisiniz. Kişisel olarak ben annemle babamın başarısının tatmin edici bir aynası olarak hizmet veremedim hiçbir zaman; çünkü bütün lükslere doğuştan sahiptim. Bütün dünya zaten nasıl olması gerekiyorsa öyle yaratılmıştı. Ben olsa olsa, kim bilir belki uyuşturucu ya da grunge müzik gibi, anne babamın mazide kalmış gençliğini hatırlatan bir hatıra olarak işe yarayabilirdim. Evlatlık çocuklardan beklenen ise annemle babamın zorlu çalışmalarını ve sonuçta aldıkları ödülleri olumlamalarıydı. Toz toprak içinde bir Etiyopya kovuğundan

açlıktan ölmekte olan bir iskeleti çekip çıkarın, alalacele onu bir Gulfstream'e bindirin ve önüne glutensiz, tam buğday, serbest dolaşan, katkısız her türden yiyeceği koyun, bu çocuk büyük ihtimalle size teşekkür edecektir. İşte size hayat beklentisi sıfırın biraz üzerinde, daha şimdiden tepesinde akbabaların dolandığı bir çocuk ve bu çocuk, dalga geçmiyorum, East Hampton'da Babs Streisand'la birlikte insanın aklını başından alacak muhteşem bir hafta sonu ev partisine katılacak.

Ama bildiğim bir şey varsa o da şu: Ben ölüyüm. Ölü bir velet. Bir şekilde parlak olsaydım, sizin gibi, ben de hayatta olurum. Bununla birlikte, eğer bana soracak olursanız, çoğu insan hayata karşı tutkuları sönmeye başlarken çocuk sahibi oluyor. Bir çocuk bir zamanlar... her şey için duyduğumuz heyecanı yeniden yaşamamıza imkân verir diye. Bir kuşak sonra, torunlar coşkumuzu bir kere daha ayağa kaldırıyor. Üreme hayata olan sevgimizi sürdürmek için bir tür gençlik aşısı. Bizimkiler açısından bakacak olursak, öncelikle benden bıktılar, sonra bir dizi velet evlat edindiler, son olarak da bıkkın, düşman Goran'ı buldular ki bu son örnek Azalan Marjinal Fayda Yasası'nın doğruluğunu kanıtlıyor.

Babam size, "Her izleyici beklediği performansı izler" diyecektir. Anlamı ise şudur: Eğer ben kıymet bilir bir çocuk olsaydım, onlar da belki iyi birer anne baba olabilirdi. Olaya daha büyük ölçekte bakacak olursak, o değerli mucize hayatım için daha fazla şükran duysaydım ve kıymet bilir olsaydım, belki hayatın kendisi de daha şahane olurdu.

Belki de yoksul insanların zeytin ekmekten ibaret mükellef ziyafetlerini çekmeden ÖNCE Tanrı'ya şükretmeleri bu yüzden.

Nasıl canlı birine ölüm tebelleş oluyorsa, ölüye de yaptığı hatalar tebelleş oluyor. Eğer bu kadar küstah ve umursamaz olmasaydım, bizimkiler de duygusal ihtiyaçlarını karşılamak için belki etraflarına bu kadar çok zavallı çocuk toplamayacaktı.

Şoförümüz otele yaklaşırken ve kapıcı arabanın kapısını açmak için ileriye hamle yaparken, ben Barcelona'daki yatak odamın dolabına göz atmak için Ctrl+Alt+B tuşlarına dokunuyorum; işte kayıp pembe bluzum orada. Hemen Somalili hizmetçiye bir mesaj atıyorum ve bluzun Goran'la olan randevuma, yani bu geceye kadar elime geçmesini istiyorum. Eğer onların dilinde nasıl dendiğini bilseydim neredeyse ona "Teşekkür Ederim" diyecektim.

Ve evet, *randevu* sözcüğünün anlamını biliyorum. Özellikle de on üç yaşında, ölü, şişman bir kız için, acayip fazla şey biliyorum. Ama belki de düşündüğüm kadar çok şey bilmiyorum.

O sırada, annem başka bir zarfı açıp, "Ve kazanan..." diyor.

XIV

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Ne düşündüğünü biliyorum... sana göre ben hayatında bir gün çalışmak zorunda kalmamış şımarık, zengin bir fırlamayım. Ben de savunma olarak sana, tam gün çalıştığım bir işe girmiş olduğumu gururla beyan ediyorum. Sahici bir iş hem de. Yapacağım kelime oyunundan ötürü beni bağışla ama şimdi de ne iş olsa yaparım tayfasının daimi üyesiyim... Daha sonra olup bitenler ise yarım yamalak ama bunu dışavurumcu bir ölüm sahnesi olarak al lütfen. Benim ölü olduğum bir güne bakış olarak.

Anlayabildiğim kadarıyla, Cehennem'de iki tür kariyer arasında seçim yapmak zorundasın. Birinci seçeneğin, herkesin işletme merkezinin Rusya ya da Burmada olduğunu

zannettiği web sitelerinden biri için çalışmak. Bu sitelerde çıplak erkek ve kadınlar donuk gözlerinde şaşkın bir ifade, çekinmeden kameraya bakarken, parmaklarını yalıyor ve yağlanmış plastik model uçakları ya da muzları tıraşlı kukularına ya da popolarına sokup çıkarıyorlar. Arada bir de mola verip, yüzlerinde sahte bir gülümseme, şampanya kadehlerine doldurdıkları kendi sidiklerini yudumluyorlar. Gördüğünüz gibi, Cehennem internetin toplam rezil içeriğinin yüzde 85'inden sorumlu. Zebaniler bir kısım eski, kirli yatak çarşaflarını açıp geriyor, sahne gerisine fon olarak asıyor ve yerlere sünger yataklar serpiştiriyorlar. Siz de kendinizi oraya buraya atıp abur cubur atıştırabiliyor ve dünyanın dört bir yanından sapıklarla canlı ve gerçek zamanlı görüntülü sohbetler yapabiliyorsunuz.

Açık söyleyeyim, hiçbir zaman dikkat çekeyim diye yırtmadım. Beni sırtına, üzerinde IRZIMA NASIL GEÇİLDİĞİNİ SOR ya da ALKOLİZMİMİ SOR BANA yazan tişörtler geçirmiş, ortalıklarda dolanan, daha yeniyetme bile olamamış kızlarla karıştırmayın.

Cehennem'e ilişkin küçük çirkin sır ise şu: Zebaniler her zaman size bir fatura çıkarıyor. Havalarını mı soluyorsunuz, aylak aylak dolaşıyor musunuz, mevcut muktedirler derhal, hiç sektirmeden size bir maliyet çıkarıyor. Hayır, bu hiç adil değil ama zebaniler bakım masrafinızı ödetiyor size. Sayaç durmadan çalışıyor ve siz, strengen iş göremez hale gelip izin alana ve yazı çizi işlerinden uzak küçük bir istirahat için kafese dönene kadar insanların bu tür evrak işlerini kovalayan Babette'e göre, her yıl yeni işkenceler ekliyorsunuz cezanıza. Babette çoğu insanın yalnızca birkaç zilyon yıl cezayla buraya geldiğini ama sadece Cehennem'de bir yer işgal ettikleri için azap sürelerinin artırılmasına karar verildiğini söylüyor. Bu, kredi kartınızın limitini aşmanız ya da kazara jetinizle Fransız hava sahasına girmeniz gibi bir şey; saat siz sınırı aştığınız an çalışmaya başlıyor. Sayaç memurları peşinizdedir artık ve bir gün karşınıza çok yüklü bir fatura çıkacaktır.

Burada mücevherin ve nakit paranın hiçbir değeri yok. Geçer akçe şekerleme ve fıstıklı marşmelov, ki bunları her türlü rüşvet ve borç ödeme işlemlerinde kullanabiliyorsunuz. Bira fıçıları yakut kadar değerli. Bozuk paraların Cehennem'deki karşılığı patlamış mısır taneleri... siyah meyankökü şekeri... dudak parlatıcılar... ve küçümseyerek atılan bir sürü şey.

Belki bunu size söylememeliyim –iş piyasası her zamanki gibi kızışmış durumda– ama eğer günlük nane şekerinizi kazanmak gibi bir arzunuz varsa, bir işiniz olmalı ve çalışmaya başlamalısınız.

Nasıl olsa siz de bir gün öleceğiniz için değil; kaldı ki siz kesinlikle ölemezsiniz, bütün o tıkindığınız antioksidanlar ve kutu kutu haplar olduktan sonra. Değil mi ya?..

Ama farz edin ki ebedi vaktinizi bazı rezil web sitelerinde ciddi mahremiyet sorunlarından mustarip milyonlarca erkeğin arzu dolu bakışları altında ya da Cehenennemde çoğu insanın yaptığı, telepazarlama gibi işlerde geçirmek istemiyorsunuz. Kaldı ki telepazarlama, her iki tarafta da ufka kadar uzanan telepazarlama ortaklıklarına mahkûm meslektaşların oturduğu masalarda dirsek dirseğe çalışacaksınız ve kafanıza taktığınız mikrofona kulaklık düzeneğiyle durmadan saçma sapan laflar etmek zorunda kalacaksınız demek.

Benim işim şu: Karanlık güçler dünyanın neresinde akşam yemeği vaktiyse orayı sürekli izliyor ve bir bilgisayar otomatik olarak, yemek yiyen insanların telefon numaralarını tuşluyor ve ben de bu sayede herkesin yemeğini yarıda kesebiliyorum. Benim amacım aslında kimseye bir şey satmak değil; ben sadece sakız çiğneme konusunda tüketici davranışlarını belirlemek için yapılan bir pazar araştırması için birkaç dakikalarını alıp alamayacağımı soruyorum insanlara. Ya da gargara konusunda. Ya da kâğıt havlular. Kafama mikrofona kulaklığımı geçiriyorum ve olası karşılıkların aktığı şemaya bakarak işimi yapıyorum. İşin en güzel tarafı ise gerçekten yaşayan, hâlâ soluk alıp veren ve benim ölü olduğum ve öteki dünyadan onları

aradığım konusunda hiçbir fikri olmayan, sizin gibi insanlarla konuşuyor olmam. İnanın bana, sizi arayan telepazarlama elemanlarının çok büyük bir kısmı ölü. İnternetteki porno yıldızlarının oldukça büyük bir kısmı da öyle.

Tamam, belki beyin cerrahisi ya da vergi hukukuyla iştigal etmiyorum ama en azından “Çılgın Minik Kız Okul Araç Gereçlerini Kullanarak Kendini Beceriyor” adlı bir web sitesinde kıcıma kurşunkalem de tıktırmıyorum!

Otomatik arayıcı beni yaşayan birine bağlıyor ve ben, “Sizin bölgenizde sakız tüketicilerine daha iyi hizmet vermek için bir pazar araştırması yürütüyorum... Birkaç soruma yanıt vermek için zaman ayırabilir misiniz?” diyorum. Eğer yaşayan bu kişi kapatırsa, bilgisayar beni yeni bir numaraya bağlıyor. Eğer yaşayan kişi sorularıma yanıt verirse, iş takip ekranım bana daha fazla soru sorma komutu veriyor. Bankaların çağrı merkezlerinde çalışanların önünde sizin aklınıza hayalinize bile gelmeyecek, sayamayacağınız kadar fazla soru bulunuyor. İşin püf noktası, size yanıt veren kişiye her zaman hiç duraksamadan *bir soru daha lütfen* diyebilmek... ta ki sözde yemek yiyen zatı muhteremin dikkati dağılana, masadaki herkes havasını kaybedene ve akşam yemeği hepsine zehir olana kadar.

Bir kere ölüp Cehennem'i boyladın mı iki seçeneğin var: Ya önemli bir iş yapıyormuşçasına sıradan bir iş yapacaksın, örneğin ataş kullanma konusunda piyasa araştırması gibi; ya da sıradan bir iş yapıyormuşçasına ciddi bir iş yapacaksın, örneğin bıkkın bir yüz ifadesiyle, her şeye ilgisiz görünürken, kristal bir tabağa sıçmak ve sonra gümüş bir kaşıkla onu, tabağı değil boku, yemek gibi.

Babam kariyer edinme konusunda size, “Kalp krizinin randevusu olmaz” diyecektir. Anlamı ise şudur: Kendi hızını kendin belirlemeli ve yavaşlamayı unutmamalısın. Hiçbir iş ebedi değildir. Öyleyse rahatla ve keyfini çıkar.

Bu amacı aklımda tutarak, dikkatimi serbest dolaşıma bırakıyorum ben de. Karnı aç yaşayan insanlar önlerindeki domuz

pirzolasının soğumakta olduğu mazeretini beyan ederek konuşmayı sonlandırmak için kıvrılırken, ben derin derin düşünüyorum; eğer kırk sekiz saat ömrüm kaldığını biliyor olsaydı annemin farklı davranıp davranmayacağı üzerine kafa yoruyorum. Acaba diyorum, yakında başıma gelecekleri bilseydi, annem yine de bana hakiki bir doğum günü hediyesi almak yerine işi ucuza getirip cafcacflı Oscar Töreni pislik torbası vermeyi planlar mıydı acaba? Eğer benim için geri sayımın başlamış olduğunu, yani kum saatimde çok az kum kaldığını bilseydi...

Aç insanlara dış macunu tercihleri hakkında sorular sorarken, gerçekten daha gençken, Amerika Birleşik Devletleri'nin bünyesine yeni eyaletler katmayı sürdürdüğünü, bütün dünyaya sahip olana kadar bayrağımıza her gün yeni yıldızlar diktiğimizi düşündüğümü hatırlıyorum. Yani, ellide neden duralım ki? Hawaii neden sonuncu olsun ki? Japonya'yla Afrika'nın önünde sonunda ulusal bayrağımızın yıldızlı kısmına dahil olması gayet doğal görünüyordu gözüme. Geçmişte Kaliforniyalıları ve Teksaslıları yaratmak için baş belâsı Navajoları ve Iroquoisları bir kenara itmiştik. Aynısını İsrail'e ve Belçika'ya da yapabilir ve sonunda dünya barışını gerçekleştirebilirdik. Küçük bir yumurcakken, büyük -uzun boylu, kaslı ve koca memeli- olmanın bütün sorunların çözümü olacağını düşünüyorsunuz gerçekten de. Annemin şu andaki durumu da aynı böyle: Durmadan farklı şehirlerden yeni evler ediniyor. Keza babam da farklı bir durumda değil: O da durmadan, Darfur ve Baton Rouge gibi dehşet verici yerlerden kadirşinas çocuklar toplamaya çalışıyor.

Mesele şu ki, sorunlu çocuklar asla kurtarılmakla kalmıyor. İki saatlik Ruandalı kardeşim kredi kartımı çalıp kaçtı. Bir günlük Butanlı küçük kız kardeşim annemin memnuniyetle önerdiği Xanax'ları mideye indirdi ve... sonunda işi uyuşturucu bağımlılığına kadar götürdü. Hiçbir şey güvende değil. Hatta Londra'daki, Hamburg'daki ve Manila'daki evlerimiz bile...

Bomboş duruyor ama öte yandan hırsızlarla fırtınalara davetiye çıkarıyor ya da toz biriktiriyorlar.

Ve Goran... şey... bu evlat edinme işinin gelip dayandığı yere bakarak diyebiliriz ki onu kurtarma işini Büyük Başarı olarak ifade etmek pek mümkün değil.

Evet, ben annemle babamın sakat mantığının farkındayım; ama eğer ben o kadar yetenekli ve becerikli biriysem, nasıl oluyor da bu zamana kadar okuduğum yazarlar sadece Emily Brontë, Daphne du Maurier ve Judy Blume'dan ibaret oluyor? Örneğin, *Forever Amber* kitabını neden iki yüz kere okudum? Ciddi söylüyorum, eğer gerçekten ama gerçekten parlak biri olsaydım, canlı ve bir deri bir kemik olurdum ve bu hikâyenin yapısı da Marcel Proust'a destansı bir uzun saygı duruşu olurdu.

Onun yerine ben ne yapıyorum? Kafama mikrofonlu kulaklığı takmış, yaşayan bazı aptal insanlara ilk banyolarını dekore ederken tercih edecekleri pamuklu temizlik bezinin rengi hakkında saçma sapan sorular soruyorum. Her on kadından birine, dudak parlaticılarda sırasıyla hangi tadı tercih ettiğini soruyorum: sıcak bal... safran esintisi... okyanus ferahlığı... limon ışıltısı... mavi safir... kremsi gül... keskin amber... ve canlandırıcı dut.

Yalan makinesi sınavıyla ilgili olarak Babette nefesimi tutup beklemememi söylüyor. Sonuçları karşılaştırmak sonsuza kadar sürebilirmiş. Bir geri dönüş alana kadar, sıkı durmamı ve telefon işini yapmamı istiyor. Benim birkaç sandalye ötemde, Leonard birilerine tuvalet kâğıdı hakkında sorular soruyor. Yan tarafımda, Patterson üzerinde formasıyla oturmuş, birilerine sivrisinek kovucular hakkındaki fikirlerini soruyor. Onun yanında Archer, mavi Mohikan saçı bozulmasın diye mikrofonlu kulaklığı yüzünün kenarına tutuşturmuş, bir adayın seçim bürosu için kamuoyu araştırması yapıyor.

Babette'e göre, avukatların yüzde 98,3'ünün yolu Cehennem'e düşüyor. Ebedi olarak lanetlenmiş çiftçilerde ise bu oran

yüzde 23. Perakende satış yapan işyeri sahiplerinin yaklaşık yüzde 45'i ve bilgisayar yazılımcılarının yüzde 85'i Cehennemlik. Cennet'te eser miktarda politikacıya rastlıyoruz ama istatistiki olarak konuşacak olursak, politikacıların yüzde 100'ü ateş çukurunu boyluyor. Aynı şekilde gazetecilerin ve kızılaların yüzde 100'ü de. Hangi nedenle bilmiyorum ama boyu 1,55'ten kısa olanlar çok büyük bir oranda ateşe atılıyor. Yine aynı şekilde vücut kitle endeksi 0.0012 den büyük olanlar da Cehennemlik. Babette'i bu istatistik verileri saymaya başlayınca görseniz, onun otistik olduğuna yemin edersiniz. Bir zamanlar, yeni gelmiş fanilerin giriş evrakının işlenmesi işinde çalıştığı için, Babette size Cehennemde sarışınların sayısının esmerlerin üç katı kadar olduğunu söyleyebilir. Lise sonrasında en az iki yıl eğitim görmüş insanların lanetlenme oranı diğerlerine göre neredeyse altı misli fazlaymış. Aynı şekilde, altı sıfırlı yıllık gelire sahip insanların da.

Bütün bunları aklımda tutup bir hesap yapınca, annemle babamın yüzde 165, ebediyen bana katılacakları sonucuna varıyorum.

Ve hayır, "canlandırıcı dut"un tadı hakkında hiçbir fikrim yok.

Taktığım kulaklıktan yaşlı bir kadının çatlak sesini duyuyorum; Beech-Nut marka sakızların tadı hakkında durmaksızın konuşuyor da konuşuyor ve yemin ederim kulaklığımdan kadının dokuz yüz kedisinin pis sidik kokusunu alabiliyorum. Yaşlı kadının soluğu ıslak ve durgun, yaşlı gırtlığından çıkarırken patlıyor, çatallaşılıyor; iyi oturmamış takma dişlerin peltekleştirici etkisi hissediliyor ve yaşla ilgili işitme kaybı yüzünden bağırarak konuşuyor kadın ve ben bu yüzden gözümün önünde akıp giden ekranda ne kadar soru varsa hepsini soruyorum. Daha şimdiden on ikinci düzeye, dördüncü konuya ve on yedinci soruya, Tanrı aşkına, çeşnili kürdana kadar gelmiştim.

Yapay olarak çikolata tadı verilmiş kürdan almayı düşünüp düşünmeyeceğini soruyorum telefondaki kadına. Biftek tadı

verilmiş? Ya da elma? Sonra bu yaşlı kadının kendisini ne kadar yalnız ve çaresiz hissediyor olabileceğini fark ediyorum. Bütün gün belki de duyduğu tek insan sesi benimkiydi ve şimdi, önündeki tabakta duran, pırzola ya da sütlaçtan ibaret yemeği kokuşmaya başlıyordu çünkü kadın başka bir insanla iletişim kurmaya o kadar hasretti ki!..

Bir telepazarlamacı olarak bile en iyisi, işin tadını fazla çıkarmamak. Çünkü eğer perişan görünmezseniz, zebaniler sizi ıslık çalan birinin yanına oturtacaktır. Sonra da osuran birinin yanına.

Sorduğum ilk kimlik sorularından kadının seksen yedi yaşında olduğunu biliyorum. Bahçeli bir evde tek başına yaşıyor. 750 kilometre uzakta yaşayan üç tane yetişkin çocuğu var. Her gün yedi saat televizyon izliyor ve geçen ay on dört aşk romanı okumuş.

Sizin de pekâlâ bildiğiniz gibi, internet üzerinden porno yapmak yerine telepazarlama işine karar vermeden önce, bir elinde telefon size cevap verirken öbür eliyle kendilerini beceren Sapkın Sapık tiplerden haberdarsınızdır; öte yandan, en azından kalbinizi kırmayacaklarını bilirsiniz. Cızır-damayan cam siliciler hakkında sorular sorduğunuz, patolojik olarak yalnız yaşlı ve sakatlar öyle değildir ama.

Bu yaşlı, üzgün kadını dinlerken onu ölümün o kadar da kötü bir şey olmadığına ikna etmeyi o kadar çok istiyorum ki. İncil doğru ve dolayısıyla karamelin iğne deliğinden geçmesi Cennet'e gitmekten daha kolay olsa bile,* sonuçta, Cehennem de öyle tümünden berbat bir yer sayılmaz. Tamam, zebaniler sizi rahat bırakmıyor ve manzara biraz korkutucu ama yeni insanlarla tanışıyorsunuz. 410'lu alan kodundan Baltimore'da** yaşadığını anlıyorum kadının; dolayısıyla ölse, doğrudan

* İncil'deki "It is easier for a camel to go through the eye of a needle than for someone who is rich to enter the Kingdom of God" (Markus: 10:25) [Bir deve-nin iğne deliğinden geçmesi zengin birinin Cennet'e gitmesinden kolaydır] ifadesine gönderme yapıyor yazar; elbette, "camel" "caramel" oluyor. (ç.n.)

** Baltimore, ABD'de suç oranlarının en yüksek olduğu şehirdir. (ç.n.)

Cehennem'e gitse ve gider gitmez Psepolnica ya da Yum Cimil tarafından parçalara ayrılıp mideye indirilse bile, bu onda büyük bir kültür şoku yaratmayacaktır. Hatta farkı bile anlamayacaktır muhtemelen. İlk başta kesinlikle anlamayacaktır.

Yine, eğer kitap okumayı seviyorsa, ölü olmaya bayılacağını anlatmaya can atıyorum ona. Çoğu kitabı okumak sizin tam da ölü bir beden olduğunuz hissi uyandırır. Hepsi aynı şekilde bitter bu kitapların... Doğru, Jane Eyre ebedi, zamansız bir karakterdir ama bu lanet kitabı kaç kere okursanız okuyun, her zaman kaba saba, yangın mağduru Bay Rochester'la evlenecektir. Hiçbir zaman Sorbonne'a yazılıp Fransız seramikleri konusunda lisansüstü eğitim görmeyecektir ya da New York, Greenwich'te havalı bir bar açmayacaktır. Bu Brontë kitabını kaç kere okursanız okuyun, Jane Eyre hiçbir zaman bir cinsiyet değiştirme operasyonu geçirmeyecek ya da siktiri boktan bir ninja suikastçısı olmak üzere eğitilmeyecektir. Ve ne acıdır ki o kendisinin gerçek olduğuna inanır. Jane bir sayfadaki mürekkep izinden başka bir şey değildir ama o gerçekten, tam anlamıyla yaşayan, canlı biri olduğunu düşünür. Özgür iradesinin olduğuna inandırmıştır kendisini.

Ağrı ve sızılarından dolayı ağlamaklı bir ses tonuyla konuşan bu seksen yedi yaşındaki kadını dinlerken, onu direnmekten vazgeçmeye ve kendisini ölüme bırakmaya yüreklendirmek için can atıyorum. Ruhunu teslim et gitsin. Kürdanları unut gitsin. Sakızları unut gitsin. Acıtmayacak. Yemin ederim. Aslında, ölünce kendini daha iyi hissedeceksin. Bak bana, demek istiyorum, on üç yaşındayım ve öbür dünyaya göçmek başıma gelen en iyi şey hâlâ.

Akıllı her canlının anlayacağı bir dille ona, nalları dikmeden önce ayağına biraz sağlam, topuksuz, koyu renk bir çift ayakkabı giydiğinden emin olmasını tavsiye edeceğim.

Bir ses, "Burada" diyor. Ve yanı başımda, çakma Coach çantası, dar eteği ve göğüsleriyle Babette dikiliyor. Bir elinde yüksek topuklu, bantlı bir çift ayakkabı tutuyor. "Bunları Diana

Vreeland'dan aldım. Umarım ayağına uyar..." diyor ve ayakkabıları kucığıma bırakıyor.

Telefondaki Baltimore'lu ihtiyar kadın hıçkırarak ağlıyor.

Yüksek topuklular gümüşrengi tescilli deriden, üzerine imitasyon elmas taşlar yapıştırılmış, deri bantlar ayak parmaklarını saracak şekilde dizayn edilmiş ve ince topukları o kadar uzun ki artık hamamböcekleri arasından sekerek geçmek zorunda kalmayacağım. Bunlar daha önce hiç giymediğim türden ayakkabılar çünkü beni çok yaşlı gösteriyorlar ve dolayısıyla annemi GERÇEKTEN yaşlı gösteriyorlar. Komik ayakkabılar bunlar. Bu aptal ayakkabılar rahatsız edici ve ayrıca kullanışlı değil; aşırı resmi ve çok yetişkin işi.

Kafama takılı mikrofonlu kulaklıkta yaşlı kadın hâlâ ağlayıp inlemeyi sürdürürken, ben Bass Weejuns'larımı def ediyorum ve bantlı, yüksek topuklu ayakkabıları ayağıma geçiriyorum.

Ve evet, bu ayakkabıları nazikçe ama kesin olarak neden geri çevirmem gerektiğine ilişkin bütün geçerli nedenleri gayet iyi biliyorum... Ama öte yandan bu ayakkabıları SEVDİM. Üstelik ayağıma da cuk diye oturdular.

XV

Orada mısın Şeytan? Benim ben, Madison. Umarım söyleyeceklerim pek şaşırtıcı gelmeyecektir sana ama ben artık bundan sonra ilelebet bütün umutları terk etmeyi terk ediyorum. Gerçekten, vazgeçmekten vazgeçiyorum. Geri kalan sonsuz gelecekte hiçbir beklentisi olmayan umutsuz, hayal kırıklığına uğramış bir sefil, soğuk bir beton zeminde kendi boku üzerine oturmuş bir katatonik olmak değil niyetim. İnsan Genom Projesi kapsamında, bir gün muhtemelen benim çekinik iyimserlik geni taşıdığım keşfedilecektir; çünkü bütün çabalarımın rağmen iki günlük umutsuzluğa bile dayanamadım. Gelecek bilim insanları buna Pollyanna Sendromu diyecekler ve bu tahmini biraz daha ileri götürecek olursam, diyebilirim ki, benimki tarihteki en uzun, gökkuşağının peşine düşme vakası olacak.

Goran'a bu kadar takılmamın nedeni, onun hiçbir zaman çocuk olmasına izin verilmemiş, benimse büyümemin kesinlikle yasaklanmış olması. Annemin Oscar Töreni'nde sahneye çıkacağını belli olduğu günden bir önceki gün annem beni küçük bir lüks kaçamak için Wilshire'da bir günlük spaya götürdü, ana kız bir örnek. Saçlarımız sarılıp sarmalanır ve ikimiz de aynı bembeyaz yumuşak bornozlara sarılır ve yüzlerimiz Sonoran çamurundan maskelerle sıvanırken, annem bana Goran'ın, bebeklerin mevcut rejime oy verecek ya da mecburi olan askerlik hizmetini yapacak kadar büyüyene dek mağara gibi koşullarda eğitimsiz ve bakımsız bırakıldığı Demir Perde yetimhanelerinden birinde nasıl büyüdüğünü anlattı.

Bu spa seansı esnasında, Laos'lu masöz çömelmiş ayağımdaki ölü deriyi ovarken bile, annem bana çocukların herhangi bir empati duygusu geliştirebilmesi için asgari düzeyde de olsa fiziksel dokunmaya ve başka insanlarla ilişkiye muhtaç olduğunu anlattı. Böylesi temaslar olmazsa bir bebek vicdansız, sevme yetisinden yoksun bir sosyopat olarak büyürmüş. Yalnızca reklam olsun diye değil, daha çok politik bir tavır olarak, bütün akrilik el ve ayak tırnak boyalarımızı değiştirdik. Annemin en temel politik inanışlarından biri şu: Eğer insanlar, sırf bizim lahanalarımızı toplama ve saçlarımızı düzleştirme fırsatı yakalamak için, hayatları pahasına Rio Grande'yi suyun içinde yürüyerek geçip Amerika Birleşik Devletleri'ne gelmeyi böylesine içten istiyorlarsa, o halde onlara bu imkânı tanımak boynumuzun borcu. Bütün milletlerin mutfak taşlarımızı silme fırsatından daha fazlasını yakalayamayacağını ve dolayısıyla onları bundan alıkoymanın en temel insan hakkı ihlali olacağını söylüyor annem.

Annem kendini bu konuya adanmıştı. Ve o an itibariyle, kusurağlarımızı kazımak, yağlamak, yolmak üzere etrafımıza toplanmış çeşitli politik ve ekonomik mülteciler ordusu tarafından kuşatılmış durumdaydık.

Katlandığım bütün o bitkisel bağırsak temizleme ürünleri yanında, elektrolizle kıl aldırmaı saymıyorum bile, Cehennem işkenceleri solda sıfır kalır. Bu kadar kalabalık kitlelerin ve sefil artıkların yabancı bir hükümetin baskı ve zulmünden nasıl kaçabildiği ve sonra Amerika'ya gelip buradaki hâkim sınıfların hemen hemen aynı işkencelerine isteyerek nasıl katlanabildiği bana her zaman ilginç gelmiştir.

Anneme bakarsanız, onun kuru, pullu derisi bazı göçmenler için iş imkânı demekmiş. Dahası, o göçmenlere öfkelerini çıkarmak için havalı bir müshil terapisi fırsatı sunuyormuş. Onun çatlak dudakları ve kırık saçları bazılarına yoksulluktan kurtulup sosyoekonomik merdivenleri tırmanmak için bir fırsat kapısı aralıyormuş. Bu durumda, selülit kaplı bacaklar ve pul pul olmuş dirseklerle orta yaşlı bir kadın olduğunda annem, aileleri beslemek ve kolera ilacı temin etmek için Ekvador'a bağlanacak, milyonlarca dolar üreten ekonomik bir makine haline gelecek muhtemelen. Eğer bakıma boş verip "koy ver gitsin" diyecek olursa da, kesinlikle on binlerce insan perişan olacak.

Hayır, elbette, annemle babamın, herkesten önce ve herkesin üzerinde Goran'ın onlara hayranlık duymaması konusunda Goran'ı suçlamalarını anlayışla karşılıyorum. Onlara göre, Goran onları sevmiyorsa, bu büyük ihtimalle Goran'ın özürlü olduğu ve hiç kimseyi sevmeyeceği anlamına geliyordu.

Spa seansında, saç tasarımcıları ve makyaj artistleri etrafımızda pervane oluyor; Cehennem'in Harpileri' kadar çok sayıdaki bu dalkavuklar fır dönüyorlar ve içeriden, birincil kaynaklardan gelen bilgileri bize aktarıyorlar: Dakota sevimli bir kız olmuş ama aslında doğduğunda fazladan erkek cinsel organları varmış. Annemin, adı Cherry ya da Nadine ya da Ulrike ya da adı her neyse işte, kişisel asistanı kulak tırmalayıcı bir sesle Cameron'ın çok gergin olduğunu, ertesi sabah do-

* Yarı insan, yarı hayvan görünümlü, genellikle dişi olarak betimlenen mitolojik yaratıklar. (ç.n.)

ğum kontrol hapı satın aldığını ve ağzına atıp mideye indirmek yerine hapı kukusuna soktuğunu anlatıyor.

Anneme göre, ulusal sınırlar yeteri kadar geçirgen olmalı ve zenginlik, ırk, din ve yaşam koşulları gözetilmeksizin, herkesin onun filmlerini satın almasına imkân verecek şekilde yeniden dağıtılmalı. Onun soylu eşitlikçi felsefesi, bütün insanların onun filmlerine bilet alabilecek kadar parası olmasını VE onun gözeneklerinin sıkıştırılmasına imkân verilmesini savunuyor. Annem ısrarla ne Afrika'nın ne de Hindistan alt kıtasının, DVD oynatıcılarının kalitesinin onun sinema eserlerinin tamamının en büyük tüketicisi olmalarına imkân verecek noktaya gelinceye kadar, teknolojik ve kültürel gelişme kaydetmesini destekliyor. Bunu derken elbette GERÇEK sinema eserlerinden bahsediyor; telif hakları ücretinin kendisine değil de uyuşturucu çetelerine ve çocuk seks tacirlerine gittiği berbat korsan baskılardan, karaborsa ürünlerden değil.

Etrafında toplaşan basın danışmanlarından ve tasarımcılarından aldığı derslerle bilinçlenen annem, herhangi bir aborjinal halk ya da ilkel kabile hâlâ onun oyunculuğunu takdir edip kutlamıyorsa, bunun nedeninin boyunduruk altındaki bu yerli kültürlerin kötücül köktenci dini bir yönetim tarzının baskısından kurtulmaması olduğunu söylüyor. Bu insanların onun filmlerine dair gelişen takdirleri hiç kuşkusuz, şeytani bazı imamlar, pederşahi Ayetullahlar ya da kabile büyücüsü tarafından bastırılmaktadır.

Pedikürcü ve estetisyenler beyaz havlu kumaşa sarınmış bedeni etrafında koşuştururken, annem de onlara, sadece bir sinema filmine pezevenklik yapacak bir oyuncuyu hazırlamadıkları yönünde nutuk çekiyor. Aslında bütün bu takım, annem, stilistleri, masözleri ve manikürcüleri; hepimiz gerçekten eşit standartların sağlanmasına yönelik imkânlara model oluşturan cüretli sinema anlatılarına ilişkin bilinç artırmakla meşgulüz burada falan filan...

Hayatlarını zalim bir teokrasinin hamile, pislik, genital olarak sakatlanmış kurbanları olarak geçirmek yerine, şimdi, bu üçüncü dünya hanımları seks dergilerini yalayıp yutan ve Jimmy Choo giyen seksi öldüren cazibeler olmayı arzulayabilir. Büyük bir yatkınlıkla kullandığımız akrilik tırnak boyları ve sarıya boyalı saç kaynaklarıyla... burada kollarımızı her şeyi sarmalayacak biçimde iki tarafa açarak... dünyanın ezilen, sömürülen halklarına destek veriyoruz.

Evet, annemin en ufak bir ironi anlayışı yok ama şundan gayet emin kendisi: Mükemmel bir dünyada her sefil küçük kız ya da erkek çocuk büyüyeilmeli, en azından kendisi kadar... olabilmelidir. Bu arada dile getirilmeyen en önemli şey ise, onun ve babamın elinde, Nova Scotiadaki bütün yatılı oğlan çocukları için bastırdıkları parlak, birkaç katlı broşürlerden salladıkları. İzlandadaki askeri okullar da dahil. Şu çok açık ki, Goran bir başarı öyküsü değildi ve yakın bir tarihte bir sabah onun paketlenip gönderildiğini ve yerini Butandan, dört yaşında, cüzamlı bir çocuğun aldığını görebilirdim.

Kadınısı cilvelerimi Goran'a göstermek istiyorsam, fazla vaktim kalmamıştı.

Annemin de diyecek olduğu gibi: "Ütüyü sıcakken basacaksın." Anlamı ise şu: Sevimli olmam ve bir an önce harekete geçip hamlemi yapmam gerekiyordu. Yarın gece, oldukça uygundu. En iyi zamandı çünkü bizimkiler sahnede Oscar ödülleri dağıtıyor olacaktı.

Bardağı taşıran son damla ise bu hafta Goran'ın annemin Emmy ödülllerinden beşini internet üzerinden tanesi on dolara satmış olmasıydı. Bundan önce, görünen o ki, Cannesdaki evimizden annemin Altın Palmiye ödülllerinden bir kısmını toplamış ve hepsini beş papele okutmuştu Goran. Üstüne basa basa sinema endüstrisi ödüllерinin hiçbir anlamı olmadığını ve olsa olsa, birer görgüsüzlük sembolü, altın kaplama utanç kaynağı olduklarını savunmaları üzerinden on yıl geçtikten sonra, aynı annemle babam şimdi öfkeden kuduruyordu.

Annemin olaya bakışı ise şuydu: Goran'ın yaptığı her ihlal, her insanlıktan nasibini almamış kabahat sadece yeteri kadar sevgi ve kucak görmemiş olmasının bir sonucuydu.

“Bana söz vermelisin, Maddy” demişti annem, “zavallı kardeşine fazladan özel bir şefkat ve sabır göstereceksin.” Annemle babam onun doğum günü için Six Flags Eğlence Parkı'nı kiraladığında ve safkan bir Shetland ponisini ona hediye olarak ahırından çıkardığında, Goran'ın yoksul çocukluğunun nasıl bir şey olduğu ortaya çıktı: Hayvanı öğle yemeği sanmıştı zavallı. Cadılar Bayramı için bizimkiler Goran'ı Jean-Paul Sartre kılığına sokmuşlar, ben de Simone de Beauvoir olmuştum; elimizde *La Nausee* ve *The Second Sex* kitapları, Paris'te Ritz Hotel'in alt ve üst koridorlarında önümüze gelene “Şeker mi yoksa şaka mı?” diye soruyorduk ve Goran espriyi anlamamıştı. Daha geçenlerde, Goran annemin banyosunun güvenlik kamerasını hacklemiş ve görüntüleri internet üzerinden satmıştı.

Elbette babam Goran'ın hayatına disiplin kavramını ve sonuçlarını katmayı istemişti; ama elektroşoklarla, eli kolu bağlıyken ağzına su dökülerek ve barsaklarına kuru temizleme sıvısı enjekte edilerek işkence görmüş birini poposuna birkaç şaplak atarak ya da bir saatlik oda hapsi vererek yola getirmek pek kolay görünmüyordu.

Bu arada benim pembe bluzum da Barcelonadan gelmişti. Bu bluzu, yakasında İsviçre'deki yatılı okulun arması bulunan, uzun kollu yün süveterim ve şort eteğimle birlikte giymeyi planlıyordum. Bunların altına da topuksuz Bass Weejuns'larımı giyecektim. Vakit geçirmeden otel süitine geçecek ve Goran'la televizyonun karşısına kurulacaktık. O ve ben, yalnız, medya sayesinde, Prius'un içindeki annemle babamın kırmızı halıya varışını izleyecektik. Buz gibi duygusuz ve içine kapanık Goran, annemle babam paparazziler için şişinerek poz verirken, yalnızca benim olacaktı. Bizimkilerin çıkıp gittiğinden emin olduktan sonra, oda servisine telefon edip, karides, istakoz ve soğan halkalarından oluşan iki kişilik bir akşam yemeği sipariş edecektim. Tatlı olarak ise bizimkilerin genetik olarak

geliştirdikleri Meksika usulü marihuanadan 150 gramlık bir paket ayarlamıştım. Hayır, elbette, özellikle de bu mantıklı değil, biliyorum. Bizimkiler radyasyona tabi tutulan, genetiğiyle oynanan ve yapay üretilen mısırlara her zaman karşı olmuştur; ama marihuana söz konusu olduğunda bitki bilimciler pek bu işe bulaşmak istemez. Frankenstein esrarotu ne kadar melez olursa olsun, pipoya yapışkan, reğineli bir karışımı tıkıştırıp yakmakta hiçbir zaman tereddüt etmezler.

Belki fark ettiniz, bizimkilerin ortalama hiçbir şeyi yoktur. Bir yandan, Goran'ın yalnız ve sevgisiz bir çocukluk geğirmiş olmasının yasını tutarken, öbür taraftan bana dokunmaktan, beni kucaklayıp öpmekten de hiçbir zaman geri durmazlar, özellikle de etrafta paparazziler varsa. Annem gardırobumu pembe ve sarı renkli giysilerle sınırlandırdı. Ayakkabılarım ya sevimli ve düz Capezio bale ayakkabıları ya da Mary Janes'ler. Sahip olduğum tek makyaj malzemesi, farklı renkte pembe rujlar. Görüyorsunuz işe, annemle babam benim asla yedi ya da sekiz yaşından büyük göstermemi istemiyor. Resmi olarak yıllardır ikinci sınıfta okuyorum ben.

Bebek dişlerim dökölmeye başladığında, o kadar ileri gittiler ki Twentieth Century Fox'un Shirley Temple'ın yeniyetme ağzına zorla sokuşturduğu ağrılı ilk diş protezlerinden benim de takmamı önerdiler. Böylesi zamanlarda, bir güzellik uzmanı ekibi tarafından hamur gibi yoğrulana, ölçölüp biğilen ve yağlanan biri olarak bir Demir Perde yetimhanesinde el değmeden yetiştirilmiş olmayı o kadar diledim ki.

Bu yıl Oscar Ödöl Töreni benim on üçüncü doğum günümüne denk düşüyor. Etrafı, dev bir oyuncak bebek gibi onu bir giydirip bir soyan stilistlerle, tasarlanan kıyafete en uygun renk göz kaleminin hangisi olacağına karar vermeye çalışan mak-yözlerle ve saçlarını bir kıvrıp bir açana kuaförlerle çevrili annem günün anısına küçük bir dövme yaptırmamı öneriyor. Küçük bir Hello Kitty ya da Holly Hobbie, diyor ya da göbeğime bir piercing.

Babam bana doldurulmuş hayvanlar almaya pek meyilli. Evet, evet, Fransız öpücüğünün nasıl bir şey olduğunu hâlâ bilmesem de, *meeyilli* ne demek biliyorum.

Arkama, çatalımın hemen üstüne yaptıracağım sevimli bir Holly Hobbie ya da Hello Kitty dövmesinin gelecek altı yılda nasıl gerilip solacağını da ancak Tanrı bilir. Ve aynı şekilde bizimkiler, üçüncü dünyanın tüm kız ve oğlan çocuklarının onlar gibi olmayı istediğini düşünüyor daima... Bizimkiler benim çocukluğumun da onların sahip olmak istediği çocukluk; anlamsız seks, canlandırıcı uyuşturucular ve rock müzikle geçen şahane bir çocukluk olması gerektiğini düşünüyor. Dövme ve bedene takılan takılarla geçen bir çocukluk... Bütün akranları aşağı yukarı birbirinin aynı olan bu çocuklar herkesin dokuz yaşında hamile kaldıklarına inandığı türden çocuklar. Böylece ortaya anaokulu ninnileriyle birlikte kürtaj tekniklerinin de öğretilmesi paradoksu çıkıyor. Doğum günü hediyeleri de Hello Kitty tamponları, Holly Hobbie sperm öldürücü köpükler ve Peter Rabbit ağsız külotlar oluyor.

Bunların benim için eğlence olduğunu düşünmeyin, lütfen. Annem stilistine, “Maddy henüz mala vurdurmak için hazır değil” diyebiliyor. Gardırop ahalisine de, “Maddy koca kıcı konusunda biraz hassas” diyor. Babam ise size bu konuda, “Hayat bir oyundur ve kolları sıvayıp bir şeyler yapmaya girişmelisiniz” diyecektir. Bir kitap yazın örneğin. Dans edin. Annemle babama göre, dünya denen şey bir dikkat çekme ve bir sesini duyurma savaşından başka bir şey değil. Belki de bu yüzden Goran’a hayranım: hiç orospuluğu yok. Paramount’la altı filmlik bir proje pazarlığı yapmayan tanıdığım tek kişi Goran. Resimlerini Musee d’Orsay’da sergilemek gibi bir derdi yok. Dişlerini de kimyasallarla temizlemiyor. Goran neyse o. Aptal Sinema Sanatları ve Bilimleri’nin aptal Akademisi’nin zilyon kadar insan ayakta alkışlarken ona parlak bir heykelcik vermesi için gizlice dümen çevirmiyor. Piyasadaki payını artırmak için kampanya da yürütmüyor. Şu an her neredeyse ve ne yapı-

yorsa –oturuyor ya da ayaktaysa, gülüyor ya da ağlıyorsa– Goran hiç kimsenin onu kurtarmaya gelmeyeceğini bilen bir çocuğun açıklığıyla yapıyordur bunu.

Teknik elemanlar üstdudağını lazerle şişirirken, annem, “Eğlenceli, değil mi, Maddy? Sadece sen ve ben, birlikte...” diyor.

Ne zaman etrafımızdaki kalabalık on dört kişinin altına düşse, annem bunu özel anne kız “baş başa vakit geçirme zamanı” olarak alıyor.

Hayır, ister yalnız olsun ister milyonlar tarafından izlensin; ister sevilsin ister lanet okunsun, Goran aynı insan olacaktır. Belki de bu yüzden, annemle babama hiç benzemediği için, onu çok seviyorum. Ya da tanıdığım başka hiç kimseye benzemediği için.

Goran kesinlikle, olumlu anlamda sevmeye gereği duymuyor.

Simsarların güvercin pisliklerini okuyarak borsalarını analiz ettiği bir ülkenin artığı, Çingene aksanlı bir manikürcü ellerimi kendi ellerinin içine yatırmış tırnaklarımı cilalıyor. Bir süre sonra, elimi ters çevirip, donmuş derisini İsviçre’de yatakhane kapısında bıraktığım avcumun yeni, kırmızı derisini görüyor. Bu böcek gözlü Çingene manikürcü bir şey söylemiyor ama belli ki avuç içi çizgilerimin nasıl da silinmiş olduğuna bakıyor hayretle. Hem hayat çizgim hem de aşk çizgim yarıda kesilmekle kalmamış, yok olmuş sanki. Kendi kaba saba koca ellerinin içine aldığı kırmızı elimi hâlâ bırakmayan manikürcü, avcumun içinden yüzüme kaydırıyor bakışlarını ve öteki elinin tırnaklarıyla sırasıyla alınına, göğsüne, omuzlarına dokunup, hızla haç çıkarıyor.

XVI

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Telefon sayesinde bugün yeni bir arkadaş buldum kendime. Ölü değil, yani henüz değil; ama diyebilirim ki tam anlamıyla en iyi arkadaşım olacak.

Kol saatime göre, üç ay, iki hafta, beş gün ve on yedi saattir ölüyüm. Bu süreyi sonsuzluktan çıkarırsan, bu kadar çok sayıda sefil ruhun neden bütün umutlarını yitirdiğine ilişkin biraz olsun fikrin olur. Övünmek gibi olmasın ama bütün bu pespaye yerel koşullara rağmen kısmen de olsa eli yüzü düzgün kalmayı beceriyorum. Yakın zaman önce, mikrofonlu kulaklığımı fırçaladım ve her telefon görüşmesi öncesinde sandalyemin tozunu alıyorum. Yaşayan, yalnız, telefon num-

rası Tennessee, Memphis alan koduyla başlayan, eve kapanıp kalmış, yaşlıca bir kadınla konuşuyorum şu an. Bu talihsiz kadın bir keresinde günlerce evde hapis kalmış. Ve şimdi, gittikçe düşen hayat kalitesine rağmen yeni bir seans kemoterapiye girip girmeyeceğini tartışıyor.

Bu acınası hastalıklı kadın sakız tercihleri, ataş alıp kullanma alışkanlığı ve pamuklu temizlik bezi tüketimi hakkında sorduğum hemen her soruyu hiç sızlanmadan yanıtlıyor. Çoktan ona on üç yaşında, ölü ve Cehennem'e atılmış olduğunu açık etmiş durumdayım. Kendi adıma ona ölümün bir esinti olduğu fikrini aşıyorum ve Cehennem'e mi yoksa Cennet'e mi gitmesi gerektiği konusunda kafasında herhangi bir soru işareti varsa, hemen koşup haince bir suç işlemesi gerektiğini söylüyorum. Cehennem, diyorum ona, her an her şeyin olabileceği bir yer.

"Jackie Kennedy Onassis burada" diyorum telefonda. "Onunla tanışmak istediğini söylemiştin..."

Gerçekten, bütün Kennedy sülalesi bu civarda; ama bu büyük gerçek öyle büyük bir satış aracı olmamalı.

Yine de, kanserden ötürü çektiği bütün acılara ve gördüğü tedavinin feci yan etkilerine rağmen, Memphis'li kadının hayatı terk etme konusunda çekinceleri var.

Onu, insanların öyle basitçe Cehennem'e gelip, birdenbire kendiliğinden bir aydınlanma yaşamadığı konusunda uyarıyorum. Kendini berbat bir hücrede bulan hiç kimde, hemen o an elinin ayasını alnına vurup, "Aman ya, ben hıyarın tekiymişim!" demiyor.

Kimsenin patolojik ruh hali büyümlü bir biçimde bir anda düzelmiyor; ama en azından, insanların karakter bozuklukları kontrol altına alınıyor. Cehennem'de zorbarlar yine zorba, öfkeli insanlar yine öfkeli; değişen bir şey yok. Cehennem'deki insanlar onlara tekyönlü bileti kazandıran olumsuz davranışları neyse onu sürdürüyorlar daha çok.

Ve kanserli kadını uyarıyorum: Sakın ola ki zebanilerden rehberlik ya da akıl hocalığı bekleme. Ama onları sürekli Chick-O-Sticks ve Heath atıştırma lıklarıyla besliyorsan, o zaman durum başka. Zebani bürokrasisinde, gayet ciddi bir ifadeyle bazı kâğıtları karıştırıyormuş gibi görünürler ve sonra senin dosyanı gözden geçirecekleri sözünü verirler; ne var ki bütün bunların anlamı şudur: Pekâlâ, madem Cehennemdesin, *bir şey* yapmış olmalısın. Bu haliyle, Cehennem korkunç bir biçimde pasif-agresif bir yer. Dünya gibi tıpkı. Annem gibi.

Leonard'a inanacak olursanız, Cehennem insanları böyle dize getiriyormuş: İnsanları, daha büyük, daha aşırı şeyler yapmalarına izin verip kendilerinin hayırsız birer karikatürü haline dönüştürüyor ve bunun karşılığında giderek onları daha az ödüllendirerek, nihayet yaptıklarının aptallık olduğunu fark etmelerini sağlıyormuş. Belki de, diye akıl yürütüyorum telefonda, insanın Cehennem'de öğrendiği esaslı bir ders de budur.

Ruh haline bağlı olarak, Judy Garland burada karşılaşabileceğiniz her türlü zebani ya da şeytani yaratıktan daha korkutucu olabiliyor hâlâ.

Özür dilerim. Ben aslında şahsen Judy Garland'ı hiç görmedim. Ya da Jackie O'yu. Bu küçük yalanımdan ötürü beni bağışlayın lütfen. Ne de olsa Cehennemdeyim.

En kötü senaryodan hareketle, eğer kanser onu öldürür ve o kendini Cehennemde bulacak olursa, yukarıya, bana bakmasını söylüyorum kadına. Ben Maddy Spencer, telefon bankası numaram 3,717,021, pozisyonum 12. Boyum 1.50; gözlük takıyorum ve bu zamana karar görmüş göreceğiniz en havalı, gümüşrengi, yüksek topuklu, bantlı bir çift yeni ayakkabı giyiyorum.

Çalıştığım telefon bankası Cehennem'in genel merkezinde yer alıyor, diye bilgilendiriyorum ölmekte olan kadını. Büyük Atık Sperm Okyanusu'nu geçince, gürül gürül akan Buharlı Kaynar Kusmuk Nehri'nin solunda kalıyor hemen.

Göz ucuyla baktığımda, Babette'in bana doğru geldiğini görüyorum. Ağzımı mikrofona yaklaştırıp, kanserli kadına bugünkü kemosunda iyi şanslar diliyorum ve onu, midesinin bulanmasını istemiyorsa esrara fazla tütün katmaması konusunda uyarıyorum; çünkü bu lanet esrarlı sigara hiç kuşkusuz, şahsen benim bu dipsiz kuyuya ilelebet postalanmama neden olan şey. "Unutma sakın, Madison Spencer'ı soracaksın. Herkes tanıır burada beni ve elbette ben de aynı şekilde herkesi tanırım. Sana işlerin nasıl yürüdüğünü göstereceğim."

Babette tam yanımda belirlediği anda ona "Hoşça kal!" diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Kapatır kapatmaz, kulaklığımda yeni bir çağrının çınlaması duyuluyor. Kirli küçük ekranda, akşam yemeği servisinin yeni yeni başladığını sandığım Sioux Falls alan kodlu bir numara beliriyor. Bu şekilde, önce Büyük Britanya, ardından Birleşik Devletler'in doğu eyaletleri, sonra Ortabatı, sonra Batı Kıyısı derken, her yandan gelen şikâyetleri dinleyerek mesaimize başlıyoruz.

Yanımda dikilen Babette, "Selam" diyor.

Mikrofonu bir elimle kapatarak, "Selam" diyorum, karşılık olarak. Sesimi çıkarmadan, dudak hareketleriyle, "Ayakkabılar için teşekkür ederim" diye ekliyorum.

Babette göz kırıyor ve "Ne olacak, canım" diyor. Ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve şöyle biraz geriye kaykılmış bir halde beni izlerken, "Düşünüyorum da, belki saçını değiştirsek iyi olacak senin" diyor. Gözlerini kısarak bakan Babette, "Düşünüyorum da, belki... perçem de..." diye ekliyor.

Sadece bir fikirmiş... perçem!.. Popom daha şimdiden oturduğum koltuğun üzerinde zıplıyor. Kulaklığımdan, çağrıya yanıt veren bir ses "Merhaba" diyor. Ağız kısmen çiğnenmiş akşam yemeğiyle dolu olduğundan ses boğuk ve kısık geliyor.

Babette'e dönüp hevesle başımı sallıyorum bir aşağı bir yukarı. Kafama takılı mikrofonlu kulaklığı da, "Genel olarak bütün evlerde kullanılan alet edevatların satın alınma yollarını öğrenmek üzere bir tüketici araştırması yürütüyoruz" diyorum.

Babette elini kaldırıyor ve diğer elinin işaretparmağıyla bileğinin üzerine vurarak, dudak işaretleriyle, “*Saat kaç?*” diye soruyor.

Yanıt olarak, dudak işaretiyle, “*Ağustos*” diyorum.

Ardından birkaç saatlik zaman zarfında, ilk olarak, böbrek yetmezliğinden ölmekte olan yaşlı bir adamla konuşuyorum. Orta yaşlı bir kadın görünüşe bakılırsa kronik deri tüberkülozuna karşı verdiği mücadeleyi kaybediyor. Yaklaşık bir saat konuşuyoruz, zahmetsizce. Sonra, tek başına bir apartman dairesinde yaşayan, damar tıkanıklığına bağlı kalp sorunu yaşayan başka bir adamla tanışıyorum. Ardından, benimle aynı yaşta, on üç yaşında, AIDS’ten ölmekte olan bir kızla. Kızın adı Emily. Kanadalı ve British Columbia, Victoria’da yaşıyor.

Bütün bu ölmekte olan insanlara rahat olmalarını, hayata çok aşırı bağlanmamalarını ve Cehennem’i de boylayabilecekleri ihtimalini göz ardı etmemelerini tavsiye ediyorum. Hayır, adil değil biliyorum ama yalnızca bir ayağı çukurda insanlar otuz kırk soruyla onları canlarından bezdirmeme izin veriyorlar; çünkü bu insanlar tedavi dedikleri şeylerle zaten kendilerinden geçmiş ya da çok yalnız ve korkmuş oluyorlar.

AIDS’li kız, Emily, önce bana inanmıyor; ne aynı yaşta olduğumuza ne de ölmüş olduğuma. Emily bağışıklık sistemi çöktüğünden beri okula gitmemiş ve hastalığı öyle ilerlemiş ki artık yedinci sınıfta kalmış olmayı hiç sorun etmiyor. Ben de ona, teselli olsun diye, River Phoenix’le çıktığımı söylüyorum. Ve eğer elini çabuk tutar ve bir an önce ölürse, Heath Ledger’ın şu ana kadar kimseyle çıkmadığı bilgisini veriyorum.

Elbette, kimseyle çıktığım falan yok; ama küçük bir yalan uydurmanın cezası ne olabilir ki? Cehennem’i mi boylarım? Söylesene, ha? Kaybedeceğin hiçbir şey olmaması kendine olan güvenini nasıl yerine getiriyor, bilemezsin...

Ve evet, tek başına eve tıkılmış, televizyon seyreden ve günden güne halsiz düşen, annesi ve babası işte, Kanada’da AIDS’ten ölmekte olan benimle aynı yaşta bir kız çocuğuyla

konuşmak yüreğimi parçalamalı ama Emily en azından hâlâ yaşıyor. Bu bile tek başına, kıdem sırasında onu benim önüme geçiriyor. Hiçbir şey olmasa bile halihazırda ölü biriyle tanışmak ruhunu aydınlatıyor sanki.

Telefonun öbür ucunda, Emily, kendinden gayet emin bir biçimde, şu anda hayatta olması bir yana, Cehennem'e gitmek gibi bir niyetinin olmadığını da ilan ediyor.

Ona hiç, bölmeden ekmeğine tereyağı sürmedin mi, diye soruyorum. Herhangi birine hiç "olmaz" demedin mi? Hiç sarıkan etek ucunu çengelli iğne ya da yapışkan bantla tutturmadın mı?.. Sonuç olarak, ben burada sadece bu türden küçücük kabahatler yüzünden sonsuza kadar Cehennem ateşinde yanmaya mahkûm sürüyle insanla karşılaştım; bu nedenle, dereyi görmeden paçayı sıvamaması gerektiğini hatırlatıyorum Emily'ye. Babette'in yaptığı istatistiki çalışmaya göre, AIDS'ten ölenlerin yüzde 100'ü Cehennem'i boyluyor. Kürtajla alınan bütün bebekler de. Ve sarhoş sürücüler tarafından öldürülmüş bütün insanlar da.

Ve Titanic'te sulara gömülüp boğulan, zengin olsun fakir olsun, bütün herkes şimdi burada kavruluyor. İstisnasız hepsi. Tekrar ediyorum. Burası Cehennem... Burada mantık falan aranmaz.

Telefonun öbür ucunda Emily öksürüyor. Sonra öksürüyor da öksürüyor. En sonunda derin bir soluk alıp, AIDS'in onun hatası olmadığını söyleyecek kadar sakinleşiyor. Üstüne üstlük, ölmeyeceğini, hem de uzun, çok uzun bir süre daha ölmeyeceğini anlatıyor. Sonra bir kere daha öksürüyor ve bu defa öksürüğü bir hıçkırık, ardından burun çekme, sonra ağlamayla, salya sümüklü gerçek bir küçük kız çocuğu ağlamasıyla son buluyor.

Hayır, diyorum, bu hiç adil değil. Gerçekte, kafamın içinde, hâlâ çok heyecanlıyım. Oh, Sevgili Şeytan, düşün bir kere: Ben ve perçem.

Telefondan ağlama sesi dışında bir şey duyulmuyor artık. Sonra Emily cırlıyor: “Yalan söylüyorsun!”

Kulaklığımın mikrofonuna, “Görürsün” diyorum. Gelince beni aramasını söylüyorum ona. O zamana kadar ben belki Bayan River Phoenix olurum; iddiasına var mısın? Düşündüğünden çok daha önce buraya damlayacağına dair, on adet Milky Way çikolatasına iddiaya giriyorum. “Yolu herkese sorabilirsin” diye izah ediyorum. “Benim adım Maddy Spencer” diyorum ve “cebinde on paket çikolata bulunduğundan emin olmadan da öleyim deme” diye hatırlatıyorum; aksi halde iddiamız yatar. On adet! Ayrıca o bir ısırıklık atıştırma malikanelerinden de olmasın ha!

Evet, *çiğnemek* sözcüğünün anlamını biliyorum. Hem bu sözcük hiç de kulağa geldiği kadar çirkin bir sözcük değil. Öte yandan, Kanadalı küçük kızın telefonu yüzüme kapatmasına da hiç şaşırıyorum.

XVII

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Annemle babamın Goran'ı baştan çıkarmak gibi gizli bir planım olduğundan kuşkulandıklarını düşünüyorum. Bu gece, ikisi de dışarıdayken, Twelve Oaks çiftlik evinin kütüphanesinde kendini Ashley Wilkes'in kollarına atan Scarlett O'Hara kadar ateşli bir biçimde aşkımla ilan edeceğim.

Akademi Ödülleri'nin dağıtılmasına sadece birkaç saat kalmış olmasına rağmen bizimkiler hâlâ bu akşam hangi renk politik eylem kurdelesinin kendilerine yakışacağını tartışıyor telaşla. Sarı, Askerlerimizi Eve Getirin, demek. Yeşil, iklim değişikliği... Ne var ki, annemin eve gönderilen elbisesi kırmızıdan ziyade portakalrengine çalıyor; dolayısıyla iklim

değişikliğine ilişkin herhangi bir protesto renk uyumsuzluğu yaratabilir. Annem kırmızı bir kurdeleyi katlayıp elbisesinin göğsüne iştiriyor. Nasıl bir etki yarattığını görmek için aynada kendisine bakarak, “İnsanlar hâlâ AIDS’e yakalanıyor mu?” diye soruyor. “Gülme ama sanki... 1989’da yaşıyormuşuz gibi.”

Üçümüz; annem, babam ve ben, stilistler ordusunun kuşatması ile Prius’un çalışması arasındaki geçici boşlukta otel süitinde bekliyoruz. Babam, “Maddy?” diyor. Bir yandan da bir çift altınrengi kol düğmesi uzatıyor bana.

Bir adım yaklaşıyor ve elimi açıp ona uzatıyorum. Babam, kol düğmelerini avcuma bırakıyor. Sonra her iki elini de, avuç içleri yukarıda kalacak ve gömleğinin manşetleri ortaya çıkacak şekilde öne uzatıp, benden kol düğmelerini takmamı istiyor. Bunlar, yapımcının, annemin son filminin çekimleri bittikten sonra herkese hediye olarak verdiği, bakırdan, minicik kol düğmeleri.

Babam, “Maddy, bebeklerin nasıl dünyaya geldiğini biliyor musun?” diye soruyor.

Teorik olarak, evet. Yumurta ile spermin karmakarışık çileli yolculuğunu ve ayrıca, bebeği kabak yaprakları üzerinde bulma ya da leyleklerin getirmesi gibi bütün o kadim meselleri de biliyorum; ama yalnızca, bariz olan şeyi sıkıntılı bir duruma sokmak adına, “Bebekler mi?” diyorum. “Anneciğim, Babacığım...” Sonra, pek de nahoş bir konu değilmiş havalarında başımı hafif yana eğip, ikiye bölünmüş bir şekilde, “Cast direktörü getirmiyor mu onları?” diye soruyorum.

Babam bir kolunu dirsekten büküyor ve kol düğmeli gömlek manşetini bileğinden geriye doğru itip kol saatine bakıyor. Bir yandan da anneme bakış atıyor, bezgin bir ifadeyle.

Annem gece çantasını bir otel sandalyesinin üzerine bırakıyor ve derin bir nefes alıp iç geçiriyor. Sonra geniş bir koltuğa oturuyor ve dizlerine eliyle pat pat vurarak yanma gitmemi istediğini işaret ediyor.

Annemin koltuğunun bir adım ötesinde duran babam da dizlerini kırıp koltuğun kenarındaki yerini alıyor. İkisi birlikte mükemmel bir yumuşak bakışlar tablosu oluşturuyor. Üzerlerine tam oturmuş gece elbisesi ve smokinin içinde. Her bir saç teli olması gerektiği yerde. İkisi birlikte öylesine kameralık bir pozdalar ki, içimden gelen, bu mükemmel Zen uyumunu bozma isteğine karşı koyamıyorum.

Uslu bir kız edasıyla otel odasını bir baştan bir başa geçiyorum ve annemin hemen dizinin dibine, bir Acem halısının üzerine oturuyorum. Goran’la uzun zamandır planladığım randevu için giydiğim yünlü etek şortum, pembe bluzum ve süveterim var üzerimde. Bir teriyer yavrusunun saf bakışlarıyla annemle babama dikiyorum gözlerimi.

“Şimdi, bir adam bir kadını severse, çok severse...” diye başlıyor babam.

Annem gece çantasını yandaki sandalyeden kendine doğru çekiyor, çantasının klipsini çat diye açıyor ve elini uzatıp hap kutusunu alırken, “Xanax ister misin, Maddy?” diye soruyor.

Hayır anlamında başımı sallıyorum.

Son derece bakımlı elleriyle annem bir sahne gösterisi sunarcasına hap kutusunun kapağını açıyor ve hafifçe sallayarak içinden iki tane hapi avcuyla buluşturuyor. Tünemiş olduğu koltuğun kenarından babam eğilip elini uzatıyor. Elindeki iki haptan birini vermek yerine annem kutuyu tekrar sallayarak iki tane hap da babamın avcuna bırakıyor. Her ikisi de elindeki hapları ağzına atıp susuz yutuyor.

“Şimdi” diyor babam, “bir adam bir kadını severse, çok severse...”

“Ya da” diye ekliyor annem, babama bir bakış atarak, “bir adam bir *adamı* ya da bir kadın bir *kadını* severse...” Bunu söylerken bir yandan da bir elinin parmaklarına doladığı kırmızı ipek kurdeleyle oynuyor.

Babam, onaylarcasına başını sallıyor. “Annen haklı” diyor ve ekliyor: “Ya da bir adam iki kadını ya da üç kadını severse, büyük bir rock konserinden sonra sahne arkasında...”

“Ya da” diye araya giriyor annem, “bir koğuş dolusu erkek yeni gelen mahkûmu severse, hem de çok severse...”

“Ya da” diye lafın arasına giriyor babam, “Güneybatı Amerika’da serserilik yapan bir motosikletli haydut sarhoş bir bisikletli pilici çok ama çok severse...”

Evet, biliyorum, arabaları bekliyor. Prius bekliyor. Ödül töreninin yapılacağı mekânda, kuşkusuz, bazı zavallı teşrifatçılar onların geliş zamanını kestirmeye çalışıyor. Bütün bu stres faktörlerine rağmen, ben botokslu annemle babamın ancak kıskanabilecekleri bir şaşkınlık ifadesiyle, yeniyetmeliğe hazırlanan kaşlarımı çatıyorum. Xanax onları parlatıp şeffaflaştırırken ben bakışlarımı bir anneme bir babama çeviriyorum.

Annem yukarıya kaldırıyor başını ve bakışları omzunun üzerinden babamın bakışlarıyla karşılaşıyor.

Sonunda, babam, “Ha, her neyse, canı cehennem!” diyor. Bir elini smokininin iç cebine sokup kişisel dijital asistanını çıkarıyor. En yakın sandalyeye kuruluyor ve incecik bilgisayarını yüz hizasına kaldırıyor. İşaretparmağının ucuyla dokunup ekranı açtıktan sonra Ctrl+Alt+P tuşlarına basıyor ve ekranı Prag’daki basın odamızın görüntüsü kaplıyor. Geniş ekran televizyon bütün bilgisayar ekranını kaplayana kadar ekrandaki görüntüleri değiştiriyor ve ardından Ctrl+Alt+L tuşlarına dokunup, alt alta dizilen film listesinde gezinmeye başlıyor. Babam önünde akan listeden bir film seçiyor ve tek bir parmak darbesiyle bir anda bilgisayar ekranını birbirine karışmış kol ve bacaklar, sallanan tıraşsız taşaklar ve titreyen silikon destekli memeler istila ediyor.

Evet, bakire olabilirim, hatta ölü bir bakire olabilirim ve Barbara Cartland romanlarının puslu atmosferinin ardındaki hayvani şehvet hakkında bilgisiz de olabilirim ama yapma memeleri görür görmez ayırt edebilirim.

Çekimler tam anlamıyla felaket. Yaklaşık yirmi kadar kadın ve erkek, gördükleri her deliği her türlü çıkıntıyla; fallus, dil,

artık neleri varsa onunla deli gibi zorlayarak, birbirine kenetlenmiş, adeta boğuşuyor. Her bir beden sanki öteki bedende kayboluyor. Işık berbat; ses desen, doğru dürüst bir taslak metin olmaksızın çalışan, oradan buradan toplama amatörlerin karmakarışık boğuk seslerinden ibaret. Gördüğüm şey cinsel amaçlı bir toplaşmadan ziyade, bir toplu mezarın içinde kıvranan, kıvrılan, henüz-tamamen-ölmemiş-ama-kısmen-bozulmuş mahlukatlar birlikteliği.

Annem gülümsüyor. Dijital asistanın ekranına bakıp başını sallıyor ve “Anladın mı, Maddy?” diye soruyor. Ve ekliyor: “İşte bebekler böyle oluşuyor.”

Babam, “Deri enfeksiyonları da” diyor.

“Antonio” diyor annem, “konuyu saptırma şimdi.” Bana dönüyor ve “Genç Bayan, Xanax istemediğinden emin misin?” diye soruyor.

Kısa porno filmin ortasında, iğrenç küçük orji kesiliyor. Güreşen bedenlerin üzerine kocaman harflerle, Gelen Çağrı kelimeleri biniyor. Dijital asistanın kılıfının üst köşesinde kırmızı bir ışık yanıp sönerken, tiz bir zil sesi duyuluyor. Babam, “Bekle” diyor ve dijital asistanını kulağına yapııştırıyor; bu arada, birbirine karışmış kol ve bacaklar, genital organlar da yapışıyor yanağına: Görüntüdeki penisler adi salgılarını tehlikeli bir biçimde babamın ağzının ve gözünün kenarına fışkırtıyor. Gelen aramaya yanıt veren babam, “Alo?” diyor. “Tamam. Birkaç dakika sonra aşağıda olacağız.”

Ben bir kere daha, “Hayır, hayır, teşekkür ederim” diyerek geri çeviriyorum teklif edilen Xanax’ı.

Annem bu arada gece çantasının içinde yine bir şeyler arıyor. “Bu senin gerçek doğum günü hediyen değil; ama yine de her ihtimale karşı...” diyerek, üzerinde karikatür kedi kafalarının basılı olduğu, parlak plastik ya da sentetik kumaştan, katlanmış bir yuvarlak yığını uzatıyor. Plastik ya da sentetik kumaş; bu şey her neyse, kaygan bir his veriyor. İçinde kolayca tutulamayacak kadar kaygan, nemli bir şey olmalı... Neyse,

uzanıyorum annemin elindekini almak için ama küçük yuvarlak yığını yere düşüyor ve katlar tek tek açılınca, sayısız kedi yüzünün birbirini takip ettiği bir rulo oluşuyor. Uzun bir plastik bant; küçük kareler halinde birbirine tutturulmuş torbacıklar elimden yere kadar uzanıyor. Rulo açılır açılmaz ortalığa hastahanelere özgü pudra karışık bir lateks kokusu yayılıyor.

Bu arada bizimkiler odadan çıkmış bile... Ben daha elimde kırk beş santimlik, battal boy, Hello Kitty desenli bir kondom tuttuğumu bile anlamadan onlar otelin döner kapısını açıp dışarı çıkıyor.

XVIII

Ora da mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Günbegün yeryüzündeki hayatımı unutuyorum; hayatta olmanın ve yaşamının ne anlama geldiğini de... Ama bugün beni şaşırtan bir şey oldu ve ben yeniden hatırlamaya başladım. Belki her şeyi değil ama en azından ne kadar fazla şeyi unutmuş ya da bastırmış olabileceğimin farkına vardım.

Cehennem'deki bilgisayar ortamına aktarılmış otomatik Carama sisteminde, federal hükümetin Aramaya Kapalı Numaralar Listesi'ndeki numaraları aramak en ayrıcalıklı işlerden biri haline geliyor. Ben, yemeğini yarıda kestiğim insanların solumasından cıva katkılı tuna balığı buğulaması kokusunu alabiliyorum; hatta fiber optik hatlardan ya da

Cehennem’le yeryüzünü hangi türden hat bağlıyorsa artık o hatlardan, suratıma osurulduğunda kokusunu duyabiliyorum. Hamburger Helper ya da Green Goddess marka salata soslarıyla lekelenmiş peçeteleri gömleklerinin yakalarına sıkıştırılmış, boyunlarından aşağı sarkan o öfkeli Detroit, Biloxi ve Allentown ahalisi suratıma “Cehennem’e git!” diye çemkiliyor.

Evet, düşüncesiz olabilirim belki, törensi akşam ziyafetlerinin ortasına çıplak burnumu daldırmış da olabilirim ama onların bu düşmanca dileklerinin katbekat ötesine geçmiş durumdayım ben.

Mevcut bu gün ya da ay ya da asırda, her ne zamansa artık, çalışma merkezindeki yerimde hatta bağlanıyorum ve insanlara tükenmezkalem ya da yeni çıkmış bir başka ürün hakkında tüketici tercihlerini soruyorum bağıra çağıra. Bir telefon çağrısı geliyor sistemden. Bir gelen çağrı. Odun kafalı moronun biri bana tam bağırduğu sırada, kulaklıktan bir bip sesi duyuluyor. Bu ses, başka birinin beklemede olduğunu haber veriyor. Bu aramanın yeryüzünden mi yoksa Cehennem’den mi geldiğini henüz kestiremiyorum; ayrıca arayanın kimliği gizlenmiş durumda. Odun kafalı moron telefonu kapatır kapatmaz ben Ctrl+Alt+Del tuşlarına basıp hattı temizliyorum ve “Alo?” diyorum.

Bir kız sesi, “Maddy’yle mi görüşüyorsunuz? Sen Madison Spencer mısınız?” diyor.

Kim olduğunu soruyorum karşımdakine.

“Benim, Emily” diyor kız, “British Columbiadan.” On üç yaşındaki, gerçekten fena halde AIDS’li kız bu. Son aramayı çaldırarak ulaşmış bana. Telefonda, “Sen gerçekten, bildiğimiz anlamda ölü müsün?” diye soruyor.

Tam anlamıyla, bir taş kadar ölü olduğumu söylüyorum kıza.

Emily bu defa, “Arayan numara Missoula, Montana’ya kayıtlı ama...” diyor.

Ona tarife aynı diyorum, değişmez.

Kız, “Eğer seni tekrar arasam, ödemeli, kabul eder misin?” diye soruyor.

Elbette, diyorum kıza. Çalışırım.

Ve bir “klik” sesi geliyor telefonun diğer ucundan.

Söylemeye gerek yok, Cehennem’den kişisel telefon görüşmesi yapmak kesinlikle etik değil ama herkes yapıyor. Benim bir yanımdaki punk çocuk Archer’ın deri ceketli dirseği neredeyse benim yün süveterli dirseğime dokunuyor. Archer bir taraftan yanağına takılı büyük çengelli iğneyle oynarken, kulaklığının mikrofonuna, “...Hayır, ciddi söylüyorum, sesin acayip ateşli geliyor” diyor. “Deri kanserin metastaz yaptıktan sonra, senle ben birlikte takılmamız...”

Diğer tarafımda, dirsek temasında olduğum, sivri zekâ Leonard bomboş gözlerle ileriye bakıyor ve “Kale G5’e...” diyor, kulaklığının mikrofonuna.

Başım bir operatör başlığının kıskacında, yani kulaklık bir kulağımı kapatmış, mikrofon da dolanıp ağzımın bir kenarını çevrelemiş halde, koltuğumda otururken, Babette de bir taraftan etrafımda fır dönerek, çantasından çıkardığı manikür makasıyla, saçlarımı eline dolayıp kesiyor ve elinden gelenin en iyisini yaparak yüzümü çevreleyecek şekilde perçemli küt kesim bir saç modeli oluşturmaya çalışıyor. Cehennem’in güzel-leri arasına girip sosyalleşecek olmamı bile umursamadan.

Hattım yeniden çalıyor ve mekanik bir ses, “Ödemeli bir aramanız var” diyor.

Ve Kanadalı AIDS’li kız ekliyor: “Emily.”

Bilgisayar soruyor: “Kabul ediyor musunuz?”

Ben yanıt veriyorum: “Evet.”

Hattın öbür ucundan Emily, “Çok acil bir durum olmasa aramazdım” diyor. “Bizimkiler benim yeni bir deli doktoruna görünmemi istiyor. Sence gitmeli miyim?”

Kafamı iki yana sallayarak, “Aklından bile geçirme” diyorum.

Babette saçlarımı arkada toplamaya çalışıyor ve ben kıpırdamadan durmayı beceremediğimden beyaz ojeli tırnaklarıyla deliyor ense derimi.

“Ayrıca seni üç öğün Xanax’la beslemelerine de izin verme” diyorum mikrofona. Kişisel deneyimlerime dayanarak söylüyorum, içini bir terapistle dökmek ve sonra da bu sözde profesyonelin tam anlamıyla bir aptal olduğunu ve en derin sırlarını bir ayağına kahverengi ötekine mavi çorap giyen bir dallamaya açık ettiğini fark etmek kadar insanı kötü hissettiren bir şey yok. Ya da onun H3T Hummer dizel cipinin tamponuna yaptırdığı “Önce Yeryüzü!” çıkartmasını görmek kadar. Ya da onu burnunu karıştırırken yakalamak kadar. Bu sizin altüst olmuş psişenizin icabına bakmasını beklediğiniz ve şimdi en karanlık dehlizlerinizde dolaşan pek değerli sırdaşınız işe yaramaz hergelenin önde gideniymiş meğer... Konuyu değiştirmek için, Emily’ye AIDS’in ona nasıl bulaştığını soruyorum.

“Nasıl olacak ki?” diye yanıtlıyor. “Son terapistimden, elbette.”

“Değer miydi bari?” diye soruyorum.

Duyulur bir şekilde omuz silkiyor ve “Resmi tarife göre çalışan bir terapist için hiç de fena değildi” diyor.

Saçımın yandan inen bir tutamıyla oynuyor, onu parmağımın etrafına doluyor ve sonra da, kemirmek için dişlerimin ucuna doğru götürüyorken, Emily’ye AIDS’li olmanın nasıl bir şey olduğunu soruyorum.

Hattın diğer ucunda gözlerini yuvarladığını duyabiliyorum. “Kanadalı olmak gibi bir şey” diye yanıtlıyor. “Zamanla alışıyorsun.”

Etkilenmiş gibi ses çıkararak, “Vay!” diyorum. “Sanırım, insan her şeye alışabiliyor.”

Sadece laf olsun diye, Emily’ye hiç regl olup olmadığını soruyorum.

“Elbette oldum” diyor Emily. “Şayet bu, vücudunuzdaki virüslerin alıp başını gitmesi ve ilk kanamanızın kadınlığa geçi-

şin büyük bir kutlamasından ziyade donunuza biyolojik olarak zararlı, zehirli bir sıvının akması anlamına geliyorsa...”

Farkında olmadan hâlâ saçlarımı dişliyor olmalıyım ki Babette eliyle vurarak elimi uzaklaştırıyor. Makası gözümün önünde sallayarak sert bir bakış atıyor bana.

Hattın diğer ucundan Emily, “Bana öyle geliyor ki ben ancak öldükten sonra erkeklerle çıkmaya başlayabilirim” diyor ve ekliyor: “Corey Haim biriyle görüşüyor mu?”

Cevap vermiyorum, şimdi değil, şu an olmaz; çünkü Cehennem’e yeni gelmiş bir acemi sürüsü geçiyor benim çalıştığım yerin önünden. Henüz gelmiş, tam olarak ölüp ölmedikleri belli olmayan, düzenli bir insan kalabalığı... Çoğunun boynunun etrafında, yapay çiçeklerden bir kolye göze çarpıyor hâlâ. Güneş gözlüğü takmayanların gözünde şaşkın, endişeli bir ifade var. Kolaylıkla şu ya da bu ülkenin tüm nüfusunu oluşturabilecek bir güruh, yeryüzündeki halkların başına şu an itibariyle çok dehşetli bir şeylerin geldiğinin kanıtı gibi duruyor.

Telefonun diğer ucundaki Emily’ye, dehşetli bir şey vuku bulup bulmadığını soruyorum. Mesela büyük bir deprem? Dev bir dalga? Nükleer bir bomba? Bir baraj patladı mı? Boyunlarında kameraları olan ve çoğu canlı renklerde, Hawaii baskılı tişört giymiş, hırpalanmış, şaşkın bakışlı yeni misafirler var burada. Bu insanların hepsi kızarmış güneş yanığı teniyle iftihar ediyor; bazıları burun kemerlerine çinko-oksitli beyaz bantlar yapıştırmış.

Emily yanıt olarak, “Bir yerlerde bir yolcu gemisi faciası yaşanmış; bir zilyon turist kokmuş karides yediği için zehirlenmiş mi ne” diyor. “Niçin sordun?”

“Bir nedeni yok” diye yanıtlıyorum.

Kalabalığın içinde, arkalarda bir yerde, tanıdık bir yüz çarpıyor gözüme. Bir oğlan çocuğunun yüzü bu, kalın bir kaşın altında parlayan gözleri ve tarak işlemeyecek kadar sık saçlarıyla.

Kulağımın içinde Emily'nin sesi, "Sen nasıl öldün?" diye soruyor.

"Marihuana" diyorum ona. Çok da yakınımda olmayan çocuğun yüzünü inceliyorum hâlâ. "Ama tam olarak emin değilim" diyorum, "biraz kafam iyiydi."

Yakınımdaki Archer ölmekte olan bir ponpon kızla flört ediyor. Leonard, yaşayan bir mankafayı şah mat ediyor. Patterson yeryüzündeki birine Raiders'ın bu sene nasıl gittiğini soruyor.

Emily, "Kimse marihuanadan ölmez" diyor, konunun üzerine giderek. "Hayatına ilişkin hatırladığın son ayrıntıyı söyler misin bana?" diye soruyor.

Bilmediğimi söylüyorum.

Bu yeni lanetliler dalgasının ardındaki çocuk yüzünü benden yana dönüyor. Gözlerimiz karşılaşıyor: Huysuz bir ifade, kırıksık bir alın. Hırlamaya hazır Heathcliff dudaklar.

Emily, "İyi de seni ne öldürdü?" diye soruyor.

Bilmediğimi söylüyorum.

Uzaktaki oğlan arkasını dönüp uzaklaşmaya başlıyor, yana sıcıyor ve zikzak çizerek zehirlenmiş turist kalabalığının arasına karışıyor.

Refleks olarak ayağa kalkıyorum ama mikrofonlu kulaklığımı beni çalışma masama bağlıyor. Ve omzuma sert bir baskı uygulayan Babette beni tekrar koltuğuma oturtuyor ve saçlarıma makas atmayı sürdürüyor. "İyi de ne hatırlıyorsun?" diye soruyor Emily.

Goran, diyorum ona. Dirseklerime dayanıp, Goran'ın yanında, halının üzerine yüzükoyun uzanmış, televizyon seyrettiğimi hatırlıyorum. Halının üzerinde ayrıca, oda servisinin getirdiği, içinde yarısı yenmiş soğan halkaları ve çizburgerler bulunan iki tepsi duruyor. Televizyon ekranında annem görünüyor. Elbisesine pembe renkli göğüs kanseri kurdelesini iştirilmiş ve alkışlar kesilmeye başlarken, "Bu gece özel bir gece,

birçok bakımdan. Sekiz yıl önce, bu gece, biricik kızım doğdu...” diyor

Goran’la soğumuş yemekler arasında, otel halısının üzerinde yayılmışken bir anda cinlerimin tepeme çıktığını hatırlıyorum.

Bu benim *on üçüncü* yaş günüm.

Televizyon kameraları, izleyiciler arasında oturan, yeni implant dişlerini göstermek için gururla gülümserken ısıldayan babama yaklaşıyor.

Ölü ve Cehennem’de olmama ve Kanadadan ödemeli arama kabul ettiğim için suçüstü yakalanmaya hazır olmama rağmen, Emily’ye soruyorum: “İkinci ya da üçüncü sınıfta...” diyorum, “hiç Fransız Öpücüğü Oyunu oynadın mı?”

Emily soruyor: “Bu yüzden mi öldün?”

Hayır, diyorum ona; ama bütün hatırladığım bu oyun.

Ve evet, unutkan ya da inkârcı olabilirim ya da annemin olmamı istediğinden beş yaş daha büyük bile olabilirim ama; bazılarınıninki gıda zehirlenmesinden ötürü kusmukla lekelenmiş, Hawaii baskılı tişörtler ve yapay çiçekten kolyeler yığınının bakarken gördüğüm, Cehennem’in derinliklerinde kaybolan yüzün erkek kardeşim Goran’ın yüzü olduğundan eminim. Gösterişli tropik yolcu gemisi giyim kuşamının aksine, Goran pembe, cart pembe bir paraşütçü tulumu giymiş ve tulumun göğsünün bir kenarına, üzerinde boydan boya rakamlar dizili bir arma dikilmişti.

Telefonda, hattın öbür ucunda, Emily’nin sesi hâlâ kulaklığımda, “Fransız Öpücüğü Oyunu nedir?” diye soruyor.

Ve sonra öpülesi, bal gibi tatlı, dolgun dudaklı ve cart pembe paraşütçü tulumlu Goran, kalabalığın arasında kaybolup gidiyor.

XIX

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Benim her zaman parlak zekâmla övündüğüm izlenimine kapılma sakın, lütfen. Tam tersine, kendi payıma düşen hatalardan fazlasını yapmışımdır ben ve Fransız öpücüğünün nasıl bir şey olduğuna ilişkin yanlış anlayışım da bunlardan biri sadece.

Bana okulumuzda Fransız Öpücüğü Oyunu'nu öğreten, Bryan Orosu Çocuğugillerin Orosusu kızlardan biriydi. Donmak üzereyken neyse ki yalnızca ellerimin derisinin bir kısmını feda ederek kurtulduğum, İsviçre'deki yatılı okulumda bir grup aynı pislik kızla, özellikle üçüyle hep birlikte takılırdık ve hepsi de, babamın Jaguar'ındaki Küresel Konumlanma

Sistemi'ne uygun aynı düz aksanla İngilizce ve Fransızca konuşan, tam anlamıyla Kaltağın Kaltağı, Sürtüğün Önde Gideni ve Motorun En Motoru tiplerdi. Bu kızlar ayaklarının dışına basarak, düz bir çizgi üzerinde yürüyormuşçasına yürür, adeta uzun yıllar bale dersi aldıklarını kanıtlamak isterlerdi. Bu üçü birbirinden hiç ayrılmazdı ve genellikle de oralarını buralarını keserler ya da birbirlerinin kusmasına yardım ederlerdi. Yatılı okul adası evreninde bu tiplerin kötü bir şöhreti vardı.

Bir gün odamda uzanmış, Jane Austen okuyordum ki bu üç kız kapımı çalıp içeri girmek için izin istedi.

Hayır, elbette, annemle babamın sinema müdavimi insanlara yalakalık yapmasına tanık olduğum yılların bir sonucu olarak zaman zaman antisosyal eğilimler sergilediğim olmuştur; ama üç sınıf arkadaşımın yüzüne kapıyı kapatacak kadar kaba değilim. Tabii ki, kibarca *Persuasion*'ı bir kenara bıraktım ve bu üç Bayan Fahişelerin Feriştahı'nı içeriye buyur ettim. Kızları benim tek kişilik sade ama rahat yatağıma oturmaları için davet ettim.

İçeri girip oturduktan sonra üçlüden biri, "Fransız Öpücüğü Oyunu'nu biliyor musun?" diye sordu.

"Bornozun nerede?" diye sordu ikincisi.

"Kimseye söylemeyeceğine söz ver" dedi üçüncüsü.

Elbette, meraktan ölüyormuşum gibi yaptım. Dürüst olmak gerekirse, merak da etmiştim doğrusu. Bu arada, istedikleri bornozu verdim ve Orosu Çocukugiller'den birinin, havlu kumaştan bornozumun kuşağını çekip çıkarmasını seyrettim. Öteki Kancık Kaltak benden yatağımanın üzerine sırtüstü yatmamı ve gözlerimi tavana dikmemi istedi. Üçüncü Sürtüğün Önde Gideni bornozumun kuşağını boynuma dolayıp, iki ucunu gırtlığımın tam üzerinde düğümledi.

Gerçek bir ilgiden ziyade nezaket gereği ve içten gelen bir kibarlıkla, bu hazırlıkların oyunun bir parçası olup olmadığını sordum. Fransız Öpücüğü Oyunu'nun. Hepimiz benim küçük odama dolmuştuk ve koyu renk şort etek, uzun kollu yün

süveter, loafer ve soket çoraptan oluşan aynı okul üniforması içindeydik. Hepimiz on-on iki yaşlarındaydık. Ve o gün günlerden, sanırım, salıydı.

“Öylece bekle” dedi, içlerinden bir Pislikgillerden Pislik.

“Çok güzel... olacak” dedi öteki Şirretgillerden Şirret.

Üçüncüsü, “Canını yakmayacağız, söz” dedi.

Ben her zaman açık, kırılgan bir doğaya sahip biri olmuştum. Ne zaman başkalarının dürtüleri ve gündemleri söz konusu olsa, ben daima aşırı güvenilir biriyimdir. Üç okul arkadaşımın kuşku duymak benim kitabımda yazmaz; dolayısıyla ben kendimi bu üç kızın direktiflerine teslim ederken onlar da yatağın kenarında, benim etrafımdaki yerlerini aldılar. Kızlardan ikisi sağ ve sol omzumun oraya oturdu. Üçüncü kız ise, ayakucuma otururken, taktığım gözlüğü yavaşça çıkardı gözümün, katladı ve eline aldı. Yanlarda kalan ikisi, boynumun etrafına gevşekçe sarılmış, bornozumun kuşağını birer ucundan tuttu. Üçüncü kız, onlara kuşağı çekmeleri emrini verdi.

Bu anlattığım hikâyeye, eski hipi, eski rasta, eski punk-rockçı anne babanın çocuğu olmanın doğal sonucu bir tehlikeye işaret ediyor olabilir. Kuşak giderek daha sıkacak şekilde gerilip soluk alıp vermem engellenince, sadece alacağım hava kesilmekle kalmıyor beynime kan akışı da sekteye uğruyordu ve bütün bunlar olurken ben öyle aman aman bir tepki göstermedim. Hatta seyretmekte olduğum tavanı kayan yıldızlar doldururken, yüzümün giderek daha koyu kırmızıya döndüğünü hissederken ve kalbim göğüs kafesinde gümbür gümbür atarken bile, direnmedim. Nihayetinde olup biten bir oyundan ibaretti. İsviçre Alpleri’nin güvenli eteklerinde bir kuytuda konumlanmış, son derece ayrıcalıklı kızların yer aldığı bir yatılı okulda, bir kafadarlar grubu tarafından bana öğretilen bir oyundan ibaret. Bu kızlar, şu andaki mevcut Bayan Fahiş Fahişe ve Bayan Rezilbeyoğlu Rezil sıfatlarına rağmen, bir gün mezun olup Britanya *Vogue*’unun baş editörü, hadi bilemediniz

Arjantin'in first lady'si olarak hayata atılacaktı. Adabı muaşeret, protokol ve doğru davranış kuralları her gün başımıza kakılıyordu. Böylesi nazik genç hanımlar asla münasebetsiz bir şey yapmaya yeltenmezdi.

Bu saldırı olurken ben kendimi *Frankenstein*'daki, çılgın bir bilim adamının yeniden canlandığı canavar tarafından haksız yere cinayetle suçlanmış ve ilmik boynuma geçirilip darağacına asılmış masum mürebbiye olarak hayal ettim. Boğulurken, balina kemiğinden, sıkıca bağlanan korseleri hayal ettim. Tüberkülozdan yavaşça gerçekleşen bir ölümü. Esrar tekkesini. Bayıldığımı, kendimden geçtiğimi ve çok aşırı doz afyon ruhu aldığımı gözümün önüne getirdim. Üç kız benim cesur, şövalye ruhlu Ashley Wilkes'a olan aşkımı boğmaya çalışırken, ben Scarlett O'Hara oldum, Rhett Butler'ın güçlü kollarını hissettim ve o an, kıpkırmızı kesilmiş, keskin tırnaklarımı yatak çarşafına geçirmiş bir halde, güçlükle çıkardığım boğuk bir sesle Katie Scarlett O'Hara gibi bağırdım: "Çöz beni, seni aşağılık herif!"

Görüş alanımı, her renkten, kırmızı, mavi ve altınrengi yıldız ve kuyruklyıldızlar doldururken, odamın tavanı giderek daha yakınıma geliyordu sanki. Bir an için sanki kalbim durdu ve burnum daha az önce çok yüksek görünen, yatak odamın tavanına degecek gibi oldu. Bilincim sanki yatağımı işgal eden kızların tepesinde dönüyor, havada uçuyor ve yukarıdan aşağıya bakıyordu.

Kızlardan birinin sesi duyuldu: "Çabuk ol, öp hadi şunu!" Arkamdan bir yerlerden geliyordu bu ses. Döndüm, yatakta sırtüstü yatan kendimi gördüm; düğümlemiş kuşak hâlâ sıkıca boynumu kavırıyordu. Yüzüm allak bullak olmuş, betim benzim atmıştı ve omuz başlarımda duran iki kız hâlâ bornozun kuşağını iki ucundan tutmuş, çekiyordu.

Sağımda oturan kız, "Çekmeyi kes artık ve öp şunu!" dedi. Ayaklarımın dibinde oturan üçüncü kız, katladığı gözlüğü açtı ve kendini beğenmiş bir ifadeye bürünmüş yüzüne taktı. Kaş-

larını aşığı yukarı oynattı, başını fettan bir edayla sağı sola salladı ve “Bana bakın, hepiniz... Ben siktiri boktan aptal bir film yıldızının şişman, çirkin kıızıyım... Benim resmim aptal *People* dergisinin kapağında çıktı...” dedi. Ve bu üç Bayan Sürtük Kızı Sürtük kıkırdadı hep birlikte.

Bana bir dakika, keyfe keder bir mahcubiyet izni verecek olursanız, diyebilirim ki berbat görünüyordum. Yanağım hafifçe şişmiş, kabarmış bir sufleyi andırıyordu. Hafifçe aralık gözlerim, aşırı karamelli krem brulenin cam kadar saydam yüzeyi gibi parlıyordu. Daha da kötüsü, dudaklarım son derece aralıktı ve taze istiridye kadar yeşil dilim kaçmaya çalışıyormuşçasına ağzımdan dışarıya fırlamıştı. Alnımdan çeneme kadar bütün yüzüm, açık maviden kar beyaza her rengi barındırıyordu. Kenara koyduğum *Persuasion*, mavi elimin yanında yatağın üzerinde duruyordu öylece.

Tipkı annemin klavye üzerindeki tuşlara hükmederek hizmetçileri dikizlemesi ve dizüstü bilgisayarından ışıkları ayarlaması gibi, yukarıda gezinip olup biteni gözlerken ne acı ne de endişe duydum. Hiçbir şey hissetmedim. Aşığıdaki üç kız boynumu saran kuşağı çözdü. Kızlardan biri elini başımın arkasına kaydırıp, yüzümü hafifçe geriye yaslariken, öbürü derin bir nefes çekti ciğerlerine ve üzerime eğildi. Dudakları benim mavi dudaklarımı kapladı.

Ve evet, ölümün kıyısından dönme deneyiminin ne olduğunu biliyorum bilmesine de, ben o an için daha çok numaralı gözlüğüm için endişeleniyordum. Hâlâ benim okuma gözlüğümü takmakta olan ve ayaklarımın ucunda oturan kız, “Ye onu, daha sert!” diyordu.

Üzerime çöken kız... ağızma hava üflerken ben tavandan yere düşüyor, bedenime konuyordum. Kızın dudakları benimkilerin üzerine basınç uygularken, ben bir kere daha, kendimi yatağımın üzerinde yatan bedenimi işgal ederken buldum. Öksürdüm. Boğazım acıdı. Kızların üçü de gülüyordu. Küçük yatak odam ve parçalanmış *Wuthering Heights*, *Northanger*

Abbey ve *Rebecca* ılık saçıyor, parıldıyordu. Bütün bedenim öyle bir akıma kapılmıştı ki sanki gecenin ortasında çıplak olarak karlara yatmışım gibi zinde ve gergindi. Her bir hücrem sanki yeni keşfedilmiş bir yaşam enerjisiyle dolmuştu.

Şıfıntıgillerden Şıfıntı'nın teki, soluğunu ağzımın içine dolduran kız, "Buna 'hayat öpücüğü' derler" dedi. Soluğu çiğnediği sakızdan dolayı frenküzümü tadındaydı.

Öteki kız, "İşte bu Fransız Öpücüğü Oyunu!" dedi.

"Yeniden denemek ister misin?" diye sordu üçüncüsü.

Mecalsiz ellerimi kaldırıp, soğuk ve titrek parmaklarımla, yeni yeni ritim kazanmış kalbimin üzerine kadar uzanan yumuşak bornoz kuşağının gevşekçe sarılı olduğu boğazıma dokunurken, başımı evet anlamında salladım ve ölgün bir sesle tekrar tekrar, fısıldayarak yanıtladım soruyu: "Evet, evet, evet!" Sanki Bay Rochester'ın yüzüne söylüyormuşçasına, fısıltıyla, "Tanrım, evet!" dedim ve ekledim: "Edward, nölur, ah, evet!"

XX

Ora da mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. İnsanlar, dünya küçük, diyor... Bu durum da Cehennem için, eski dostların buluşma yeri diyebiliriz. Gerçekten, herkes beni tanıyor sanki burada; tersi de doğru aslında, ben de herkesi tanıyorum sanki. Yatılı okulun mezunlar buluşması gibi, bütün yaşlı başlı örümcek kafalı herifler buğulu gözlerle kampüsün her yerini yalpalayarak turluyor. Nereye baksam, sanki tanıdık bir yüz bana bakıyormuş gibi hissediyorum.

Babam bu konuda size, “Dış mekânda çekim yapıyorsan, yağmura hazır olmalısın” diyecektir. Anlamı ise şudur: Kaderin yoluna ne çıkaracağını asla bilemezsin. Bir dakika önce, Kanadalı AIDS’li bir kıza Cehennem’e gelip bana katılması için dil döküyordum; şimdiyse, göğsüne Sosyal Güven-

lik numarası benzeri bir numara dikilmiş, pembe renkli ve seksi bir paraşütçü tulumu giymiş, sevgili Goran'ımı seyrediyorum yukarıdan. Mikrofonlu kulaklığım hâlâ, son moda, küt kesilmiş saçlarımı sıkıca kavramış bir haldeyken, çivileme dalıyorum ve kollarımla hepsi de kendi zehirli kusmuklarına bulanmış, oldukça fazla sayıda şişko, yeni mevta tatilciler denizini yarararak yüzmeye başlıyorum. Kısa bir süre sonra, ellerim kamera askıları, güneş gözlüğü ipleri ve yapay çiçekten kolyelere dolanıyor. Hindistancevizi kokulu ucuz bronzlaşma kremlerinin sümüksü denizinde neredeyse boğulacak gibi oluyorum ve avazım çıktığı kadar bağıriyorum: "Goran!" Soluk soluğa kalmış bir halde, gıda zehirlenmesinden ötürü buraya gelmiş turistleri ite kaka ilerlerken, bir yandan da, "Bekle beni, Goran! Lütfen bekle!" diye bağıriyorum. Yüksek topuklu yeni ayakkabılarımla yürümeye daha alışmamış ve mikrofonlu kulaklığımın kabloları her yanıma dolanmış olduğundan, tökezliyor, oluk oluk akan insan güruhunun yüzeyinde kalmakta zorlanıyor ve batmaya başlıyorum.

Birden bir kol arkamdan kapıyor beni. Siyah deri ceketli bir kol. Ve Archer kurtarıyor beni; sığır sürüsü gibi uyuz uyuz dolanan ölümler denizinin üzerine çıkarıyor.

Öylece bakakalan Babette'e ve bizi izleyen Leonard'a, "Erkek arkadaşım... tam oradaydı" diyorum.

Patterson mikrofonlu kulaklığımı çıkarıyor kafamdan. "Sakin ol" diyor Babette. Doğru zebanilere, Tootsie Pops lolipopu ya da Oh Henry! çikolatası vermemiz gerekeceğini anlatıyor. Eğer Goran çok yakın bir tarihte lanetlenmişse, evrakını bulmanın kolay olacağını söylüyor. Hemen ardından Babette elimi bir an olsun bırakmadan, beni tuttuğu gibi ters istikamete sürükleyerek, telepazarlama salonundan çıkarıyor. Sonra koridorlar boyunca sürüklüyor. Merdivenleri inip çıkıyoruz, salonlar boyunca ilerliyoruz, kapıları ve iskeletleri geride bırakıyoruz, tepetaklak asılı uyuyan yarasaların siyah püsküller gibi süslediği kemerlerin altından geçiyoruz, azametli köp-

rüleri katediyoruz, karanlık tünellerde ilerliyoruz ama hiçbir zaman yokdünyanın genel merkez binalarının devasa kovanından dışarıya çıkmıyoruz. Sonunda, kan damlayan bir bankonun önüne geldiğimizde, Babette kuyrukta bekleyen ruhları dirseğiyle yana itip en başa geçiyor. Çantasından bir Abba-Zaba çıkarıyor ve bankonun arkasında oturan, kendini önündeki çapraz bulmacaya kaptırmış, kertenkele kuyruklu yarı insan yarı şahin zebaninin gözünün önünde bu şekerlemeyi sallıyor. Zebaniye, “Hey Akibel” diye sesleniyor Babette. “Yeni gelenler arasında şu isimde...” diyor ve Babette bana bakıyor.

“Goran’ diyorum, “Goran Spencer.”

Şahin-kertenkele-zebani-adam gazetesinin katladığı sayfadan başını kaldırıp bakıyor ve çatallı diliyle kaleminin ucunu ıslatırken, “Altı harfli, ‘elektrik kesintisi’ anlamında bir sözcük; neydi o?” diye soruyor.

Babette dönüp bana bakıyor. Elini uzatıp, tırnaklarıyla hafifçe, alnıma düşen yeni perçemlerime dokunuyor ve “Neye benziyor şu oğlan, canım?” diye soruyor.

Hülyalı vampir bakışlı ve çıkık mağara adamı kaşlı Goran’ım o benim. Etli dudakları, dağınık saçlarıyla Goran’ım, alaycı bir küçümsemeyle bakan terk edilmiş bir yetim; asi ve kavgacının teki. Benim konuşmayan, düşman, yürüyen iskeletim. Tatlı sevdiğim. Sözcük bulamıyorum onu anlatacak. Çaresizce iç geçirerek, “O... yağız” diyorum ve ardından hemen ekliyorum: “Ve kaba saba.”

Babette, “Oğlan, Maddy’nin uzun süredir kayıp erkek arkadaşı” diyor.

Kızarıyorum ve itiraz ediyorum hemen: “Bir tür erkek arkadaş işte. Ben daha on üç yaşındayım!..”

Zebani, Akibel, koltuğunu döndürüyor yana doğru ve tozlu bilgisayar ekranının karşısına geçtikten sonra, şahin pençeleriyle Ctrl+Alt+F tuşlarına dokunuyor. Yanıp sönen yeşil imleç ekranda belirince, zebani, “Spencer, Goran’ diye tekrarlıyor. İşaret pençesini kaldırıp Enter tuşuna basıyor.

Tam o anda, bir parmak omzuma vuruyor birkaç kez. Bir insan parmağı. Ve cılız bir ses, “Sen küçük Maddy misin?” diye soruyor. Arkamda ayakta dikilen, kamburu çıkmış yaşlı kadın, “Siz Madison Spencer olabilir misiniz acaba?” diyor.

Koltuğunda oturan zebani dirseklerini masaya dayamış, yüzü ellerinin arasında, bilgisayar ekranına bakıyor ve bekliyor. Sabırsızca bir pençe atıyor önündeki klavyenin kenarına ve “Bu siktiri boktan çevirmeli telefonlardan nefret ediyorum...” diyor. “Bana buzulu anlat” diye ekliyor. Bir dokunuş sonra, zebani Akibel çapraz bulmacasını bir kere daha alıyor bıraktığı yerden, incelemeye başlıyor ve “Dört harfli, ‘bezik oyunu tablası’ anlamında bir sözcük; neydi o?” diye soruyor.

Omzuma dokunan yaşla kadın bana bakıp duruyor, ıslıl ıslıl gözlerle. Pamuk öbeği kadar beyaz ve yumuşacık saçları örgü yapılmış ve tepede toplanmış. Titrek bir ses tonuyla, “Telefon işinde çalışanlar seni burada bulabileceğimi söylediler” diyor. İnci beyazı parlak dişleriyle ağız dolusu gülerek, “Ben Trudy. Bayan Albert Marenetti...” diyor, soru soran bir ses tonuyla.

Zebani, bilgisayar ekranının kenarına pat diye bir şahin pençesi atıyor ve dişlerinin arasından küfrü basıyor.

Ve evet, çılgınlar gibi, bütün enerjimi en romantik düşlerimi süsleyen sevgili Goran’ımın izini sürmeye vermiş durumdayım ama başkalarının duygusal ihtiyaçlarına karşı da tümüyle ilgisiz değilim elbette. Özellikle de uzun süren ölümcül bir hastalık sonucu yakın zamanda ölenlerin. Kollarımı bu iki büklüm, bodur ve yaşlı kadının boynuna dolayıp, cıyaklayarak, “Bayan Trudy! Tabii ya, Ohio, Columbus’tan! Sizi hatırlamaz olur muyum hiç?” diyorum. Pudralı kırıksık yanaklarına küçük birer yapmacık öpücük kondurup, “Küçük pankreas kanserli şey nasıl?” diye soruyorum. Mevcut halimizin; ikimizin de ölü ve ilelebet Cehennem’in sıkıntılarına mahkûm edilmiş olduğunun farkına varıp hemen ekliyorum: “Pek iyi değil, sanırım.”

Yaşlı kadın, gök mavisi gözlerinde bir parıltı, “Benimle konuşmuş olman son derece nazik ve cömert bir davranıştı” diyor. Yaşlı kadın iki yanağımdan da makas alıyor. Sonra yüzümü iki elinin arasına alıp, gözlerimin içine bakarak, “Böylece ben de, düşkünler evine bu son seyahatimin tam öncesinde bir kiliseyi yakıp kül ettim” diyor.

İkimiz de basıyoruz kahkahayı. Bangır bangır. Bayan Trudy’yi Babette’e takdim ediyorum. Zebani, Akibel, Enter tuşuna vuruyor durmadan pat pat.

Beklerken Bayan Trudy’ye ayakkabı seçiminden dolayı övgülerimi iletiyorum. Siyah, alçak topuklu bir çift terlik giymiş. Yoksa normalde demirkırı bir tüvit ve kulak hizasına gelen yerine gösterişli, kırmızı bir tüy iliştilmiş, Tirol işi çok güzel bir gri şapka giyiyor olurdu. Şu anda ise, sittin sene Cehennem azabına mahkûm olmasına rağmen gayet canlı görünüyor.

Babette, zebaninin daha hızlı çalışmasını sağlamak için, elinde bir Pearson Salted Nut Roll sallıyor. Başının etini yediği zebaniye sesleniyor: “Hey, hızlan biraz! Sonsuza kadar seni bekleyemeyiz burada!”

Zaten orada olan ve zaten ne zamandır bekleyen insanlar belli belirsiz gülüyor.

Babette beni herkese takdim ediyor bu arada: “İşte karşınızda Madison.” Omzuma bir kolunu atıp beni masanın başına kadar sürüklüyor ve ekliyor: “Daha sadece üç haftada, Maddy, bu kız, lanetlenenlerin oranını yüzde yedi artırmayı başardı; hem de tek başına!”

Kalabalıktan bir homurtu yükseliyor.

Kısa bir süre sonra yaşlıca bir adam bizim küçük gruba yaklaşıyor. Şapkasını iki eliyle sıkıca kavramış ve boynuna çizgili ipek bir papyon takmış. İhtiyar adam, “Yoksa siz Madison Spencer mısınız?” diye soruyor.

Bayan Trudy, “Ta kendisi” diyor. Işık saçan Bayan Trudy, derisi kırışmış eliyle elimi okşuyor ve parmaklarımı sıkıyor hafifçe.

Bulutlanmış kataraktlı gözleri ve çökmüş, titrek omuzlarıyla bu adama bakıp, “Durun... durun söylemeyin. Siz... siz Idaho, Boise’ten Bay Halmott’sunuz, değil mi?” diye soruyorum.

“Kanlı canlı karşınızda duruyor!” diyor ihtiyar adam ve sonra da, “Kandan candan ne kaldıysa artık, buradayım” diye ekliyor. Belli ki çok memnun, yüzü kızarıyor.

Kan dolaşımına bağlı kalp yetmezliği, diye açıklıyorum. Elini sıkıyorum ihtiyar adamın ve “Cehennem’e hoş geldiniz” diyorum.

Bankonun uzak ucunda, zebaninin olduğu yerde, nokta vuruşlu yazıcı gıcırdayarak çalışmaya başlıyor. Zincir dişlisi çarkı, tozlu bir kutudan art arda kâğıt yiyor. Sarıya çalan ince kâğıtlar. Yazıcının gövdesi, her bir kâğıdı satır satır içeriye alırken sarsılıyor.

Babette’in kolu boynumun arkasından çekiliyor, çekiliyor ve yüzümün kenarında asılı kalıyor. O sırada, bluzunun kolu sıyrılıyor ve bileğinin iç tarafındaki koyu kırmızı çizgiler açığa çıkıyor. Bileğinin iç kısmı boyunca uzanan açık ve taze derin izler sanki yakın bir tarihte olmuş gibi görünüyor.

Ve evet, intiharın ölümcül bir günah olduğunu biliyorum ama Babette her zaman İşçi Bayramı’ndan sonra beyaz ayakkabılar giydiği için lanetlendiği konusunda ısrar etmiştir.

Yüzlerinde gülücükler, bana bakan Bay Halmott ve Bayan Trudy ile birlikte –ki bendeniz çok yakından– önce Babette’in intihar yaralarına, ardından da süklüm püklüm sırtışına bakıyoruz.

Elini omzumdan çekip, sırrını da bluzunun kolunun içine gizleyen Babette, “Aklım gerçekten, gerçekten ama gerçekten karıştı...” diyor.

Zebani yazıcıdan bir sayfayı çekip alıyor ve şak diye önünde beklediğimiz bankonun üzerine koyuyor.

* Vivona Rider ve Angelina Jolie’nin başrollerini paylaştığı, bizde Aklım Karıştı adıyla gösterime giren, The Girl Interrupted filmine gönderme yapılmış. (ç.n.)

XXI

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Sevgili Goran'ımı son defa Oscar Ödül Töreni gecesinde görmüştüm. Eğer Cehennem, antik Yunanların iddia ettiği gibi, pişmanlık ve hatırlama yeriye, o zaman ben bu görevleri yavaş yavaş yerine getiriyorum.

Goran'la birlikte, oda servisinin getirdiği yemeklerin soğuk tartıkları arasında oyalanarak, süitimizin geniş ekranlı televizyonunun karşısında halının üzerinde uzanıyoruz. Annemle babamın, en iyi karışımli esrarlı sigarasından yakıyorum bir tane, derin bir nefes çekiyorum ve ağır kokulu sarmayı taze gençliğimin hayranlık nesnesine uzatıyorum. Sistine Şapeli'nin tavanında resmedilen Adem ile Tanrı'yı andırmaktan gayet uzak bir şekilde, halının üzerine yayılmışız biz ve sadece arada

bir tırnak uçlarımız birbirine değiyor ki o zaman da aramızda ancak bir yaşam enerjisi, daha doğrusu statik elektrik geçişı söz konusu oluyor, çatırtılı bir şekilde.

Goran esrarlı sigarayı alıyor ve ciğerlerine çekiyor dumanı. Sonra da külünü, içinde yarısı yenmiş çizburger ve tadı kaçmış patates kızartması artıkları bulunan tepsideki tabağa silkiyor kenarına vurarak. İkimiz de oturmuş, hiç konuşmadan dumanı içimize çekiyoruz. Romantik anarşistleriz ve burasının sigara içilmeyen bir süit olduğu gerçeği umurumuzda bile değil. Televizyonda birisi bir nedenle Oscar alıyor. Birisi diğerine teşekkür ediyor. Reklam amaçlı bir gösteri işte!

Derin bir nefes çekiyorum, öksürüyorum. Öksürüyorum da öksürüyorum; tam anlamıyla bir öksürük krizine girmiş durumdayım ve can havliyle, kızarmış soğuk tavuk kanatlarının konduğu tepsideki portakal suyuna uzanıyorum.

Süitin havası, bizimkilerin her çekimin son gününde ev sahipliği yaptığı, sarma partilerindeki gibi ağır; esrarotu, cips ve yanmış sigara kâğıdı kokuyor. Esrarotu ve eritilmiş çikolata fondüsü kokuyor. Televizyonda lüks bir Avrupa dört çekerlisi çatlamış tuz tabakaları çölünde, portakalrengi trafik konilerinin arasından geçerek hızla ilerliyor ve ben bunun yeni bir ticari süprüntü mü yoksa Oscar adayı bir filmin fragmanı mı olduğunu ayırt edemiyorum. Sonra meşhur bir kadın oyuncu ya bir reklam filminde ya da bir filmin reklamında, çok bilinen bir markanın diyet kolasını içiyor. Hızlı arabalar bile ağır çekimde gidiyor sanki. Soğuk sarmısaklı ekmek tabağına uzanırken, Goran için için yanan marihuanayı parmaklarımın arasına tutuşturuyor. Yeni bir fırt daha alıp arkaya uzatıyorum. Sonra, buharda pişirilmiş, tereyağlı leziz karides yığınınına uzanıyorum ama parmaklarım sadece pürüzsüz cama dokunuyor. Bu camdan bariyeri tırnaklıyorum.

Kahkahayı basan Goran'ın ağızından keskin kokulu uyuşturucunun kesif dumanı çıkıyor.

Baştan çıkarıcı ve leziz görünen karideslerim, deniz ürünleriyle meşhur bir lokanta zincirinin televizyon reklamıymış

meğerse. Lezzetli, ktır ktır ve ulaşamayacağım kadar uzaklarda bir yerdeymiş. Yüksek çözünürlüklü ekranda görünen bu leziz şeyler muzip bir serapmış sadece.

Ekranda dev hamburgerler yavaş yavaş dönüyor; ateşte pişirilmiş et öyle sıcak ki dumanı üzerinde tütüyor ve yağı cızırdıyor. Peynir dilimleri eriyor, dağlanmış sıcak biftek dilimlerinin kıvrımları arasında kendine yol buluyor. Erimiş şeker ırmakları ufalanmış İspanyol cevizlerinin hain serpintisi altında ezilen yumuşak vanilyalı dondurma dağlarının arasından akıyor kıvrılarak. Pudra şeker esintileri donutların üzerini kaplıyor. Pizzadan domates sosu damlıyor ve bunu uzayan, beyaz mozeralla peyniri izliyor.

Goran marihuanayı alıyor parmaklarımdan. Yeni bir fırt çekiyor ve dumanını izliyor, çikolatalı milk shake'inden bir yudum alırken.

Bir kere daha ortak marihuanalı sigaranın ıslak zıvanasını ağzıma yerleştirirken, sevgilinin tükürüğünün tadını ayırt etmeye çalışıyorum. Kâğıdın nemli kıvrımlarında dilimi gezdirince, minibardan aşırılmış çikolatalı kurabiyelerin tadını alıyorum. Yapay meyve; limon, vişne, karpuz ve dişlere zararlı maddeler yüzünden bize yasaklanmış, çalıntı şekerlemelerin tadı geliyor ağzıma. Sonunda benim tat alma duyum, hepsini bastıran, dünyevi bir şeyler tespit ediyor: Benim doğurgan, ilkel, asi çocuk-erkeğimin tükürüğünü, duygusuz Heathcliff'in yabancı, pis kokusunu. Benim kaba, yontulmamış vahşimin. Tadını aldığım şey, Goran'ın nemli dudaklarının vereceği bir öpücük ziyafetinin aperatifi gibi. Yanmış haşhaş ile çikolatalı milk shake karışımı bir tat ağzımda hissettiğim.

Televizyondaki, üzerine bolca zeytin serpiştirilmiş, acı soslu Meksika pizzası bir anda dağılıyor ve güzel bir kadın şeklini alıyor. Kadın kırmızı –düzeltiyorum, daha ziyade portakalrengine çalan– bir tuvalet giymiş ve tuvaletinin üst kısmına bir şerit kurdele ilıştirmiş. Kurdele küp küp doğranmış domatesler kadar pembe. Kadın, “Bu yılın en iyi film adayları...” diyor.

Ekrandaki kadın benim annem.

O an, ayaklarıma doğru uzanarak, otel halısının üzerinde doğruluyor ve yemek artıklarıyla Goran'ın tepesinde sallanıyorum. Yalpalayarak süitin banyosuna giriyorum; korkunç miktarda tuvalet kâğıdını doluyorum elime, kilometrelerce tuvalet kâğıdını ve kabaca eşit büyüklükte katlayıp sıkıştırdığım iki parçayı süveterimin içine sokup göğsüme yerleştiriyorum. Banyonun aynasında kendime bakıyorum; gözlerim kan çanağı gibi olmuş. Yan dönüp, aynadaki iri memeli yeni görüntümü süzüyorum. Süveterimin içindeki kâğıtları çekip çıkarıyorum ve tuvalete atıp, tuvalet kâğıtlarını süveterimi değil elbette, sifonu çekiyorum. Öylesine uçuyorum ki, sanki yıllardır bu banyodayım. Onlarca yıl geçmiş gibi. Ne onlarcası, zilyon yıl. Lavabonun yanındaki dolabın çekmecesini çekip, içinden uzun, Hello Kitty kondom şeridini alıyorum. Banyodan dışarı fırlıyorum, bir fular gibi boynuma doladığım kondomlarla Goran'ın karşısına çıkmak üzere.

Televizyonda, kamera babama odaklanmış: Ön kısmın ortalarında bir yerde, izleyiciler arasında oturuyor; sıkıcı yabancı bilmem ne ödülü boyunca ortalıktan sıvışıp martini içebileceği en sevdiği yerde, ara koridorun hemen sağında. Aslında törenin çok az bir bölümünü izliyor babam. Herkes alkışlıyor. Ben hâlâ banyonun kapısında, eğilmiş, iki büklüm bir halde.

Goran gözünü televizyondan ayırıp bana bakıyor. Gözleri kıpkırmızı parlıyor ve Goran öksürüyor. Çenesine koyu kırmızı renkli deniz ürünü sosu bulaşmış. Yapışkan tartar sosu artığı tişörtünde bir iz oluşturmuş. Süitin havası puslu; esrarlı sigara dumanı basmış her yeri.

Boynuma doladığım kondomlara bir düğüm atıyorum ve sıkıca çekerken düğümü, “Oyun oynamak mı istiyorsun?” diyorum. “Sadece ağzıma üflemeden yeter.” Öne doğru bir adım atıp, sinsice sevgilimin yanına sokularak, “Buna Fransız Öpücüğü Oyunu deniyor” diye ekliyorum.

XXII

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Lütfen bunu eleştiri olarak alma ama bilgi işlem donanımınızı yenilemeniz gerekiyor artık. Şu sizin nokta vuruşlu yazıcıdan alınan çıktıların kalitesi yerlerde sürünüyor; her çıktı sayfasının kenarındaki şu yırtık izlerinin sözünü bile etmiyorum.

Annem size, “İki dudak ve bir dil her şeyi vaat edebilir” diyecektir. Anlamı ise şudur: Bütün anlaşmalarını yazılı yap. Nokta vuruşlu yazıcıdan çıkma matbu kâğıdın üst kısmında, boylu boyunca, güç belâ okunan şu satırlar yer alıyordu: *Goran Metro Spencer’in Cehennem Giriş Belgesi: Yaş 14.*

Hemen altında, “Ölüm Yeri” yazıyordu: *Şiddet Suçlusu Gençler İçin Los Angeles River Gözetim Merkezi.*

Bu üzerindeki, göğsüne dikilmiş hapishane numarasıyla tamamlanan cart pembe kılığı açıklıyordu. Modayı pek iplemese de, üzerindeki giysi benim tanıdığım huysuz, buyurgan Goran'ın tercihi olamazdı.

“Ölüm Nedeni”nin altında ise şu yazıyordu: *İsyan sırasında koğuş arkadaşı tarafından bıçaklanma.*

“Lanetlenme Nedeni” ise şuydu: *Madison Spencer'ı boğarak öldürmek.*

XXIII

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Ölüm çok sevimsiz görünüyor olabilir ama işin iyi tarafı sadece bir kere geliyor insanın başına. Bir kere öldün mü, sızısı kalmıyor. Anılar son derece travmatik olabilir ama önünde sonunda bir anıdır o. Kimse sizden bir daha o şeyleri yaşamamanızı istemez. Sadece, bir ihtimal Hindu'sanız, bu geçerli değil.

Bu sonraki kısmı belki size hiç anlatmamalıydım. Yaşayan insanların kendilerini her zaman haklı gördüklerini biliyorum.

Kabul edin; ne zaman gazetelerdeki ölüm ilanı sayfalarına göz atsanız ve sizden daha genç birilerinin öldüğünü görseniz –özellikle de mevtanın yayımlanan fotoğrafındaki sima gü-

lümsüyor ve üzerinde şortu, yanında altınrengi av köpeği, bir çayırılıkta oturuyorsa– kendinizi inanılmaz üstün hissediyorsunuzdur. Kendinizi bir parça şanslı da görüyor olabilirsiniz ama aslında en çok kendinizle gurur duyuyorsunuzdur. Hayatta olan herkes, homoseksüeller ve Amerikalı Kızılderililer bile, ölülerden üstün görür kendini.

Bunu okuduğunuzda muhtemelen yalnızca gülecek, benimle alay edeceksiniz; ama soluk almak için çırpındığımı, otel süitinin halısının üzerinde boğulduğumu hatırlıyorum. Kafam televizyon ekranının alt kenarına sıkışmış, oda servisi ziyafetinden arta kalanlar çevreme saçılmıştı. Goran ata biner gibi göğsümün üzerine çökmüş, bana doğru eğilmiş, kocaman yüzü yüzümü kaplamıştı; elleri boynumun etrafındaki Hello Kitty kondomlarının her iki ucunu da sıkıca kavramış, düğümü hızla çekip sıkıştırıyordu.

Verdiğimiz her nefes havada asılı kalıyor ve süiti ağır esrotu dumanıyla dolduruyordu.

Başımın üzerinde, televizyon ekranında, son derece gerçek bir biçimde annemin görüntüsü belirdi. Sanki süitin uzak tavanında durmuş, bana bakıyordu. Bütün ihtişamıyla, sahne ışıklarının altında, parılıyordu. Gerçek güzelliğin ışıltısıydı bu. Muhteşem bir görüntüydü. Özel tasarım tuvalet giymiş bir melek gibiydi. Televizyonda, annem ayakta, son derece muhteşem görünüyor ve sakinleşmek için, ona hayran dünyanın alkışlarını bekliyordu sabırla.

Bu arada benim ellerim ve ayaklarım çırpınıyor, dövünüyor, yakınındaki, içinde jumbo karides bulunan tabakları dağıtıyordu. Umutsuz kıvranımlarım, arta kalan, kızarmış piliç kanatlarını da etrafa saçmıştı. Salata soslarını ve Çin böreklerini de.

Televizyonda, kameralar izleyici sıralarında oturan babama odaklanmıştı; babam ışık saçıyordu.

Alkışlar yavaşça kesilirken, huzurlu, sevimli annem, gizemli bir ifade takınarak ve gülümseyerek, “En iyi film dalında bu

yılın Oscar ödülünü vermeden önce...” dedi, “sevgili, tatlı kızım Madison’ın sekizinci yaş gününü kutluyorum. Nice mutlu yıllara...”

Bugün itibariyle, işin aslı... on üç yaşındaydım ben. Kalbim kulaklarımda atıyordu ve kondomlar boynumun nazik derisini kesiyordu. Kırmızı, altınrengi ve mavi yıldızlar, kuyruklu yıldızlar görüş alanımı doldurmaya başlamıştı; Goran’ın zalim yüzü siliniyordu, odanın tavanı ve annemin parlayan yüzüyle birlikte. Süveter ve şort etekten oluşan okul üniformam içinde terliyordum. Püsküllü, düz tabanlı loaferlerimin içindeki ayaklarım bir iki kez kalkıp indi.

Görüş alanım giderek daralırken ve ben, giderek büyüyen bir karanlığın çevrelediği dar bir tünele sıkışırken, hâlâ annemin sesini duyabiliyordum: “Doğum günün kutlu olsun, benim tatlı küçük bebeğim. Baban ve ben seni çok ama çok seviyoruz.” Bir kalp atışı sonra, boğuk ve uzaktan gelen bir sesle, “Şimdi, iyi geceler ve iyi uykular, benim biricik aşkım...” diye ekledi.

Otel süitinde, birinin kesik kesik ve derin derin soluk alıp verdiğini duyuyordum ama bu ben değildim. Beni boğmak için büyük çaba harcayan Gorandı hızlı hızlı soluyan ve tam da benim ona öğrettiğim Fransız Öpücüğü Oyunu’nun kurallarına uygun olarak beni soluksuz bırakıyordu.

Sonra, havaya yükseldim ve yüzüm boyalı alçı kaplama tavana yaklaştı. Kalp atışlarım durdu. Soluğum kesildi. Odanın en yüksek noktasından dönüp geriye, Goran’a baktım. Bağırıyordum: “Öp beni!” Çığlık çığlığa bağırıyordum: “Bana hayat öpücüğü ver!” Hiçbir şey ama hiçbir şey duyulmadı, televizyonda annem için patlayan alkışlar dışında.

Halının üzerinde yayılıp kalmıştım ve etrafımdaki soğuk yiyeceklerin statüsüne inmiştim ama tek farkla: Benim hayatım ancak kısmen tüketilmişti. İsraf edilmiştim. Çok geçmeden çöpe atılacaktım. Şişmiş, morarmış yüzüm ve mavi dudaklarım artık yalnızca kokmuş yağ birikintisiydi, tıpkı ba-

yat soğan halkaları ve kokmuş patates cipsleri gibi. Benim biricik yaşamımdan katılaşıp ve pıhtılaşıp sıvılardan başka bir şey çıkmamıştı. Kurumuş proteinden başka. Sadece birkaç küçük ısırık alınmış, zengin bir ziyafet sofrasıydım. Tadına bile bakılmamış. İnkâr edilmiş, israf edilmiş ve terk edilmiş.

Evet, biliyorum, on üç yaşında küçük bir Yaş Günü Kızı'nın bir otel süitindeki acıklı görüntüsü hakkında son derece soğuk, duygusuz ifadeler bunlar ama başka türlü bir tavır kendine acıtmaktan başka bir anlama gelmez benim için. Havada uçarken, geriye dönüp bu korkunç hatamı düzeltmekten başka hiçbir şey istemiyordum. Şu an hem annemi hem de babamı yitirmiştım. En kötüsü de... kendimi... Bütün o romantik planlarımla, her şeyi mahvetmiştim.

Televizyonda, annem dudaklarını büzüyordu. Manikürlü elinin parmaklarını ağzına götürüyor ve sonra bana bir öpücük yolluyordu.

Goran kondom şeridinin her iki ucunu da bırakmıştı elinden. Gözlerini bedenime dikmişti ve yüzünde neye uğradığına şaşırılmış bir yüz ifadesi vardı. Ayağa sıçradı hızla, yatak odasına seğırtti ve paltosunu giymiş olarak dışarıya çıktı. Oda anahtarını almadı yanma. Geriye dönmeye niyeti yoktu. 911'i de aramadı. Benim sevgili, romantik duygularımın nesnesi, bir an için bile geriye bakmadan otel süitinden uzaklaştı var gücüyle.

XXIV

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Bana pi sayısının karekökünü sor. Bana bir okkanın kaç gram çektiğini sor. Bana Charlotte Brontë'nin yaralı, trajik hayatı hakkında ne sorarsan sor. Sana İkinci Marne Savaşı'nda Joyce Kilmer'ın tam olarak ne zaman öldüğünü söyleyeyim. Elektrostatik hava filtrelerinin bir toz tanesinin bile barınmasına izin vermediği, elbiselerimin, ayakkabılarımın ve doldurulmuş hayvanlarımın karanlıkta, belirli bir nem oranında, güneşten uzak, parıltılı oyuncakların ve süslü kutuların bir firavuna ebedi istirahat-gahında eşlik edecek kadar sabırla beklediği, annemin arşiv odalarının derecesinde, etin taze kalacağı kadar soğuk tutmaya özen gösterdiği Kopenhag ya da Oslodaki kilitli, klimalı yatak odalarımın ışığını ve perdelerini ayarlayacak, güvenlik kameralarını izleyecek, Ctrl + Alt + S ya da Ctrl + Alt + Q gibi tuş kombinasyonlarını anlatayım

sana. Fiji'nin ekolojisini sor bana ya da revaçtaki Hollywood hovardalarının eğlenceli kişisel alışkanlıklarını. Bana o çok korunaklı İsviçre yatılı kız okullarında okuyan bütün kızların kültürel bir parçaları haline gelmiş politik entrikalarını sor. Sakın ola ki ne hissettiğimi sorma bana! Anne ve babamı hâlâ özleyip özlemediğimi sorma bana. Sıla hasretiyle hâlâ ağlayıp ağlamaadığımı sorma bana. Elbette, ölümler yaşayanları özler.

Ben, şahsen, yağmurlu günlerde Twining marka İngiliz çaylarını ve Elinor Glyn'in romanlarını okumayı özliyorum. Ben Bain de Soleil'in turuncu kokusunu içime çekmeyi, Somalili hizmetçilerimizi tavlada mars etmeyi, gavot ve menüet çalışmayı özliyorum.

Ama daha genel anlamda, acımasız bir şekilde dürüst olmak gerekirse, ölümler her şeyi özler.

Biriyle konuşmak için yanıp tutuşurken, küçük bir sohbet terapisinin vereceği huzur arayışı içinde, Kanadalı Emily'ye telefon ediyorum ve bir kadın çıkıyor telefona. Kadın adımlı sorunca, ona Emily'nin çok uzakta yaşayan bir arkadaşı olduğumu söylüyorum ve Emily'nin kısa bir sohbet için birkaç dakikalığına telefona gelip gelemeyeceğini soruyorum. Lütfen, diye de ekliyorum.

Bunun üzerine, kadın önce burnunu çekiyor, sonra hıçkırarak ağlamaya başlıyor. Hattın öbür ucunda, kadın derin ve titrek bir şekilde soluk alıp veriyor, hıçkırıklara boğuluyor. "Emily" diyor kadın, "bebeğim..." Kelimeleri hıçkırıklar arasında kaybolurken, güçlükle, "Canım bebeğim yine hastahaneye yattı..." diyor. Kadın, Emily'ye bir mesajım olup olmadığını sorarken durmadan ağlıyor ve burnunu çekiyor.

Ve evet, bütün o hatırı sayılır İsviçre nezaket kuralları eğitime rağmen ve empati konusunda aldığım hippie eğitimini hiçe sayarak, telefonun öbür ucundaki kadına, "Emily ölüyor mu?" diye soruyorum.

Hayır, hiç adil değil biliyorum ama hayatı Cehennem'e çeviren şey bizim onun ebediyen sürmesi beklentimizdir. Oysa hayat kısadır. Ölüm ise ebedi. Çok geçmeden bunu kendiniz

anlayacaksınız. Sizin için herkesin perişan olması da hiçbir işe yaramayacak.

“Evet” diyor kadın; duygulu sesi çatlıyor ve derinden geliyor. “Emily yakında ölecek.” Belirgin bir çekingenlikle, “Senin adına ona bir şey söylememi ister misin?” diye soruyor.

Ve ben, “Salla gitsin” diyorum.

“Ona, yanında on tane Milky Way getirmeyi unutmamasını söyleyin” diyorum.

XXV

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Ölürlen hayatının ışıık hızıyla gözlerinin önünden geçtiğı hiç de doğru değıl. En azından, hepsi geçmiyor. Hayatının bir kısmı geçebilir tamam ama öbür kısımları hatırlamak yıllarını alıyor insanın. Bence, bu da Cehennem'in işi: Burası bir hatırlama yeri. Bunun ötesinde, Cehennem'in amacı hayatının ayrıntılarını unutturmaktan ziyade onları bağışlamayı sağlamak. Ve evet, ölüler her şeyi ve herkesi özlerken, ilelebet yeryüzünde aylak aylak dolaşmazlar öyle.

Bir keresinde, babam bir hissedarlar toplantısına katılmak için jetiyle Prag'a giderken, aynı gün annemin tavşandudaklı bir yetimi evlat edinmek ya da bir film festivaline katıl-

mak ya da saçma sapan bir filmin çekimleri için Nairobi'de olması gerekiyordu; bu yüzden beni ve annemi götürmesi için bir jet kiraladık. Ne var ki havayolu şirketinin vardiyalı çalışan bütün personelinin kiralamayla unutulmuşuz... Bize son derece düşüncesiz bir şekilde, annemin istediğiyle uzaktan yakından alakası olmayan bir jet gönderdiler. Altın kaplama banyosu ve tavanlarında el işi freskleri olan, tam olarak Suudi kraliyet ailesinin genç üyelerinin Bayan Fıstık Kızı Fıstıklardan bir haremle Kuveyt'e uçmak için kiralayacağı türden bir jetti bu ve farklı bir tane göndermek için artık çok geçti. Estetik delisi annem fittırdı elbette.

Ama şunu söyleyebilirim ki, Oscar Töreni'nin ardından otelin süitine gelip, milyon tane yarı yenmiş bayat sandviç tabağı arasından geçip, beni Hello Kitty kondomlarıyla boğulmuş olarak ölü bulduğunda... annem fittirmaktan da beter olmuştu.

Ruhumun hâlâ odada dolandığı bir esnada, ruhani parmaklarımı çaprazlayıp, birisi acil müdahale ekiplerini çağırma zahmetine girecek mi ve onlar da odaya dalıp yeniden hayata döndürme mucizesine girişecek mi diye bekledim. Söylemeye hiç gerek yok; Goran çoktan sırta kadem basmıştı. O ve ben kapının dışına Lütfen Rahatsız Etmeyiniz tabelası astığımızdan, oda servisi, boşları almak için odanın kapısını çalmamıştı. Yastıkların üzerinde çikolata tabletleri yoktu. Bütün ışıklar söndürülmüştü ve süit tümüyle karanlığa gömülmüştü. Annemle babam içeriye parmak uçlarında girmişti çünkü bizim çoktan uykuya daldığımızı düşünüyorlardı. Bu hiç de hoş değildi.

Hayır, annenizin durmadan adınızı haykırmasını, sonra ölü omuzlarınızdan sizi kavrayıp silkmesini, ketçaba bulanmış soğan halkaları ve soğuk karides kokteylleri yığınının ortasında dizlerinin üzerine çökmesini ve uyanmanız için size salya sümük yalvarmasını seyretmek hiç de özel bir kıyak sayılmaz. 911'i arayan babam oldu; ama gerçekten çok geçti artık. Gelen Acil Müdahale Ekibi beni kurtarmaktan ziyade annemin his-

terisiyle uğraştı. Elbette polis de geldi. *People* dergisi nasıl yeni doğmuş bebek Madison'ın fotoğraflarını çektiyse, onlar da aynı şekilde yeni ölmüş cansız Madison'ın birçok fotoğrafını çekti. Cinayet masasından detektifler kondom şeridinden bir milyon, Goran parmak izi aldı. Annem bir milyon Xanax yuttu birbiri ardına. Bütün bunlar olup biterken, babam Goran'ın yeni giysilerinin bulunduğu dolaba yaklaştı usulca, dolabın kapağını açtı ardına kadar, asılı duran Ralph Lauren marka spor takımları yırtarak çıkardı askılarından, hiçbir şey söylemeden parça parça etti, düğmelerini kopardı ve süütün dört bir yanına saçtı.

Bütün bu zaman zarfında, gece boyunca, tıpkı annemin dizüstü bilgisayarındaki güvenlik kamerasından seyrettiği gibi, uzaktan ve ilgisiz gözlerle sadece seyrettim olup biteni. Belki otel perdelerini çekmiş ya da bir ışığı yakmış olabilirim ama kimsenin dikkatini çektiğini sanmıyorum. En iyi ihtimalle, bir bekçinin dikkatini çekmiştir. En kötü ihtimalle ise bir röntgen-cinin.

Bu bir tür güç; ama amaçsız, aciz bir güç.

Ölülerin canlı insanlar karşısında uğradığı ayrımcılık kadar hiç kimse ayrımcılığa maruz kalmamıştır. Hiç kimse bu kadar toplum dışına itilmemiştir. Ölü insanlar popüler kültürde resmedilecek olsalar bile, paylarına düşen zombiler... vampirler... hortlaklar... yani hemen her zaman yaşayanları tehdit eden bir şeydir. Ölüler, 1960'ların kitle kültüründe siyahlar nasıl tasvir edilmişse öyle anlatılır: daimi bir tehlike ve tehdit. Ve ölü karakterler yasaklanmalı, aforoz edilmeli ve on dördüncü yüzyılın Yahudileri gibi memleketten sürülmelidir. Yasadışı Meksikalı göçmenler gibi sınır dışı edilmelidir. Cüzamlılar gibi.

Tüm bu söylediklerimden sonra, hadi çekinmeyin, gülün bana. Siz hâlâ yaşıyorsunuz; dolayısıyla belli ki siz doğru şeyler yapıyorsunuz. Ben ölüyüm; dolayısıyla gidip hemen benim şişko, ölü yüzüme tükürün, aşağılayın beni.

Önyargılı, aptal modern dünyada, canlı canlıdır, ölü de ölü. Ve iki kesim karşılıklı etkileşime girmemelidir. Ölülerin gayri-menkul fiyatlarına ve hisse senedi değerlerine neler yapacağını göz önüne aldığınızda, bu tamamen anlaşılabilir bir tavidir. Bir kere ölümler yaşayanlara, maddi varlığın büyük bir şaka... tam anlamıyla koca bir şaka olduğunu beyan ettiğinde, De Beers asla elmas satamayacaktır artık. Emeklilik fonları gerçekten eriyecektir.

Gerçekte, ölümler her zaman canlıların etrafındadır. Bir hafta boyunca bizimkilerle takıldım; bu iş, ciddi söylüyorum, Bay Pespayeoğlu Pespaye ölü yıkayıcının kanımı dışarıya akıtmasını ve benim on üç yaşındaki çıplak bedenimle dalga geçmesini seyretmekten daha zor geldi bana. Benim çevreci ebeveynim kesinlikle çabuçak çözölen ve toprak altı bakteriyel yaşam biçimlerini destekleyen, preslenmiş ağaç küspesinden biyolojik dönüşümlü bir tabut seçmişti. Bu, bir kere ölüncü ne kadar az saygı gördüğünün tipik bir örneğidir. Demem o ki, dünyanın kurtçuklarının esenliği daha büyük bir önceliğe sahiptir.

Vasiyetinizi hazırlamanın yaşı olmadığını destekleyen bir kanıt olarak düşünün bunu.

Bu, şekerleme ve oyuncak dolu bir pinata* içine gömülmek gibiydi.

Eğer kendi ölümümü duyuracak olsaydım, tamamen bronzdan, hava geçirmeyecek bir şekilde, değerli taştan çivilerle mühürlenmiş bir tabutun içinde gömülü değildim de, oyma beyaz mermerden bir mahzen mezarda istirahatata çekilmiştim, derdim. Küçük bir ahşap adadaydım bir gölün ortasında. İtalyan Alpleri'nde. Yine bizimkiler kendi bildikleri yoldan gittiler. İncelikli bir şey yapmak yerine, çıkarmak üzere oldukları bir albüme ulusal çapta görünürlük sağlamak için uygun olduğundan, kilisenin birinden kedi gibi miyavlayan

* Karton veya kil konteynırların içinin şeker, sakız gibi tatlı yiyeceklerle ve oyuncaklarla doldurulduğu, kuş ya da başka bir hayvana benzetilebilen, Meksika kültürüne ait bir kukla oyuncak. (ç.n.)

bir koroyu tercih etmişlerdi. Birileri Elton John'un şu mumlu şarkısını yeniden yorumlayarak, "Güle güle Madison Spencer, seni hiç tanımamış olsam da..." diye söyledi. Hatta sayısız beyaz güvercin salındı gökyüzüne. Klişeleşmiş şeylerden bahsediyoruz. Türetilmiş şeylerden.

Başıboş dolaşan ölümler arasında herkes, JonBenet Ramsey* bile acıdı bana. Hatta Lindbergh'lerin bebeği** bile benim adıma utandı.

İşte buradaydım, ölüydüm ben ama yatılı okulumdan bütün o küçük Bayan Sürtük Kızı Sürtükler hâlâ yaşıyordu ve benim cenaze merasimime katılmıştı. Üç Orospu Kızı Orospu oradaydı ve dindar bir havada başlarını öne eğmiş, bana nasıl Fransız Öpücüğü Oyunu'nu öğrettiklerine ilişkin tek bir söz etmeden dikiliyorlardı. O üç Fahiş Fahişegiller anemden cenaze merasimi programının yazılı olduğu kâğıdı alıp, bir da ondan arkasını imzalamasını istediler. Amerika Birleşik Devletleri Başkanı kartonpiyerden, ekolojik duyarlı biyo-sandığın mezarıma taşınmasına yardım etti. Büyük Britanya Başbakanı da.

Film yıldızları kasvetli bir havada oradaydılar. Meşhur şairin biri kafiye bile tutturamadığı berbat bir çiçek böcek şiiri okudu. Dünya liderleri böbürlendikleri saygılarını sunmak üzere oradaydılar. Uydu aracılığıyla gerçekleştirilen canlı yayınla, bütün gezegen "Güle güle" demek için oradaydı.

Goran, benim sevgili, tek gerçek aşkım... hariç.

Goran orada değildi.

* JonBenet Patricia Ramsey 6 Ağustos 1990'da doğmuştur; Amerika'da çocuk güzellik kraliçesi seçilmiş ve 26 Aralık 1996'da öldürülmüştür. (ç.n.)

** Ünlü havacı Charles Lindbergh ile Anne Morrow Lindbergh'in oğulları Charles Augustus Lindbergh 1 Mart 1932'de evinden kaçırılmış ve iki ay sonra ölü bulunmuştur. (ç.n.)

XXVI

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Kafama şimdi dank etti: Arabayı gönderdiğin için sana hiçbir zaman yeteri kadar teşekkür edemedim; oysa etmeliydim. Senin adına bu son derece duyarlı, düşünceli bir davranıştı. Böyle bir inceliğe can attığım bir sıra da bana oldukça nazik davrandın ve bu cömertliğine her zaman müteşekkir olacağımı bilmeni isterim.

Yeni ölmüş bir ruh olmak yeni doğmuş bir bebek olmaktan daha kolay bir durum değil; dolayısıyla bir nebze olsun özen ve bakıma canı gönülden şükranlık duyuyor insan. Forest Lawn'daki mezarımın başına toplanmış, herkes ağlıyordu; annemle babam ağlıyordu, Senegal Devlet Başkanı ağlıyordu. Ben hariç herkes salya sümüktü ve bu yüzden birinin kendi cenazesinde ağlamasını dehşetli bir biçimde ben-merkezcilik olarak görürüm. Yas tutan insanların ortasında, kimse gerçek beni gö-

remiyor, ruhumu okuyamıyor diye dövünmekten başka bir anlamı yoktur bunun. Biliyorum, biliyorum, kendi cenazene katılarak ve gizliden gizliye herkesin seni nasıl sevdiğine, sana nasıl hayran olduğuna tanıklık ederek mutlu olmak, tam anlamıyla, *Tom Sawyer* senaryosunun bire bir kopyası; ama acı gerçek şu ki çoğu insan nasıl siz hayattayken arkanızdan başka yüzünüze karşı başka davranıyorsa, aynı şekilde, öldükten sonra da hiçbir şey değişmiyor. Hele işin ucunda ufacık da olsa bir çıkar söz konusuysa, nefret ettiğiniz herkes üstünü başını yırtacak ve yalandan ağlayan mızımız çocuklar gibi dövünecektir. Buna tipik bir örnek: Pislik Kızı Pislikler üçlüsü pespaye yeni yetme benliklerini, sevdiğini kaybetmiş annemin çevresinde konumlandırdı ve ona durmadan beni ne kadar çok sevdiklerini anlattı; ama bu arada örümcek gibi anoreksik parmakları ve Fransız manikürü yapılmış tırnaklarıyla, hepsi de Rodeo Drivedan bu cenaze için alınmış ve Bulgari için Christian Lacroix tarafından tasarlanmış olan, Tahiti siyah incileri, koca yakutlar ve zümrütlerden oluşan tespihleriyle oynadılar. Fahişegillerden bu üç Fahişe, üzgün anneme fısıltıyla benden psikişik mesajlar aldıklarını ve benim onları rüyalarında ziyaret ettiğimi ve onlara ailemi ne kadar sevdiğimi ve onların yanında olduğumu bildirmeleri için yalvardığımı anlattı ve benim zavallı annem bu korkunç yaratıkları dinleyecek ve onların yalanlarını ciddiye alacak kadar sarsılmış görünüyordu.

Sürüsüne bereket, sarışın prodüksiyon asistanı babamın başına üşüşmüştü; hepsi de seksi siyah striptizci eldiveni takmıştı ve bacak bacak üstüne atma denemelerinde siyah mini etekleri bronzlaşmış ve ağdalı baldırlarını açığa çıkarırken, ellerinde son moda, deri kaplı İncil’ler taşıyorlardı, tıpkı Chanel el çantası taşır gibi ve hepsi de tabii ki onunla –lafta solcu, ileri düşünceli, soylu babamla– yattığını anlatıyordu. Ama eğer bu kızların tek yaptığı işin saksafonculuk olduğunu kabul edecek olsa herhangi bir projenin çekim bütçesine dahil edemezdi bu kızların çeşitli ücret giderlerini. Bu sulu gözlü medya sirki, dünyevi kalcıntımın etrafında toplaşmıştı. Yeni yontulmuş mezartaşımın

hemen yanı başında, daha çok Çinli çete flamalarıyla örtölmüş, kirli beyaz koca bir pislik yığının benzeyen, üzerine saçma sapan, Asya kökenli izlenimi veren kaligrafik şekiller çiziktirilmiş, ağartılamaz bambu lifinden organik bir tabutun içinde her tarafına pamuk tıkıştırılmış bir halde yatıyorum ben bu arada. Ve ölü bana reva görölen sayısız hakareten bazılarını sayayım size: Taşın üzerine, koca on üç yıl boyunca var gücümle kocaman bir kişisel sırrım olarak herkesten sakladığım ve şimdi üç Bayan Kuzenkızıgillerden Kuzen'in İsviçre'ye dönünce bütün sınıfla paylaşmak için sabırsızlandığı, benim tam komik adım, Madison Desert Flower Rosa Parks Coyote Trickster Spencer adı kazınmıştı. Elbette, granitin üzerine ölüm ve doğum tarihlerimin beni ilelebet hatalı bir biçimde dokuz yaşa sabitleyecek şekilde yazıldığını söylememe bile gerek yok. İçimi acıtan bir başka hakaret de, hitaptı: *Maddy Şimdi Huzur İçinde Yat, Ebedi Tanrıçanın Kucağında, Kutsal Memesinden Sütünü Emerek.*

Bütün bu ahmakça zırvalar, yasal olarak bağlayıcı bir vasiyetnameniz olmaksızın ölmüşseniz şayet size reva görölecek muameleler. Ben ölüyüm ve bu çılgın kalabalıktan güvenli bir mesafede uzakta duruyorum ama yine de onların bütün makajlarının ve saç spreylelerinin kokusunu alabiliyorum.

Ve eğer *ahmakça* sözcüğünün anlamını önceden bilmiyordusam da, şimdi gayet iyi biliyorum. *Hatalı* sözcüğünün anlamına gelince; bunun için etrafa bakmam yeterli.

Ve eğer öteki dünyaya dair bir gerçekle daha yüzleşmeyi mideniz kaldıracaksa, buyurun: Cenaze merasiminde kimse yeni mevtadan daha fazla üzölmez. Bu yüzden, gözlerimi bu kasvetli tablodan başka yöne çevirip, kaldırım kenarına park etmiş, mezarlık yolunun kıyısında öylece duran siyah Lincoln'ü, o geniş ve büyük arabayı görünce çok mutlu oldum. Temiz ve cilalı parlak siyah yüzeyi yas tutan kalabalığı... mavi gökyüzünü... Forest Lawn'ın mezar taşlarını yansıtıyordu. Gerçekten benim dışımda herkesi ve her şeyi yansıtıyordu; çünkü ölülerin yansıması olmaz. Yeryüzünde, ölülerin gölgesi yere düşmez ya da fotoğraflarda görünmez ölüler. En iyisi de, arabanın

yanında üniformalı, saç siperlikli şapkasının altında kaybolmuş ve yüzünün yarısı koyu güneş gözlüğüyle perdelenmiş bir şoförün ayakta hazır bekliyor oluşuydu. Siyah sürücü eldivenli elinde, üzerinde boydan boya, bitişik el yazısıyla *Madison Spencer* yazan beyaz bir karton tutuyordu. Yakasına ise küçük, kromdan bir isim kartı takmıştı; ismi bu plakaya kazınmıştı sürücünün. Ama kim zahmet edecek de okuyacaktı onu; çünkü uzun süreli deneyimlerime dayanarak söylüyorum ki saniyenin milyonda biri kadar kısa bir sürede ben o ismi unutacak ve ona George diye hitap etmeye başlayacaktım.

Ömrünün yarısını araba kiralama servisi arabalarında geçirmiş biri olarak, Lincoln'e nasıl bineceğimi biliyorum. Bir adım atıyorum arabaya doğru, sonra bir adım daha ve sürücü hiçbir şey söylemeden arka kapıyı açıyor ve girmem için bir adım kenara çekiliyor. Hafifçe başını öne eğen sürücü elindeki kartonun kenarını siperlikli şapkasının ucuna dokundurarak belli belirsiz bir baş selamı veriyor. Ben şort eteğimle rahatça koltuğuma kurulur kurulmaz sürücü kapıyı, kaliteli ellerden çıkmış bir Amerikan kara yatının tok sesiyle çat diye kapatıyor; ses öyle şiddetli ve boğuk ki yaşayan, soluk alıp veren dış dünyanın en ufak emaresini dahi geride bırakıyor. Camlar öyle koyu renkli ki kendimi adeta siyah deri koltuktan bir beşiğin içinde sallanırken buluyorum; derinin kokusunu alıyor, klimanın serinliğini hissediyorum ve pirinçten iç aksamın ve koyu renk camların yumuşak parıltısı alıyor gözümü. Tek ses, arka ve ön koltukları birbirinden ayıran yarı bölmenin ardından geliyor. Ortamda, baskın deri kokusuna karışan başka bir koku, bayıltıcı bir koku daha var; sanki birisi az evvel kaynamış yumurta soyup yemiş gibi hafif bir sülfür ya da metan kokusu kaplamış arabanın içini. Ve patlamış mısır kokusu... patlamış mısır ve karamel... mısır taneleri. Bölmenin ortasındaki küçük pencere kapalı ama ben sürücünün yerine geçtiğini ve emniyet kemerini taktığını seslerden anlayabiliyorum. Motor çalışıyor ve araba yavaşça, sarsıntısız ilerlemeye başlıyor. Epeyce uzun bir zaman sonra araba sarsılarak yukarıya doğru tırmanıyor; sanki bir lunapark treni

ilk tepeyi tırmanıyormuş ya da İsviçre, Locarno'nın Alpler'deki küçük bir havaalanından kalkmak için bir Gulfstream imkânsız bir dik rampaya ihtiyaç duyuyormuş gibi.

Arabanın arka koltuğu, deri döşenmiş ve yalıtılmış bir rahim gibi... Öyle ki, kendinizi böyle bir yerde bulacak olursanız, Hades yolunda olduğunuzu varsayabilirsiniz. Magazin cebinde, *Hollywood Reporter*, *Variety* dahil ne kadar ticari paçavra varsa hepsinden birer örnek ve kapağında sırttan annemin fotoğrafı, içinde de onun Gaia, Önce Dünya! zırvalarının yer aldığı *Vanity Fair* duruyor.

Ve evet, annemle babam bana Bağlamın Gücü ve Marcel Duchamp hakkında her şeyi öğretti; ve havalı bir galerinin duvarına astığında bir hela taşının nasıl bir sanat eseri haline dönüştüğünü de. Bu durumda kimin vesikalık fotoğrafını *Vanity Fair* dergisinin kapağına koyarsanız koyun, o kişi pekâlâ bir film yıldızı gibi geçiş yapabilir. Ben işte böyle, öteki dünyaya, bir otobüs ya da at arabası ya da bir tür öküz arabası, ucuz tarifeli, ter kokulu bir toplu taşıma aracında değil de geniş ve rahat bir Lincoln'ün arka koltuğunda geçtiğim için çok ama çok müteşekkirim. Tekrar çok teşekkür ediyorum sana, Şeytan.

Arabanın güzergâhının sürekli dikleşen açısı ve sonucunda ortaya çıkan çekiş gücü beni deri kaplama koltuğuma gömüyor adeta. Sürücü bölümüyle aramdaki küçük pencerenin kenarındaki açıklıktan, şoförün dikiz aynasına yansıyan güneş gözlüğünü görebiliyorum. Bu yansıma yoluyla bana seslenen şoför, "Sizin için bir mahsuru yoksa, söyleyebilir misiniz acaba... film yapımcısı Antonio Spencer'la bir akrabalığınız var mı?" diye soruyor. Yüzünde tek seçebildiğim yer ağzı ve o ağız tekinsiz bir sırtışıla gerilmiş.

Vanity Fair dergisini alıyorum elime ve benim yüzümün yanında annemin yüzünün durduğu kapak fotoğrafını göstererek, "Hiç benziyor muyuz baksana? Anneminkinin aksine benim cildim pürüzlü..." diyorum. Halihazırda uykum var ve içim geçmek üzere. Korkarım, konuşmanın nereye gitmekte olduğunu hissediyorum.

Sürücü, “Ben bir senaryo yazdım, kendim’ diyor.

Ve evet, elbette, arabayı ilk gördüğümde bu itirafın geleceğini anlamıştım. Şoförlerin hepsinin adı George’dur ve Kaliforniya’daki her şoförün size anında hazır teslim edeceği bir senaryo metni vardır ve dört yaşından beri –o sene Cadılar Bayramı’nda şaka mı ceza mı oyunundan sonra eve döndüğümde benim yastık kılıfım tonlarca senaryoyla doluydu– bu saçma durumla başa çıkmayı öğrenmiştim. Babamın da diyeceği gibi: “Şu sıralar yeni projelerle ilgilenemiyoruz...” Anlamı ise şu: “Hadi al sen o senaryo dediğin şeyi de başka birine yuttur.” Az çok kabiliyetli ama hevesli gençlerin, umutlarını ve hayallerini incitmeden nazikçe nasıl geri çevrileceğine ilişkin sıkı bir eğitim almış olmama rağmen... belki de artık yorulduğumdan... ve belki de ebedi öteki dünyanın düşük kalite yazılı materyalin eğlencesi olmadan daha da çekilmez olacağının farkına vardığımdan olsa gerek... “Elbette” diyorum, “bana temiz bir kopyasını verin de bir okuyayım bakalım.”

Uyku bedenimi teslim alırken, ben elimde hâlâ, kapağında annemin olduğu *Vanity Fair* dergisini tutuyor ve arabanın artık gökyüzüne tırmanmadığını hissedebiliyorum. Sanki bir dağın zirvesine varmıştık ve şimdi de, yavaşça, tehlikeli bir biçimde, tepetaklak aşağıya iniyorduk.

Dikiz aynasından bana bakmayı sürdüren şoför, “Emniyet kemerinizi bağlamak ister misiniz, Bayan Spencer?” diyor.

Bunun üzerine elimdeki dergiyi bırakıyorum ve dergi ara bölmenin boşluğundan ön tarafa düşüyor ve açılarak ön cama yapışıyor.

“Bir şey daha var” diyor şoför. “Gidilecek yere vardığımızda, demir parmaklıklara dokunmak istemezsiniz. Oldukça kirlidir parmaklıklar.”

Arabanın dimdik inişe, inanılmaz bir hızla tepetaklak dalışa koyulduğu ve giderek artan bir süratle serbest düşüşe geçtiğimiz sırada ben hızla ve yarı uykulu bir halde kemerimi bağlamaya yelteniyorum.

XXVII

Ora da mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Doğaları gereği, ikinci tekil şahsa hitaben anlatılan hikâyeler duacıları akla getirebilir: “Senin adın kutlu olsun... Tanrı seninle olsun...” Bunu aklına getirip, sana dua ettiğim fikrine kapılma. Kişisel bir şey değil ama basitçe söyleyecek olursam, ben bir Satanist değilim. Üstüne üstlük, bizimkilerin bütün çabalarına rağmen, seküler bir hümanistim. Öteki dünyada kendimi bulduğum ışığın altında, diyebilirim ki artık ne kendimden emin bir ateist ne de agnostiğim. Şu an neye inanacağımı bilemiyorum. Şu noktada, öyle görünüyor ki, bu zamana kadar gerçek olduğunu düşündüğüm her şey hakkında yanılmış olduğum düşünülürse, benim inançlarımın herhangi bir inanç sistemine işaret etmesi pek imkân dahilinde görünmüyor. İşin aslı şu ki, artık ben bile kim olduğum konusunda emin değilim.

Babam size, “Sonra neyin geleceğini bilmiyorsan, önce neyin geldiğine iyi bak” diyecektir. Anlamı ise şudur: Eğer izin verirsen, geçmişin geleceğine hükmetmeye başlar. Bunun anlamı ise şudur: Ayak izlerimi takip etmenin zamanı gelmiştir. Bu aklıma düşünce, telefon bankasındaki telepazarlama işini bırakıyorum ve yaya olarak, yeni yüksek topuklu ayakbılarımı yanıma alıp, sağlam laoflerlerimi ayağıma geçirip yola koyuluyorum. Karasinek bulutları tepemde uçuşuyor vızıldayarak, siyah bir duman kütleleri gibi yoğun ve ağır. Böcekler Denizi sonsuz bir devinim içinde kaynıyor ve gıcırdayan bir kaos, titreşim, sürekli değişen renkleriyle ufka kadar uzanıyor. Atık el ve ayak tırnaklarından oluşan dikenli tepelikler giderek büyüyor ve düzensiz heyelanlar şeklinde bataklıklara boşalıyor. Kırık camlar çölü ayakların altında çatırdıyor. Büyük Atık Spermi Okyanusu giderek genişliyor, etrafındaki cehennemi araziye kuşatıyor.

Ve evet, kendimi on üç yaşında, güven sorunlarının tam bilincine ermiş, ölü bir kız olarak buluyorum ama keşke gerçekte, korkunç koşullarımı ve mutsuzluğumu umursamayacak hale gelinceye kadar, hiçbir kurtuluş imkânı olmayan, terk edilmiş ve ıstırap içinde yalnız bir Doğu Bloku yetimi olsaymışım. Ya da annemin bana söylediği şekilde ifade edecek olursak: “*Vır, vır, vır... kes sesini Madison.*”

Anlatmak istediğim şu: Ben bütün kimliğimi akıllı olmak üzerine kurmuşum. Öteki kızlar, çoğunlukla da Bayan Orospuçocuğu Orosputar, sevimli olmayı seçmiş. Kaldı ki, gençken alması kolay bir karardır bu. Annem olsa şöyle derdi: “Mayıs’ta her bahçe güzel görünür.” Anlamı ise şudur: Gençken herkes biraz çekicidir. Genç kadınlar arasında, fiziksel çekicilik düzeyi konusunda rekabete girmek doğuştan gelen bir tercihtir. Karga burunlu ya da bozuk ciltli öteki kızlar ise çılgınca komik olmaya oynar. Diğerleri atletik ya da anoreksik ya da hipokondriyak olmaya bakar. Çok sayıda kız, öfkesini kuşanıp ömür boyu keskin dilli, yalnız Bayan Gıcık Kızı Gıcık olmayı

seçer. Diğer hayati tercih, azimli ve enerjik bir politik öğrenci olmaktır. Ya da kim bilir belki de, her daim asık suratlı, şair yönünü keşfeder, kendi özel dizelerine kafa yorar, Sylvia Plath ve Virginia Woolf'un bıkkınlık veren depresyonuna giden yolu bulursun. Ama bu kadar seçeneğe rağmen, ben zeki olmayı tercih ettim; parlak bir beyne sahip, duyarlı ve akıllı şişman kız olmayı; sade ve sağlam ayakkabılar giyen, voleyboldan, manikürden ve kıkırdemekten uzak duran, 10 numara bir öğrenci olmayı.

Size şu kadarını söyleyeyim, daha düne kadar, kendi benliğimi keşfetmiş olmaktan ötürü gayet mutlu ve başarılı hissediyordum kendimi. Her birimiz, insanın ancak daha küçük bir çocukken sahip olabileceği, hayat boyu süren bir güvenle kendi kişisel yolumuzu –sporcu ya da şakacı ya da akıllı olmayı– seçeriz.

Gelgelelim, aşırı doz marihuanadan ölmediğim... Goran'ın da benim romantik idealim olmadığı gerçeği göz önünde bulundurulacak olursa... benim bu planlarımın aileme baş ağrısı dışında hiçbir şey getirmediği ortada... Demek oluyor ki, buradan pek de zeki olmadığım sonucuna varabiliriz. Ve eğer öyleyse, benim bütün benlik kavrayışım temelsiz demektir.

Şimdi bile *uzak durmak, seçmek, bıkkınlık* gibi sözcükleri kullanırken tereddüt ediyorum; kendime olan inancım tamamen sarsılmış durumda, diyebilirim. Ölümümün gerçek doğası benim Parlak Genç Şey değil aptal, gösteriş meraklısı bir avanak olduğumu kanıtlıyor. Parıltılı değil de birkaç etkileyici sözcükten kendi yanılsamaları gerçekliğini yaratan bir madrabaz olduğumu. Böylesi sözcükler donanımı benim göz farım, yapay memem, fiziki düzenlemem, güven kaynağım olarak hizmet görmüş. *Bilgili, sinsî ve karartma* gibi sözcükler benim yapı desteklerim olmuş.

Belki de bu derece kişisel yanılgıyı hâlâ gençken kabul etmek, orta yaşlarda, gençlik ve güzellik elden giderken, kuvvet ve canlılık yok olurken, belirlenmiş benlik duygusunu kaybet-

mekten daha iyidir. Kişinin yalıtılmış, bütün akranlarının gazabını üzerinde toplamış hale gelinceye kadar alaycılığı ve tepeden bakmayı sürdürmesi de feci bir şey olsa gerek. Gelgelelim, bu aşırı psikolojik rota düzeltme tarzı da... bir hayli yıkıcı.

Bu krizin tam olarak farkına varınca, rotamı tekrar belirliyor ve Cehennem'e ilk geldiğim zamanki hücreme dönüyorum. Yerimde duramıyorum. Archer'ın verdiği, parmağıma taktığım çalınmış elmas yüzük ışıltılı parlıyor. Artık kendimi ölü olma konusunda bir otorite olarak sunamayacağım için, kirli paslı parmaklıkların çevrelediği hücreme, kilit altında sağlanan konfora, ölü bir punk-rockçıdan kalan çengelli iğnenin paslı demirle buluşmasından çıkan müziğe dönüyorum. Kendi hücrelerinde feci akıbetlerini yaşayan komşularım, başları ellerinin arasında öylece çöküp kalmış, onları bir örümcek ağı gibi saran kendilerine acıma duygusunun etkisinde, uzun zamandır donuk gözlerle boşluğa bakıyorlar... ya da volta atıyorlar, havayı döverek ve kendi kendilerine konuşarak.

Hayır, kendimi komik ya da gösterişli olmaya, enerjik bir biçimde bedenimi bir jimnastik minderi üzerinde oradan oraya atmaya ya da havalı şaheserler çiziktirmeye adamam için çok geç değil elbette; ama başlangıçtaki stratejide başarısızlığa uğrayan biri olarak bir daha asla tek bir kimliğe bağlanmayacağım. Geleceğimi ister sporcu kız ister otçu kız olmaya; ister Wheaties mısır gevreği kutusunun kapağında gülümseyen yüz ister absent içici bir yazar olmaya kanallı edeyim, o yeni şahsiyet her zaman yapmacık ve edinilmiş olacak, tıpkı plastik tırnak ya da geçici dövme gibi. Öbür dünyadaki hayatım boyunca kendimi, Babette'in Manolo Blahnik'leri kadar çakma hissedeceğim.

Yakınımda, kayıtsız faniler kafeslerinde perişan bir halde öylece uzanıyorlar. Kendi travmalarına ve inzivalarına öyle bir gömülmüşler ki toz toprak içindeki çıplak kollarında toplaşan karasinekleri kovma zahmetine bile girişmiyorlar. Bu sinekler kirli yanaklarında ve alınlarında serbestçe geziniyor. Kuru

üzüm kadar iri bu karasinekler insanların sabit bakan, buğulu gözlerinin camsı yüzeyinde yürüyor. Bu ev sinekleri fark edilmeden insanların gevşek, açık ağızlarından girip burun deliklerinden çıkıyor.

Kendi hücre parmaklıklarının arkasında saçını başını yolar öteki mahkûm ruhlar. Öfkeli ruhlar, kendi togalarını ve perlerinlerini yırtıp parçalıyor; kürklerini, kefenlerini, ipek elbiselerini, Savile Row takım elbiselerini kesip doğruyor. Bunların bazıları, ben doğmadan çok zaman önce ölmüş ve lanetlenip Cehennem'e atılmış, Roma senatörleri ve Japon şogunlar. İşkence görmüş, inliyorlar. Feryat eden ağızlarından saçılan salya zerreleri ağır havada bir sis oluşturuyor. Alınlarından ve yanaklarından oluk oluk akan terler, her yeri sarmış cehennem ateşinin alevinde ısıldıyor turuncu turuncu. Hades'in sakinleri dövünüp kendilerini yerlere atıyor, sıkılı yumruklarını alev alev yanan gökyüzüne sallıyor, kan gözlerini kör edene kadar başlarını demir parmaklıklara vuruyorlar. Kimileri kendi yüzlerini tırmalıyor, çıplak derilerini tırnaklıyor, kendi gözlerini kazıyor. Canhıraş, çatlak sesleriyle ağıtlar yakıyor bazıları. Yandaki hücrelerde... kafeslerin ötesindeki kafeslerde... kapana kısılmış ruhlar dört bir yandan, alev alev ufka doğru uzanıyor. Milyarlarca kadın ve erkek inliyor, feryat ediyor, adını ve bir kral, vergi memuru, mazlum azınlık ya da yasal mülk sahibi olarak statüsünü haykırıyor. Cehennem'in bu büyük şamatası içinde, insanlık tarihi bireysel protesto yarıklarına ayrılıyor. İnsanlar doğal haklarını talep ediyor. Hristiyan, Müslüman ya da Yahudi olarak haklı ve masum oldukları konusunda ısrar ediyorlar. İnsansever ya da hekim olarak. Hayırsever, şehit, film yıldızı ya da politik aktivist olarak.

Cehennemde bize işkence eden, bizim belirlenmiş benlikle olan bağlarımız.

Uzakta bir yerde, çok yakın bir zaman önce dönmüş olduğum yolun ilerisinde, parlak bir mavi ışık huzmesi beliriyor. Portakal ve ateş rengi alazla şiddetli bir tezat oluşturan mavi

benek, sonsuzluğa uzanan kafesler ile içinde feryat eden insanların arasında süzülüyor. Mavi huzme, dış gıcırdatan ölü devlet başkanlarını geride bırakıyor; unutulmuş imparatorları ve hükümdarları görmezden geliyor. Sonra bu mavi huzme, paslı kafes yığınının ardında kayboluyor, eski deli papalar kalabalığının arkasında gözden uzaklaşıyor, hıçkırarak ağlayan şamanların, sürgün edilmiş kent yöneticilerinin ve çatık kaşlı kabile şeflerinin hapsedildikleri demir kovanların arkasında karanlığa karışıyor ve önce az biraz mavilik, sonra daha çok mavilik ve kısa bir süre sonra da yaklaşan bir mavilik olarak yeniden belirliyor. Böylece, parlak mavi nesne zikzaklar çizerek, umutsuzluk ve şaşkınlık labirentinde kendine yol bularak, yakına geliyor. Parlak mavi, sinek bulutunda kayboluyor. Mavi, yoğun karasinek bulutunda geçici olarak gizleniyor. Tekrar belirliyor, büyüyor, yaklaşıyor ve sonunda mavi saç oluyor; tepesindeki mavi boyalı Mohikan saç dışında dazlak bir kafa ortaya çıkıyor. Siyah bot geçirilmiş ayakların ve kot pantolona girmiş bacakların desteklediği, siyah bir motorcu ceketinin omuzları üstünde yükselen kafa aşağı yukarı sallanıyor. Her adım atışta, botunun bilek kısmına dolanmış bisiklet zinciri şakırdıyor. Punk-rockçı oğlan, Archer, hücreme yaklaşıyor.

Deriye geçirilmiş kolunun altında, kahverengi ambalaj kâğıdından bir zarf taşıyor Archer. Ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokmuş, zarfı dirseğiyle kalçası arasına sıkıştırmış. Archer sivilceli çenesini benden yana uzatıyor ve “Hey” diye sesleniyor.

Archer etrafımızdaki, alışkanlıklarına, haklılıklarına ve şehvetlerine batmış insanlara bakış atıyor. Her biri herhangi bir gelecekte, herhangi bir ihtimalden uzak, yalıtılmış, kendi geçmiş yaşamlarının kabuğunun içine çekilmiş insanlara. Archer başını sallıyor ve “Bunlar gibi ezik olma sen...” diyor.

Archer anlamıyor. Gerçek şu ki, ben daha ergenliğe bile erişmemiş, ölü, inanılmaz derecede saf ve aptal biriyim... ve Cehennem'e gönderilmişim, ilelebet.

Archer doğrudan yüzüme bakıyor ve “Gözlerin kan çanağına dönmüş... sedef hastalığın kötüye mi gidiyor?” diye soruyor.

Ve ayrıca, ben bir yalancıyım. Ona, “Aslında ben sedef hastası falan değilim’ diyorum.

“Ağlıyor musun sen?” diye soruyor Archer.

Ve ben öylesine büyük bir yalancıyım ki, “Hayır” diyorum.

Lanetlenmiş olmak tamamen benim suçum da değil. Kendimi savunmam gerekirse, babam her zaman bana Şeytan’ın kullanılıp atılacak bir bez olduğunu söylerdi.

“Ölüm uzun bir süreçtir” diyor Archer, “nalları diken ilk parçan bedenindir.” Anlamı ise şudur: Bunun ötesinde, hayallerin ölmelidir. Sonra umutların. Ve bütün bir ömrü, boktan şeyler öğrenmeye, insanları sevmeye, para kazanmaya ve esasında hepsi tamamen anlamsız bir şeylere sahip olmaya feda ettiğin için duyduğun öfken. Gerçekten de, bedeninin ölümü, işin kolay kısmı. Bunun ötesinde, anıların ölmelidir. Ve egon. Gururun ve utancın, tutkun ve umudun; bütün bu Kişisel Kimlik Çöplüğü’nün ortadan kalkması yüzyıllar sürer. “Bütün herkes bedeninin nasıl öldüğünü görür” diyor Archer. “Helen Gurley Brown’dır” nalları dikişimizin ilk yedi aşamasını araştıran.”

“Helen Gurley Brown da kim?” diye soruyorum.

“Bilirsin işte” diyor Archer, “inkâr, pazarlık, öfke, depresyon...”

Elisabeth Kübler-Ross** demek istiyor.

“Bak” diyor Archer gülümseyerek. “Benden akıllı... çok daha akıllısın.”

Gerçek şu ki, diye izah ediyor Archer, kendini affedene kadar Cehennemde kalırsın. “Boku yedin. Oyun bitti” diyor, “dolayısıyla gevşe artık.”

* 1922-2012 yılları arasında yaşamış, Amerikalı yazar, yayıncı ve iş kadını; 32 yıl *Cosmopolitan* dergisini yönetmiştir. (ç.n.)

** 1926-2004 yılları arasında yaşamış, Amerikalı psikiyatr, ölümü yaklaşan insanlar üzerinde çalışmış ve çığır açan *On Death and Dying* kitabında “yasın beş evresi” teorisini ileri sürmüştür. (ç.n.)

İyi haber şü ki, ben Jane Eyre ya da Oliver Twist gibi, basılı bir kitaba sıkışmış kurgusal bir karakter değilim; benim için artık her şey mümkün. Başka biri olabilirim. Baskıdan ve umutsuzluktan ötürü değil, yalnızca yeni bir hayat fikri kulağa eğlenceli ya da ilginç ya da hoş geldiğinden.

Archer omuz silkiyor ve “Küçük Maddy Spencer öldü... ama belki artık senin, varoluş macerana başlama vaktin gelmiştir” diyor. Omuz silerken koltuğunun altına sıkıştırdığı zarf kayıyor ve taş zemine düşüyor. Ambalaj kâğıdından zarf. Üzerine büyük, kırmızı harflerle GİZLİ damgası basılmış kahverengi kâğıt.

“Nedir bu?” diye soruyorum.

Düşen zarfı yerden almak üzere eğilen Archer, “Bu mu?” diyor. “Girdiğin kurtarma sınavının sonuçları.” Tırnaklarının her birinin altında siyah, hilal şeklinde pislik birikmiş. Yüzünün her tarafını kaplamış sivilceler galaksisi kırmızısının farklı tonlarını yansıtıyor.

“Kurtarma sınavı” derken, Archer şü garip poligraf testini, zebaninin bana kürtaj ve aynı cinsiyetten kişiler arasında evlilik hakkında fikirlerimi sorduğu yalan makinesi düzeneğini kastediyor. Anlamı ise şü: Cennet’te mi yoksa Cehennemde mi kalacağımı, hatta belki de dünyadaki yaşama geri dönme izni mi alacağımı belirleyen sonuç. Kendiliğinden, içten gelen bir dürtüyle zarfa uzanıyorum ve “Ver onu” diyorum. Elmas yüzük, Archer’ın çalıp bana verdiği yüzük, o taş, dışarı uzanan elimin parmağı etrafında ışıltıyor.

Demir parmaklıkların dışında, uzanamayacağını kadar uzakta, zarfı elinde tutan Archer, “Söz ver bana, bundan sonra somurtmak yok” diyor.

Hücremin pislik içindeki metal parmaklıklarına dokunmaya özen göstererek elimi zarfa doğru uzatırken, zaten somurtmadığımı söylüyorum ısrarla.

Sınav sonuçlarını uzanmış parmaklarımin yakınında sallayarak, “Yüzünde bir sinek var” diyor Archer.

Yüzümdeki sineği kovmaya çalışırken, söz veriyorum ona.

“Peki” diyor Archer, “bu iyi bir başlangıç.” Bir elini kullanarak kocaman çengelli iğneyi açıp yanağından çıkartıyor. Daha önce yaptığı gibi, iğnenin ucunu hücremin kapısının anahtar deliğine sokuyor ve antik kilidi kurcalamaya başlıyor.

Kapı açılır açılmaz, dışarıya ıkamamla sınav sonuç kâğıdını elinden kapmam bir oluyor. Verdiğim söz daha havada asılı duruyor ve hâlâ kulaklarımda ınılıyorken, zarfı yırtarak açıyorum.

Ve kazanan...

XXVIII

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Cehennem'in giriş kapısıyla birlikte anılan o meşhur sloganı, "Buraya girerken, bütün umutlarınızı terk edin" sloganını değiştirmeyi bir düşünün, lütfen. Bunun yerine, çok daha uygulanabilir ve faydalı bir mesaj gibi görünen, "Bütün inceliklerinizi terk edin" ya da "Bütün nezaket kurallarını terk edin" yazabilirsiniz oraya.

Anneme soracak olursanız, "Maddy, hayat bir popülerlik yarışması değildir" diyecektir.

Onu çürütmek için, pekâlâ, "Ölüm de öyle" diyebilirim.

Siz, henüz ölmemiş olanlar, dikkatlice not alın, lütfen. Archer'a göre, ölü insanlar yaşayanlara sürekli mesaj gönderiyor; sadece pencerenin perdelerini açarak ya da ışığı yakıp

söndürerek de değil üstelik. Örneğin, mideniz gurulduyorsa, bunun nedeni sizinle iletişim kurmak isteyen öteki dünyadan biri olabilir. Ya da aniden canınız tatlı bir şeyler çektiyse, bu, ölümler sizinle irtibata geçti demektir. Bir başka bilindik örnek ise, birbiri ardına hapsirmanızdır. Ya da kafanızın kaşınmasıdır. Ya da gecenin bir yarısında bacağınıza giren korkunç bir krampla yerinizden fırlamanızdır.

Dudaklarınızda çıkan uçuklar... seğiren, huzursuz bir bacak... kıl dönmesi... Archer'a göre, bunlar hep ölü insanların dikkat çekme yöntemleridir; belki size karşı sevgilerini göstermek ya da sizi yaklaştırmakta olan bir tehlike konusunda uyarmak için.

Archer, bütün ciddiyetiyle, eğer siz, yaşayan, canlı bir kişi olarak, aynı gün içinde, *Grease* müzikalinden "You're the One That I Want" şarkısını -görünüşte tamamen tesadüfen; asansörde, radyoda, telefonda bekletilirken ya da herhangi bir yerde ya da zamanda- üç kere duyarsanız bunun güneş batmadan önce kesinlikle öleceğinizin işareti olduğunu iddia ediyor. Buna karşın, burnunuza gelen yanık tost kokusu ölmüş bir sevdiğinizin size göz kulak olmaya ve sizi tehlikelerden korumaya devam ettiği anlamına geliyor.

Kulaklarınızda, burun deliklerinizde ya da kaşlarınızda çıkan, olur olmaz düzensiz kıllar, irtibata geçmek isteyen bir ölünün habercisi. Hatta sürüyle ölü insan, akşam yemeği sırasında yaşayanlara telefon edip yapay tatlandırıcı markalarına ilişkin tüketici tercihleri konusunda kamuoyu araştırması yapıyor. Ölümler internet için müstehcen web sitesi içeriği sağlamadan çok önceleri bile her zaman canlılar dünyasıyla irtibatta olmuştur.

Archer bütün bunları bana yorgun argın, Büyük Kırık Camlar Ovası'nı, ardından Buharlı Kaynar Kusmuk Nehri'ni geçerken, uçsuz bucaksız Kullanılmış Çocuk Bezi Vadisi boyunca ilerlerken açıklıyor. Leş gibi kokan bir tepenin üzerinde bir ara soluklanırken, Archer ufku kaplayan kara bir leke gibi duran araziye gösteriyor. Şahin, akbaba, kuzgun gibi leşçil kuşların oluşturduğu alçak bir tavan, o uzak ve kara topraklar üze-

rinde uğuldayarak d6n6yor. “K6rtaj Artığı Parçalar Bataklığı” diyor Archer, mavi Mohikan saçını kara g6lgelerin hâkim olduğu bataklığa doğru sallarken. Bu korkunç topraklara yaklaştıkça soluğumuzu tutarak ilerliyoruz; Cehennem’in genel merkezine doğru akınımız sür6yor.

Archer’in tespitine göre, hoşa giden biri olmaktan vazgeçmem gerekiyor. Bütün hayatım boyunca, annem, babam ve 6ęretmenlerimin bana hoş ve dost canlısı olmayı 6ęrettięi konusunda bahse girmeye hazır. “Kuşkusuz” diyor, “daima neşeli ve enerjik olduğun için ödüllendirilmişsinizdir.”

Alev alev yanan portakalrengi gökyüzünün altında düş6 kalka ilerlerken, Archer, “Şüphesiz, uysallık yeryüzünde kıymetli olabilir ama Cehennemde bir boka yaramaz...” diyor.

Diyor ki, bütün hayatımı sevimli olmak için harcamış olduğumdan, 6teki dünyada alternatif bir yol tutturmayı düşünsem iyi olacaktı. Kulağa belki ironik geliyor ama Archer diyor ki, sevimli ve hoş hiç kimse, bir katilin hapisshanede sahip olduğu türden bir özgürlüğe sahip olamaz. Eğer eskiden sevimli olan bir kız yeni bir sayfa açmak istiyorsa, bir zorba ya da pi, saldırgan ya da sadece iddialı olmayı keşfetmesi; parlak, dış macunu reklamı gülümsemelere ve nazıkçe dinlemelere son vermesi belki de onun için iyi olurmuş. Cehennem bu risklerin göze alınacağı yermiş.

Archer’in ebediyen lanetlenme sebebine gelince: Bir gün, eski hatun onu ekmek ve ocuk bezi alması için bakkala göndermiş. Eski hatun derken karısını değil, annesini kastediyor. ocuk bezi ise daha bebek olan kız kardeşi içinmiş ve paraları da yokmuş. Archer yakınlardaki bir bakkalın civarında, kimse- nin kendisini görmeyeceğinden emin olana kadar oyalanmış.

Birlikte, Kepek ölü’nün pul pul uçuşan, mumlu ölü derilerinin arasından yürüyüşümüzü sürdürürken, küçük bir grup kaderine terk edilmiş ruha rastlıyoruz. Kabaca, Barcelona’nın en lüks gece kulübünün VIP salonundaki bir kokteyl partiye katılanların sayısı kadar bir grup insan, yüzünü topluluğun

oluşturduğu çemberin merkezine dönmüş, ayakta dikiliyor. Bu insanların arasından, grubun perdelediği, boğuk bir erkek sesi yükseliyor.

Kalabalığa yakın durduğumuz bir yerde, Archer kafasını benimkinin yanına gömüyor ve fısıldayarak, “İşte sana kendini pratikte gösterme şansı” diyor.

Dinleyen kalabalığın arasından, ayakta duran silüetlerin, onların kirli kolları ve yağlı pis saçları arasından, bakışların odağındaki kişiyi gayet net bir şekilde görüyoruz: Dar omuzlu, siyah saçları bir kısmı alınına düşecek şekilde yandan ayrılmış bir adam bu. Her iki eliyle birden leş kokulu havayı dövüyor; vahşice el kol hareketleriyle konuşuyor sanki. Almanca bağırırken bir yandan yumruk atıyor, kesip biçiyor. Kabarıp açılan burun deliklerinden daha geniş olmayan, kenarları kesik kahverengi bıyıkları üstdudağının üzerinde dans ediyor. Etrafındakiler dumura uğramış bir ifadeyle tepkisiz dinliyor adamı.

Archer soruyor: Daha kötü ne olabilir ki? Gücümü hissettirmeyi öğrenmeliymişim. Dirseklerimle kalabalığı yara yara ön sıraya geçmeliymişim. Yoluma çıkan insanları itip kakmalıymışım. Zorbayı oynamalıymışım. Omuz silkiyor Archer ve ceketinin siyah deri kollarını gıcırdatarak, “Seçim senin...” diyor ve der demez küçücük sırtıma açık ayasını yerleştiriyor elinin ve beni ileriye doğru itiyor.

Sendeliyorum ve onları itip kakarak, kalabalığın yün paltolu kollarının üzerine düşüyorum; parlak, kahverengi ayakkabılarına basıyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, kalabalığı oluşturan herkes Cehennem’e en uygun giysileri seçmiş: koyu yeşil uzun paltolar ve gri fanilalar, kalın kösele tabanlı ayakkabı ve botlar ve yünlü kumaştan şapkalar. Tek kötü seçimleri, pazularının tam üstüne denk gelen bantlar. Bu pazubantlarının üzerini siyah gamalı haçlar süslüyor.

Archer konuşmacıya şöyle bir bakıyor. Bana, hâlâ fısıltıyla konuşarak, “Küçük kız... Hitler’e de kaba davranamazsan artık!..” diyor.

Beni kavgaya davet ediyor. Birkaç Nazi kıcı tekmelemeye.

Hayır anlamında başımı iki yana sallıyorum. Yüzüm kızarıyor. Bütün hayatım boyunca, hiçbir zaman kimsenin sözünü kesmemek üzere eğitildikten sonra, yapamazdım. Yapamam. Ateş basıyor her yanıma; yüzümün Archer'ın sivilceleri kadar kızardığını hissediyorum. Gamalı haç süslemeli pazubantları kadar kırmızı görünüyor olmalı.

“Ne?” diyor fısıltıyla Archer. Ağzı yana kaymış, pis pis sırıtıyor; derisi, yanağına batırdığı, paslanmaz çelikten çengelli iğnenin çevresinde toplanmış. Beni azarlıyor: “Ne yani? Yoksa Bay Herr Hitler sonra seni sevmez diye mi korkuyorsun?”

İçimden, cılız bir ses şöyle diyor: En kötü ne olabilir? Yaşadım. Acı çektim. Öldüm... Herhangi bir ölümlünün hayal edebileceği en acı kader. Ölüyüm... ve yine de benden bir parça yaşamaya devam ediyor. Ben ebedi lanetliyim. İyi ya da kötü. Puştların dünyayı yönetmesine izin verenler benim gibi cici bici küçük yalaka kızlar: Matmazel Soytarının Soytarısı kızlar, milyarder çevreciler, ikiyüzlü uyuşturucu müptelaları, kitle katili uyuşturucu kartellerinin para kaynağı olan ve yoksulluk içinde kıvranan muz cumhuriyetlerindeki zulmün sürmesini sağlayan, ot üfleyici barış aktivistleri... Bu kadar kötülüğün var olmasına izin veren, benim küçük kişisel reddedilme korkum. Benim korkaklığım, zulmü mümkün kılan. Kendi kendimi böyle gaza getirip, Archer'ın arkamda duran elinden kurtuluyor ve ileriye atıyorum. Omuzluyorum yoluma çıkan yünlü paltolu kolları, gamalı haçlara dirsek atıyorum, kalabalığın merkezine uzanan yolu dişimle tırnağımla açarak, yüzerek geçiyorum. Her adımda yabancıların ayaklarını çiğniyorum; bu arada bedenimi araya sokup, adeta birbirine geçmiş lanetliler kütesinin derinlerine dalıyorum ve en sonunda kalabalık beni fark ediyor. Bir ara sendeliyorum ve yüzüm gevşek kepek zemine çarpmak, gözlerim ise bir çift parlak siyah çizmeye toslamak üzereyken güç belâ ancak ellerimin ve dizlerimin üzerine düşmeyi başarıyorum. Pürüzsüz, cilalı deride kendi yüzümün yan-

sımasını görüyorum: Yün süveter ve şort etek giymiş tombul bir kız, dolgun bileklerinden birine zarif bir kol saati takmış ve fal taşı gibi açılmış gözlerin belirgin olduğu yüz utançtan kızarmış. Benden yukarıda, ellerini arkada birbirine kenetlemiş Adolf Hitler kocaman ve korkunç görünüyor. Çizmesinin topukları üzerinde ileri geri sallanan Hitler aşağıya bakıyor ve gülüyor. Gözlüğüm burnumun üzerinden uçtuğu gibi, ölü deri yığınları arasına gömülüyor yarıya kadar ve o gözümde olmayınca dünya çarpık görünüyor. Herkes, beni kapana sıkıştırarak katı bir kütle oluşturmak üzere eriyip akıyor; odaksızım, her bir yüz yayılıp yamuluyor. Başını geriye atan ve tepemde kule gibi dikilen Hitler ince bıyıklarını alev alev gökyüzüne çeviriyor ve kahkahayı patlatıyor.

Bizi, yani Hitler'le beni, çevreleyen kalabalık Hitler'in işareti-ni takip ediyor ve kahkahalarıyla gömüyor beni. Öylesine birbirine yapışık dikiliyorlar ki, çok sayıda ölü bedeninin arkasında kaybolan Archer'ı da mavi Mohikan saçını da göremiyorum.

Ayaklarımın üzerinde dikilmeye çabalıyorum yavaşça ve pul pul, yapışkan kepekleri silkeliyorum giysilerimi kaplayan. Herkese sessiz olun, lütfen demek için ağzımı açıyorum. Yağlı, pul pul kepek tabakası içinde telaşla, gözlüğümü arıyorum. Gözlerim bir şey görmese de, sessiz olmaları için yalvarıyorum ki liderlerini komik duruma düşürebileyim. Ne var ki kalabalık yalnızca sadistçe bir neşe içinde böğürüyor; kızaran yüzleri açık ağızlar ve dişlerden ibaret sanki.

Belki de post-travmatik stres bozukluğundandır, bilmiyorum; ama o an ben, İsviçre'deki yatılı okulda geçirdiğim o öğleden sonraya, Bayan Orospu Kızı Orospu üçlüsünün beni neredeyse öldürecek kadar havasız bıraktığı, gözlüğümü zorla alıp, hayata geri döndürmeden önce benimle dalga geçtiği zamana gidiyorum. Kolumu kavramak üzere, musalla taşı kadar soğuk bir elin, koca kaba bir elin bana doğru uzandığını hissediyorum; nasırlı parmaklar kolumu gamalı haçlı pazubant kadar sıkı bir biçimde kavıyor ve bir şey beni ayaklarımın üzerine dikeyyor. Belki formaldehit ve erkek kolonyası kokan

pespaye bir cenaze levazımatçısının okşayarak dokunuşunun bastırılan anısı yüzündendir, bilmiyorum ama ben kendimi geri çekiyorum aniden. Bütün o on üç yaş ağırlığım da geri çekiliyor ve sonra, roket gibi yumruğumu ve incecik kolumu ileriye fırlatıyor; katı bir şeye çarpana kadar bir yay çiziyor yumruğum. O... bir şey... yumruğumdaki eklem kemiklerinin darbesiyle eziliyor. Tekrar, pul pul kepekten yumuşacık halının üzerine yığılıyorum; ancak bu kez ölü deri yığınları içine, tam yanıma, ağır bir şey daha düşüyor.

Kalabalığın kahkahası kesiliyor aniden. Ellerim gözlüğümü bulup çıkarıyor. Ölü, pul pul derilerin yapıştığı kirli camlarının pusları arasından, yanımda iki büküm kıvranan Hitler'i görebiliyorum. Yavaşça inliyor Hitler; kapalı gözünün etrafında daha şimdiden şişkin mor bir halka oluşmuş.

Yüzük; Archer'ın benim pis hücremin hemen yakınındaki kafeste yerlere kapanmış, salya sümük ağlayan zavallı bir mahkûmdan aşırıldığı ve şimdi benim parmağımda takılı olan elmas yüzük Hitler'in yüzünde patlamıştı. Soğan kadar iri, yetmiş beş kıratlık elmas adamı bayıltmıştı. Yumruğum titriyor şimdi. Bileğim bir çatal gibi geriye doğru bükülmüştü vururken; bu yüzden parmaklarımı çıtlatarak elimi yeniden hissetmeye çalışıyorum.

Bir adam bağılıyor herkesin duyabileceği bir sesle. Donup kalmış, olup biteni seyreden kalabalığın arkasından Archer'ın sesi geliyor. "Bir hatıra al!" diye bağılıyor.

Archer'ın daha sonra açıkladığına göre, bütün büyük zor-balar hezimete uğrattıkları düşmanlarının gücünü çalmak için onlardan bir totem ya da fetiş nesnesi almış. Bazı savaşılar, kemerine iliştirilmek üzere düşmanının kafa derisini yüzermiş. Bazıları kulakları, genital organları ya da burunları kesip almış. Archer, ısrarla, bir düşmanın gücünü kendine geçirmek için alınacak bir hatıranın her zaman hayati bir öneme sahip olduğunu söylüyor.

Hitler yerde yüzükoyun yatarken ben başında dikiliyorum ayakta. Dürüst olmak gerekirse, onun çizmelerini gerçekten

istemedim. Boyun bağı ya da o aptal pazubandı benim olsun diye en ufak bir arzu duymadım. Kayışı olabilir mi? Ya silahı? Nazi kıyafetinden küçük bir aksesuara, mesela teneke kartala ya da kim bilir kafa derisine ne dersiniz? Hayır, zevk sahibi biri olarak, kıyafetinden hiçbir parçayı almak bana yakışmaz.

Ve evet, eskiden cicili bicili bir kız olabilirim, *yakışmak*, *vicdan azabı* gibi sözcüklerle ve faşist bir tirana tereddütsüz yumruğu patlatmakla bir işim olmayabilir ama benim bir tarzım var; yeni zevklerime uygun gardırobumu süsleyecek, tarzımı yansıtacak özel bir şeylerin de olması gerekiyor, değil mi?

Kalabalığın uzak ucunda bas bas bağırان Archer'ın sesi duyuluyor. "Korkak olma!" diyor. "Al şu lanet bıyığı!"

Bu bıyık, kesinlikle, bu deli adamın bütün kimliğinin ağırlığını taşıyan bir tılsım. Kemerime ilıştireceğim küçük deri parçası, yani bu bıyık, onsuz Hitler'in artık Hitler olamayacağı bir şey. Loaferimin topuğunu adamın boynuna bastırıp öne eğiliyorum ve parmaklarımı ince dudağın üstündeki kaba, kasık kılı hissi veren püsküle geçiriyorum alttan. Adamın ılık ve ıslak soluğunu hissediyorum elimde. Geriye yaslanıp var gücümle, Herkülvari bir ıhlamayla bıyığı çekerken, Hitler'in gözkapakları titriyor ve sonra gözleri öfkeyle gözlerime odaklanıyor. Ayağımı bastırıyorum gırtlığına, ani bir hareketle kısa bıyığın kıllarını bütün gücümle çekiyorum... ve Hitler bir çığlık atıyor.

Kalabalık irkiliyor ve bir adım geri çekiliyor.

Bir kez daha sırtüstü yere düşüyorum; ellerim daireler çizerek dönüyor havada ama ödülünü de sıkıca tutuyor.

Adolf Hitler elleriyle yüzünü kapamış; parmaklarının arasından kan boşalıyor. Ağzından böğürtüyle çıkan sözler kesik kesik ve anlaşılmaz; üniformasının kollarından aşağıya kan süzülüyor ve öyle yoğun ki kolunu çevreleyen pazubandın üzerindeki aptal gamalı haç yok oluyor.

Elimin içinde, avcumda sıcak, küçük bir bıyık tutuyorum; yırtılmış ama hâlâ, üstdudağın hilal şeklindeki ince derisinden ayrılmamış bir halde.

XXIX

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Gücün tadına vardıkça gücü kullanma kabiliyetim de artıyor günden güne.

Elmas yüzük, Archer'ın söylediğine göre, bir Macar kontesi olan ve öldüğü 1614'ten beri o pis, cehennem gibi kafese mahkûm edilen Elizabeth Bathory'ye aitmiş. Her zaman bir güzellik abidesi gibi dolaşan Kontes Bathory bir keresinde hizmetçi kıza bir tokat atıyor ve bunun sonucunda kızın dudağı kanıyor. Bu arada kazara kontesin yüzüne de sıçrayan kan, onun soylu cildine gençleştirici bir etki yapmış gibi görünüyor. Yaşanan bu olayı açık bir kanıt olarak alan Elizabeth Bathory kafayı bu yeni cilt bakım ritüeline takıyor. Hiç vakit geçirme-

den, altı yüz hizmetçi kızı himayesine alıyor ve kanlarını akıtıyor. Bundan böyle her daim sıcak kanda banyo yapabiliyor. Ne var ki o günlerde tam tersine, kontes berbat görünüyor; şaşkınlık içinde ayılıp bayılıyor, yırtınıp dövünüyor, inkâr ediyor ama kana susamış Kontes Kavaşe Kızı Kavaşevski'ye dönüşmekten de bir türlü kurtulamıyor.

Parazit Elizabeth'in yüzüğünü parmağına geçirmiş biri olarak Adolf Hitler'i kolayca yere serebildim. Ve şimdi küçük faşist bıyığıyla silahlanmış biri olarak, Nazi süpermeninin işini bitirdim. Elbette, biri Cehennem'e mahkûm edildiğinde, onu dışarı atmak artık neredeyse imkânsızdır. Benim bulduğum çözüm, adamı hiçbir zaman ayak basmayı aklımdan geçirmeyeceğim bir yere postalamak oldu. İlk tercihim Böcekler Denizi'ydi; gelgelelim, bir kere daha düşününce, kararımı Kürtaj Artığı Parçalar Bataklığı yönünde değiştirdim. Şimdi işte orada, Cehennem'in en dibinde, bir Technicolor film makinesinin hiç durmaksızın *İngiliz Hasta'yı* oynattığı, kaçmanızın imkânsız olduğu dev bir sinema ekranının altında, haşlanmış bebek parçaları bulamacının devasa, dehşetli bataklığında yatıyor Herr Hitler, bıyığından ve kimliğinden yoksun bir halde.

Demagog liderlerinden mahrum kalan Hitler'in akılsız kuklaları kaçınılmaz olarak Archer'la benim peşimize düşüyor; biz ise, Kepek Çölü'nü boydan boya geçip yolumuza devam ediyoruz. Elbette, onlardan o zevksiz pazubantlarını çıkarmalarını rica ediyorum ve talebimin altını çizmek için küçük dünyevi bıyığı sallıyorum.

Archer ve ben, peşimizde bizim yeni dalkavuklar takımı, Sakin Safra Gölü'nden daha ileriye gidemiyoruz; çünkü yolumuza başını önüne eğmiş, yalvar yakar bir kalabalığın ortasında, heykel gibi bir kadın çıkıyor. Taht yerine haksız edinilmiş koca bir Almond Joys yığınının kurulmuş kadının etrafında tam bir çember oluşturmuş tebaası, sırma işli ve dantelli elbisesinin etekleri etrafında toplanmış. Manik, fercir okuyan gözleriyle histerik görünen bu deli kadın, özenli bir biçimde

örülmüş saçlarını süsleyen, incili bir taç ya da bir kraliyet tacı takıyor. Tebaası ayaklarına kapanmış ona taparken, kadın Archer'a ve bana dönüp bezgince gülümsüyor ama anında kayboluyor yüzündeki bu gülümseme.

Bizim gezgin grubumuz bu yeni manzaraya yaklaşırken, Archer kulağıma eğiliyor. Fi tarihinde gittiği Ramones konseri tişörtüne sinmiş, iğrenç ter kokusu geliyor burnuma. Archer, "Medici'lerden Catherine" diyor fısıldayarak.

Eğer babamdan bir tavsiye isteyecek olsanız, "Başarılı bir komedyen olmanın püf noktası, birilerinin kahkahasını duyma kadar konuşmayı hiç kesmemektir" diyecektir. Anlamı ise şudur: Sebat et: Yani: Kararlı ol. Tek bir kişiyi güldür; sonra o kişiyi ve o şakayı kullanıp daha fazla kişiyi güldür. Bazıları senin komik olduğuna bir kere karar verince, gerisi iplik sökücü gibi gelecektir.

Hitler'in küçük bıyığını şort eteğimin cebine koyup, güvende olmasını sağlıyorum, Archer'ın tavsiyesine uyarak.

"Bu kadın bir yerlerin kraliçesi" diyor Archer, kulağıma fısıldayarak.

Rönesans Fransası, diye karşılık veriyorum. II. Henry'nin eşi ve kraliçe; ölüm yılı 1589. Çok büyük bir ihtimalle, Paris çetelerinin otuz bin Fransız Protestanı katlettiği St. Bartholomew Günü Kırımını kışkırttığı için ebediyen cehennem ateşine mahkûm edilmiş olmalı. Biz yakma geldikçe, kraliçenin yüzü benim üzerimde sabitlenmeye başlıyor; kim bilir belki de benim yeni keşfedilen gücümü ve daha fazlası için kuduran iştahımı hissetmiştir. Tıpkı kişilik olarak mide bulandırıcı bir kendini beğenmişlik tuzağına düşen Hitler ve kalıcı taze güzelliği takıntı yapan Kontes Bathory gibi, Medici'lerden Catherine de doğuştan buyurgan asil konumuna aşırı bağlanmıştı.

Archer bir an için duruyor ve benim ileri çıkıp ona yaklaşmama imkân tanıyor; her adımım yeni rakibimle aramdaki mesafeyi daraltıyor. Güvenli bir uzaklıkta durmuş dikilen Archer arkamdan sesleniyor: "Ha gayret, Madison. Bas tekmeyle şunun saraylı şeker kışına..."

Kabul etmek gerekir ki benim savaş taktiğim en ufak incelelikten bile yoksun, fazlasıyla çocukça görünebilir; saldıracağım hedefe var gücümle koştuktan ve koşarken de “Ölmeye hazır ol, boklu göt surat, pis, koca götlü, yapışkan sümüklü aşağılık kraliçe...” gibi oyun parklarında atılan türden naralar atmaktan ibaret benim taktiğim. Ardından da, fiziksel olarak şekerleme tahtından düşürmek için Medici’lerden Catherine’i itmek, tekme yağmuruna tutup iyice pataklamak, tırnakla yüzünü yırtmak, acımasızca çimdiklemek ve vahşice gıdıklamak geliyor. Gelgelelim bütün bu okul bahçesi barbarlığı işe yarıyor; önce başarılı bir biçimde Majestelerini yere yüzüstü yatırıp tepesine biniyorum ve sonra da bu yüce Medici hanedan mensubuna zorla da olsa bir ağız dolusu toprak yutturmayı başarıyorum. Ardından, asil Cathyness’i baskı altında, “Si! Si! Ben şıllık bir Bayan Şıllıkzadekızı Şıllık ve bir Kepaze Kızı Kepaze’yim ve bayat kedi sidiği gibi kokuyorum...” demeye ikna etmek, kaburgakemiklerinin tam ortasına konuşlanmış, mütevazı ağırlığımı çeken kıvrık dirseğimin sivri ucuna kalıyor. Söylemeye gerek yok; ne Catherine ne de asalak saray ahalisi tekrarlayıp durduğu şeyin tek bir sözcüğünü anlıyor; ama kraliçenin metazori konuşması Archer’a son derece komik gelmiş olacak ki vahşi kahkahalar atarak kırılırcasına gülmeye başlıyor.

Evet, benim şu an için istediğim şey güç. Şefkat değil. Daha önce dediğim gibi, artık o tür amaçsız, aciz bir güç istemiyorum. Sözümü bir kenara yazın: Ölü olmak hiç de pişmanlık içinde düşüncelere dalıp, acımasızca kendini suçlayıp, kıçüstü oturmak değildir. Ölüm de tıpkı hayat gibi, başardığın şeydir.

Hitler’in bıyığı ve Bathory’nin elmas yüzüğüyle gücüne güç katmış biri olarak, bu boğaz kesen dindar bağnaz karının işini çabuk ve vahşi bir şekilde bitiriyorum. Adolf’a eşlik etmek üzere onu paketleyip iğrenç bataklığa postaladıktan sonra, Archer’la seyahatimize kaldığımız yerden devam ediyoruz. İncili taç artık benim başımda duruyor ve bu arada, Rönesans leydilerinden ve centilmenlerinden oluşan hırpani grup da,

benim sayısı durmadan artan müritlerimin arasına katılıp peşimize takılıyor. Bizim, Archer’la benim, arkamızdan ayağını sürüyerek yürüyen ordumuz Nazi zombilerinden... artı Medici cellatlarından... sonra olarak da Caligula’nın sempatzanlarından oluşuyor.

Bu benim yeni cüretimi bir tür plasebo etkisi olarak görebilirsiniz; ama ağzı kalabalık bir despotun bıyığını taşıdığımdan beri, kendi sözcüklerim kulağıma çok daha dokunaklı gelmeye başladı. Kurduğum her cümle, kaz adımı yürüyen, meşale taşıyan ve kitap yakan yalakalar ordusuna hoparlörlerle bangır bangır patlatılan bir nutkun gücünü ve otoritesini taşıyor. Erdemlilik taslayan sadist bir kraliçenin inci süslemeli tacını kafamda dengede tutmak için, daha dik durmak zorunda kalıyorum; omurgam, ellerim ve ayaklarım, bütün taşıyıcı uzuvlarım daha asil bir yüksekliğe erişmek üzere gerilmiş durumda. Bass Weejuns’larımı bir kenara bırakıp ayaklarıma Babette’in getirdiği yüksek topuklu ayakkabıları geçirince, daha da endamlı oluyorum.

Daha bir sonraki menzile erişmeden, başka bir düşmanı daha perişan ediyorum: III. Vlad, namı diğer Kazıklı Voyvoda, Drakula ailesinden bir prens; yüz binlerce insanı işkenceyle öldürdükten sonra 1476 yılında ölmüş. Drakula vampir efsanesinin kaynağı olan şahıs. Ondan mücevher kakmalı bir hançer, toz toprak içinde bir grup perişan şövalye ve içi ışıldayan Charleston Chews çikolatalarıyla dolu bir hazine sandığı kalıyor bana.

Sonra bu aynı hançeri vahşi Roma İmparatoru Caligula’nın taşaklarını almak için kullanıyorum. Ve onun muhteşem zulasından da, Reese’s Peanut Butter Cups marka fındık dolgululu minik çikolatalardan çıkıyor.

Şimdilik dünya tarihinin itaatkâr şapşallarının yarısını peşimize takıp tekrar yola koyulduktan sonra, Archer’a, “Demek sen şimdi dükkânın birinden ekmek çaldığın için Cehennem’i boyladın, öyle mi?” diye soruyorum. “Tıpkı... Jean Valjean gibi ha?”

Archer dik dik yüzüme bakmakla yetiniyor.

“Tıpkı 24601 Numara gibi...” diyorum, elimi muzaffer bir Galyalı edasıyla sallayarak. “Tıpkı *Sefiller* gibi...”

Karşılık olarak Archer, “Ekmek çalmaktan çok daha fazlası söz konusu” diyor.

Yolculuğumuzun ileri bir aşamasında, kesilmiş kol ve bacakların bakımsız, çirkin bir çalılığı olan Kesik Uzuvar Çalılığı’na giriyoruz, ki burada isli, dumanrengi bir esintiyi süzen kesik eller ve ayaklar karışık bir şekilde yayılıyor her yöne. Bedenlerden koparıp alınmış parmak artıklarıyla döşenmiş bir yoldan ilerliyoruz. Geçmişin bütün savaş alanlarının kopmuş uzuvları ve baştan savma kesilmiş, hiçbir zaman uygun bir mezara erişememiş hastahane atıklarına karışan, sahipleri belirsiz kollar, bacaklar ve parmaklar sarıyor etrafımızı. Bir de her yerde karşımıza çıkan değersiz patlamış mısır taneleri. İşte tam burada, St. Brice’s Day katliamında yirmi beş bin Danimarkalı’nın ölümünden sorumlu İngiliz Kral II. Ethelred’in kuşağına el koyuyorum. Sallanan kesik taşaklar, mücevher kakmalı hançer ve üzeri bıyıklı küçük deri parçası şimdi benim üzerimdeki bu kuşakta asılı. Ne kadar başa çıkılmaz biri olduğumu kanıtlamak için ardı ardına girdiğim savaşlardan elde ettiğim ganimetler bunlar. Çok geçmeden bu tılsımların arasına, bir tarikat lideri olan Haydut Behramın 931 kurbanı boğazlamak için kullandığı kutsal *rumal* ya da mendil de katılıyor. Benim gibi cicili bicili bir yatılı okul kızının hiçbir kural tanımayan vahşi bir savaşçı prensese dönüşmesinde büyük payı olan kuşak, korkuyla karışık hayranlık uyandıran bir tür gerdanlık haline geliyor. Jane Eyre neyse ben tam tersiyim. Uzun adımlarla gerçekleştirdiğim yürüyüşümü kesintiye uğratmadan, son derece kötü bir nam salmış Mavi Sakal’ı, Gilles de Rais’yi perişan ediyorum ve ırzına geçtikten sonra altı yüz çocuğu boğazlarken kullandığı palasını belimde sallanan acayip hatıraların yanına, kuşağıma ilıştırıyorum. Hepsinde olduğu gibi bu zaferden sonra da bir grup subay gölgemi takip etmeye başlıyor.

Benim bütün bu dönüşüm sürecimde, dikkatli bir biçimde katlanmış, ambalaj kâğıdından zarfın içindeki kurtarma polig-

raf sınavının sonuçları hâlâ şort eteğimin arka cebinde duruyor açılmadan. Alev alev yanan portakalrengi gökyüzünün altında kavrulan çorak arazi boyunca yürüttüğümüz amansız mücadelemize nadiren ara veriyoruz.

“Ekmek ve çocuk bezlerini aldıktan sonra” diyor Archer, “onları eve, benim eski hatuna götürdüm...”

“İlk başta iddia ettiğin gibi, okul çocuklarına ateş açan çatlaklardan *olmadığını* söyle lütfen” diye araya giriyorum.

Archer, “Sus ve dinle, tamam mı?” diyor.

Archer, ekmeği ve çocuk bezlerini annesine veriyor ama tam verirken, o sinirle çaldığı bezlerin yanlış bezler olduğunu fark ediyor. Beli bantla tutturulan bezlerin yerine yanlışlıkla, nispeten daha ucuz olan, beli çengelli iğneyle tutturulanlardan çalıp eve getiriyor Archer. Telafi etmek için, normalde yanaklarına ya da meme uçlarına taktığı çengelli iğneleri teklif ediyor. Daha bebek yaştaki kız kardeşine batan, işte bu hijyenden yoksun punk takılarıymış. Zayıf çocukcağız enfeksiyon kapıp hasta düşmüş ve sabahı edemeden ölmüş.

Yaptığı itirafın tuhaflığını fark ederek, bilinçli olarak göz kontağından kaçınmaya çalışıyorum; bu yüzden Archer’ın yanında yürüyüşümü sürdürüyorum, ordumuz da eşzamanlı olarak bizi takip ediyor. Gözlerimi dikmiş, doğrudan ileriye bakıyorum; belimde sallanan ve her adımda kalçalarımın çarpan tılsımların, fetişlerin, güç nesnelerinin birbiriyle çarpıştığını hissediyorum. Yeni incili tacımın ağırlığını dengelemek için dimdik duruyorum. Öylesine soruyormuşçasına, duygudan arınmış ses tonumu korumaya çalışarak, ebediyen lanetlenmiş olmasının nedeninin bu, bebek kız kardeşini öldürmek, olup olmadığını soruyorum...

“O çok boktan bir şeydi, kızın ölme biçimi” diyor Archer, yanı başımda yürüyüşüne ara vermeden. “Ama dahası var...”

Bir sonraki adımımızda, Cehennem’in genel merkezinin uzak ufukta yükselen kuleleri, burçları ve siperleri beliriyor

gözümüzün önünde. Hemen peşimizden, insanlık tarihinin en zalim kanundışı insanlarından, haydutlarından ve suçlularından oluşan, uygun adım yürüyen bir sürü insan; gün geçtikçe sayılamayacak kadar büyüyen bir ordu geliyor. Yürüyüş kolundaki bu insanların uyumlu adımları toprağı titretiyor, atık kabukları ezip un ufak ediyor. Düzgün sıralar halinde yürüyen ordumuz, görkemli bir sahne yaratıyor; alt rütbeliler ileride harıl harıl çalışıp, yolumuza Red Hots, Skittles, M&M's fındık ezmesi ve sakız kokulu bir halı döşüyor. Boston Baked Beans ve Jolly Ranchers ganimetlerimiz neredeyse yeri göğü deliyor.

Şu anda gelip Cehennem kapılarına dayanmış bu genç hanımefendi, bir otel televizyonunun parlak ışığı altında son nefesini veren o genç kadın değil artık. Hannibal keşke böyle korkunç bir görünüş sergileyebilseymiş. Cengiz Han'ın kabile birliklerinin benimkinin yanında esamesi bile okunmaz. Spartalılar. Sezar'ın lejyonları. Firavunun orduları. Hiçbiri, kirli gökyüzünde birbirine karışmış kör palalarını, kargı ve kılıçlarını kuşanmış, benim boş bakışlı kara muhafızlarımla bir savaşa tutuşup da hayatta kalmayı umut edemez.

Dikkatli bakın, benim adım Madison Spencer, Antonio ve Camille Spencer'ın kızı, Cehennem'in bir yurttaşayım ben ve benim askerlerimin sayısı gökyüzündeki yıldızlar kadar çok. Şekerlemelerin çokluğu da yıldızlarla ölçülür. Hades'in bütün zebanilerinin ve şeytani yaratıklarının, geçit vermez kalelerinin kapılarını çok geçmeden benim önümde açacaklarına bahse girerim.

XXX

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Oradasın ya da değilsin, bunun pek de bir önemi yok... çünkü ben buradayım. Müsrifkız. Leydi Maddy Spencer başınıza belâ olmaya geliyor.

Öte dünyanın genel merkezinin dimdik gökyüzüne uzanan duvarlarına yaklaştığım sırada, yılların ve bağlantı demirlerinin kararttığı meşeden kirişleriyle Cehennem'in geçit vermez kapıları girişimi engellemek için kapatılıyor. Sanki saldırımıza karşı durmak üzere geri çekilmiş, iki yandan ufuk çizgisi boyunca uzanan muhteşem kale burçları bulutlara yükseliyor. Portakalrengi gökyüzüne doğru dikilmiş koca bir karaltı adeta. Büyük Atık Tıraş Bıçakları Ovası, insanların attığı her çeşit körelmiş, paslı tıraş bıçağıyla döşenmiş, uçsuz bucaksız kızgın bir kıta. Ve bu parıltılı topraklar, burada, karşımızda dikilen uğursuz taş duvarların dibinde son buluyor.

Tek bir muhafız dikiliyor kapıda ama zaten bizim gelişimizle birlikte içeriye girişleri kontrol eden turnike demirleri kapanıyor, zincirler bağlanıp kilitler şangırdıyor ve kapılar hızlıca ve gıcırtyla çekilip sürgüleniyor. Çakıl taşı kaplamışçasına bütün bedenini iltihaplı yaraların sardığı, postu cerahat ve pislikten geçilmeyen bir zebani tutuyor kapıyı. Dev bir yabandomuzunun küt burnu zebaninin lastiksi yüzünü kaplıyor. Muhafızın gözleri, suyun içinde soğukkanlı bir şekilde kurbanını arayan bir katil köpekbalığının, iki siyah taşı andıran gözlerine benziyor. Orada, kendisine nesiller boyu sayısız çocuk kurban edilen, Babillilerin azledilen tanrısı Baal kendini takdim ediyor. Çığlık çığlığa kurban edilen milyonların sesiyle gürleyen zebani, “Dur ve daha fazla yaklaşma!” diyor. Zebani, Baal, emirler yağdırıyor: “Tehditkâr ordunu dağıt! Ve lezzetli Nestle Crunch hazinelerini bırak!”

Bunları söyleyip yolumuzu kesen bu domuz ile köpekbalığı karışımı, pedofil zebani adımı öğrenmek istiyor.

Sanki, bu son gelişmelerden sonra, ben kendime ne ad vereceğimi biliyormuşum gibi.

Olduğum her kimse, gözlerini kırpıştırarak dostça gülümseyen, “Sevimli olun lütfen, şeker gibi” diyen o tombul kız değil. Sesim, Hitler’in bıyığının öfkesiyle konuşuyor. Başım gösterişli Mecidi tacının ağırlığı altında dimdik duruyor. Tombul belimde canı bir kralın kuşağı sarılı ve üzerinde, seferlerimde kazandığım ganimetler sergileniyor. Kalçam totem ve tılsımlardan geçilmiyor ve bu da benim sadece tek bir kitabın ya da filmin sabit bir karakteri olmadığının kanıtı. Benim tek bir hikâyem yok. Ne Rebecca de Winter ne de Jane Eyre'im; ben kendi hikâyemi gözden geçirip yeniden yazma özgürlüğüne sahibim; kendimi, dünyayı her istediğimde yeniden keşfedebilirim ben. Archer'ın yanında ilerleyen ben, ele geçirdiğim iktidarın vahşi giysileri içinde muhteşem görünüyorum. Emrimde görev bekleyen, şimdi artık unutulmaya terk edilmiş bir düzine despottan toplanmış, muhafızlar var. Tiranların kanıyla kırmızıya bulanmış parmaklarım, aciz romantik kız kahra-

manların kâğıttan hayatlarını okumak üzere sayfaları çeviren parmaklar değil artık. Artık koşulların kaderine karar vermesini bekleyen pasif bir küçükhanım değilim; şimdi ben bir baş belâsıyım, hikâyenin kavgacı kahramanıyım; kendimi kurtarmaya gelen, rüyalarımın Heathcliff'iyim ben. Bu zamana kadar Goran'da bulmayı umut ettiğim bütün özelliklerin vücut bulmuş haliyim şimdi. Anlamı ise şu: Artık sınırlı değilim.

Ben kendimin çapkın baştan çıkarıcısıyım. Ben, benim kendi huysuz, kaba, sütü bozuk adamım olarak hizmet veriyorum.

Hızımızı kesmeden, milyar kere milyar uygun adım yürüyen ayakların ritmiyle Cehennem'in kapılarına yaklaşırken, Archer kulağıma eğilip fısıldayarak, "Bir savaşçının savaş alanına taşıyabileceği en büyük silah, ebedi ruhunun mutlak kesinliğidir" diyor.

Kaygan olmayan, ıslak yüreğim göğüs kafesimin nemli boşluğunda gümbür gümbür atıyor. Kan, uzuvlarımın ince derisi altında akıyor sanki. Şu noktada ben, öldürülebilecek bir şey değilim artık.

Archer, "Ölümün sana altın bir fırsat sundu" diyor fısıldayarak.

Zebani domuz Baal azı dişlerini gösteriyor; damağı parçalandığı sayısız düşmanın kanı ve sıvısıyla ışıltıyor; ağrıyan dişinin işkencesi ve insanların acısıyla inleyen bir karabasan gibi... ama yalnızca hâlâ geçmiş yaşamlarına... krallar ya da güzeller olarak... zengin insanlar ya da meşhur oyuncular olarak takılıp kalmışlar için öyle. Hayır, böylesi gıcırdayan, takırdayan azı dişler ancak kendi ölümsüzlükleri gerçeğini henüz kabul etmemiş olanları korkutur. Zebani canavar burnundan alevler saçıyor; büyük, keskin pençeleriyle, yanan havayı dağıtıyor. Canavar öylesine iştahla kahkaha atıyor, öylesine açlıkla hırılıyor ki, peşimizden gelen dalkavuklar, serseriler ve çulsuzlar bile korkudan sırtüstü yere düşmeye başlıyor. Baş zebaninin zehirli, sülfürlü soluğunun saldırısıyla öne eğilen Archer, kahramanlık görevinden kaytaran mavi saçlı yardımcım bile geri basıyor.

Ne olursa olsun artık burada sevilen biri olmayı göze alamam. Tatlı, gülümseyen bir yüz, sevgi ve şefkat de beklemem. Amacım sevimli görünmek ya da yaranmak hiç değil. Zihin gözümde, saçlarım dalgalanıyor, dizler bükülüp bacaklar ileri fırlatılmış, hançerim kınından çıkmış, yani gayet Byronvari görünüyorum.

İğrenç zebaninin bir kol mesafesi kadar yakınına gelince, doğruyu söylemek gerekirse, tek başıma kaldığımı görmek beni hiç şaşırtmıyor. Asker kaçaklarından ve gladyatörlerden oluşan taburlarım, bütün bir ordum, ellerindeki palaları ve atıkları savaş naralarına rağmen, titreyip geri çekiliyor. Ordunun ikinci komutanı, sağ kolum punk Archer bile, cesaretle saldırma konusunda bocalıyor. Bilgece tavsiyelerini artık kulaklarıma fısıldamıyor.

Kazanmak için tek bir stratejisi olan zavallı zebanilere acırım ben sadece. Tıpkı sorunlu bir biçimde Jane Eyre'in pısırik bir sabır taşı olarak kalması gerektiği gibi, bu şeytani Baal da var olmak için tek bir yol biliyor: korkutucu olmak. Ben değişmeye ve uyum sağlamaya, savaş planımı her yeni durumda yeniden hazırlamaya yatkın, esnek biriyken, Baal hiçbir zaman bir düşmanı aciz bir kahkahayla yok edemediği gibi, olağanüstü güzelliğini kullanarak düşmanını cazibesıyla büyüleyemez de. Bu yüzden, böylesi kırılğan bir canavardan korkmaktan vazgeçerseniz, onu etkisiz kılarırsınız.

Jane Eyre'in değil de daha çok Grace Poole'un atacağı türden bir savaş çığlığı atarak, cesaretle ve bodoslama Baal'ın domuz göğsüne doğru fırlıyorum. Uzun yıllar boyunca okulda katıldığım, tecavüz önleme antremanlarından öğrendiklerime uygun olarak, zebaninin taşı andıran gözlerine ve hassas domuz genital organlarına iki koldan saldırı gerçekleştiriyorum. Bir yandan gözlerini oyarken, diğer yandan genital organlarını ayakkabımın uzun topuklarıyla eziyorum. O zamana kadar gayet dikkatle koruduğum derli toplu ve temiz dış görünüşüme zerre kadar aldırmadan, zemini kaplayan paslı tıraş bıçaklarından bir avuç dolusu kaptığım gibi, kesip doğramaya başlı-

yorum her yerini. Domuz kanı akmaya başlıyor oluk oluk. Zebaninin kopmuş, açıkta sallanan bağırsaklarının etrafa yaydığı kokunun bir benzeri ancak morgda duyulabilir. Mezbahada fişkırان kanların buğusu kaplarken her yanı, kesimhane çığlıkları takip ediyor bunu. Grand Guignol' tarzı bu vahşet sahnesinde, hayvan artıklarına dadanan sinekler geniş yaylar çizerken, Cehennem'in portakalrengi gökyüzü bile Baal'ın ciyak ciyak bağırıslarıyla geriliyor.

Çok az bilinen bir gerçektir ama zebanileri alt etmek despotları ya da tiranları alt etmekten daha zor değildir. Muazzam cüsselerine ve korkunç görünüşlerine rağmen, zebanilerin gerçek anlamda kendilerine güveni yoktur. Bütün üstünlükleri, yaygara koparmak, iğrenç bir görünüş ve yaydıkları pis koku ve bir kere bu savunma mekanizmaları kırıldığında, bir zebaniyi tekrar ayağa kaldıracak bir güç yoktur. Abartılı gururu da aynı şekilde zebaninin zayıf noktasıdır. Bütün zorbalara gibi, ne zaman ki itibarını yitirme noktasına gelir, işte o zaman bir zebani çok büyük bir ihtimalle kaçır.

Bir film yıldızının evladı, Madison Spencer'dan geriye kalmış ne varsa o da bir sonraki vahşi hamlesinde kaybolmuştu. Kötücül Baal karşısında tek başıma savaş verirken, uzaktan benim cüretli yabanılığımı tanıklık eden kirli güruhu da unutmuş değilim. Benim amansız çocuksu tekmelerimin, kızca dürtüklemelerimin, terbiyesizce alaylarımın, yakası açılmadık, ardı arkası kesilmeyen küfürlerimin ve kık sallamalarımın karşısında zebanilerin bu en acımasız şaşkınlık ve çaresizlik içinde çığlık çığlığa bağırıyor. Benim acı verici naniklerimin korku salan saldırısına, sonra ışık hızında etrafında dönerek dil çıkarmalarım, sonuç olarak benim bütün okul çağı hakaretler dağarcığımdaki saldırı biçimlerine maruz kalan Baal canını kurtarma derdine düşerek debelenmeye başlıyor. Bilhassa, şiddetli bir donunu aşığıya çekme hamlesinin ardından, zebani buruş buruş deri kanatlarını açtığı gibi savaş meydanından uçarak kaçıyor. Yarasa

* Paris'te 1897-1962 yılları arasında faaliyet gösteren ve vahşet sahneleriyle ünlenen tiyatro. (ç.n.)

benzeri kanatları karasineklerden oluşan kara bulutları döerken, Baal uzak portakalrengi ufukta gözden kayboluyor.

Böylece genel merkezin sıkıca kapalı kapılarının önünde tek başıma dikilirken buluyorum kendimi ama kısa bir süre için. Zaferin, benim olmayan ılık kanla yıkanmanın, ıslanmanın ve susuzluğumu gidermenin tadını alıyorum.

Daha bahsi geçen bu kan kurumadan, çok yükseklerdeki kitli siperlerden birinin penceresinden bağırان bir kadının kulak tırmalayan sesi duyuluyor: “Maddy? Sen misin?” İçindeki yüzden biraz büyük pencere o kadar yüksekte ki gözlerimin sesin geldiğı yeri kestirmesi biraz zaman alıyor; ama sonunda orada, uzakta yaşlı bir kadının, çok kısa bir süre önce Ohio, Columbus’tan pankreas kanseri yoluyla gelen Bayan Trudy Marenetti’nin görüntüsünü seçebiliyorum. Kadın, “Küçük Madison için hurraaa!” diye bağırıyor.

Bir diğer uzak pencereden, başka bir yüz, bu defa kalp yetmezliğı kurbanı, Idaho, Boiseden Bay Halmott tekrarlıyor: “Küçük Maddy için hurraaa!”

Diğer başka pencerelerden, başka siper ve burçlardan, çok sayıda yüz hep bir ağızdan Madison Spencer diye tempo tutuyor. Bu insanlardan bazılarını elbette tanıyorum ama diğerlerini tanımıyorum; onlarla sadece telefonda konuşmuş ve onlara, yaklaşımakta olan ölümlerinden korkmamaları tavsiyesinde bulunmuş olmalıyım. Benim yokluğumda, bu ruhlar büyük kalabalıklar haline gelmiş ve Cehennem’i yeni gelenlerin gerçek bir Ellis Adası’na çevirmişler. Şaşırmış ama yıkılmamışlar kendi ölümleri karşısında; korkmuş olmaktan ziyade merak içindeler ve aslında, eski başarısız hayatlarını bir kenara bırakıp, yeni bazı girişimlerde bulunmaya istekliler. Görünüşe bakılırsa, onların kaydını ben yapmışım. Hepsi, bu yüzlerin her biri Cehennem’in duvarlarındaki uzak pencerelerden adımı haykırıyor. Kapıların açılmasını istiyorlar ki böylece beni... yeni kahramanlarını kucaklayabilsinler.

Aniden bütün gökyüzünü, ölü insanlar beni Sugar Babies ve sütlü çikolata yağmuruna tutarken, bir tatlılık kaplıyor.

Minnettarlıklarını göstermek için şekerli Pez ve Root Beer Barrels yağıdırıyorlar üzerime.

Ordum bir kere daha bütünleşiyor ve kuşkuya yer bırakmayan, sürgü ve zincir şangırtıları geliyor kapalı kapıların ardından. Bir kalp atışı, bir nefes kadar kısa zaman içinde kapının iki devasa kanadı kenara çekilirken içerideki genel merkezin silueti beliriyor. Arkamdaki yıldırım birlikleri ileriye atılıyor ve gururlu, ölümcül omuzları üzerinde beni, muzaffer beni, işgal edilen şehre taşıyor. Benim çapulcularım şimdi Hades'in şekerleme hazinelerini yağmalamaya başlıyor. Pixy Stix, Atomic Fire-Balls ve York Peppermint Patties hazinelerini talan ediyorlar.

Kapılar daha bir omuz genişliğinde açılmamışken içeride genç bir kadın silueti beliriyor: Güzel göğüsleri ve bakımlı saçlarıyla, ayağına geçirdiği çakma Manolo Blahnik'leriyle, 10 sentlik madeni para büyüklüğünde kübik zirkonyum küpeleleriyle, bir kolunda sallanan çakma Coach çantasıyla orada ayakta dikilen genç kadın... Babette.

Kuşağında Caligula'nın koparılmış taşakları, küçük bir kafa derisi gibi duran Hitler'in çirkin bıyığı, sıra sıra dizilmiş kanlı hançerler ve palalar asılı bir halde karşısında dikilmiş duran bana bakıyor ve sonra düğme burnunu kırıştırıp, "Asla böyle boktan aksesuarlar takmamalısın" diyor Babette.

Kuşkusuz, o beni hâlâ fazlasıyla bir Ally Sheedy mamülü, Oruspu Kızı Orospu'nun tekine dönüştürmeyi istiyor.

İleriye doğru bir adım atıp, "Bana bir kıyak yapar mısın?" diyorum.

Etrafımızı saran çokluk düşünceli bir sessizlik içinde beklerken, kan bulaşmış şort eteğimin arka cebinden katlı, poligraf sınav sonucunu çıkarıyorum. Gay evliliği, kök hücre araştırmaları ve kadın hakları konusundaki görüşlerimle ilgili gizli raporu, sınavımın final notları verilmiş versiyonunu Babette'in eline tutuşturuyorum ve soruyorum: "Geçmiş miyim; ya da ne olmuş?"

Ve Babette beyaz ojeli, kısa kesilmiş manikürlü tırnaklarıyla sınav sonuçlarını ambalaj kâğıdından zarfın içinden çıkarıyor ve okumaya başlıyor.

XXXI

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Annem her zaman, “Madison, sen bir kaygı yumağısın” der. Anlamı ise şudur: Beni her şey endişelendirir. Ama HER ŞEY. Şimdi de merak ediyorum, acaba kazandım mı? İktidarı ele geçirmem çok kolay olmuş gibi görünüyor. Benim hayatımda, annemle babamın hayatlarında, ödüller o kadar küçük mücadeleler sonucunda geliyordu ki!.. Dubai, Singapur ve Brentwood’taki evler mesela. Öteki dünyada hayat sürüyor; anlayacağınız, bu bildiğimiz ölüm değil. Bu işte bir bit yeniği var ama tam olarak ne olduğunu ben de bilmiyorum.

Giden, gayet havalı ve feleğin çemberinden geçmiş tavırlarıyla o çok bilmiş Maddy Spencer’dı. Şirinlik abidesi kızın yok oluşu ilan edildi artık. Doğru, bir kere daha telepazarlama

merkezindeki kumanda panelimin başına oturuyorum; ama mikrofonlu kulaklığımı, inci süslemeli Medici tacına yer açmak için başımın tepesinde yan yatmış olarak duruyor ve hayata bakışım, iyi ya da kötü, sonsuza kadar değişmiş durumda.

Kronik hasta olduğum kandırmacası yerine, diplomatik olarak ve tehdit etmeksizin, öteki dünyanın sunduğu bütün olanakları benimseyen Hades'in yaşanabilirliği –“ölünebilirlik” diye bir sözcük var mıydı?– konusundaki güvenle, yeni ben bugünün işini yarına bırakanlara, ölümünü erteleyen aylaklara bozuk atıyor. Eğitmek ve ikna etmek yerine, saldırgan yeni ben, telefon konuşmasında beni meşgul etme talihsizliğine uğramış ölümlüye nutuk çekiyor. Evet, on üç yaşındayım ve ölüyüm ve Cehennemde çocuk işçiyim... ama en azından durumumdan ötürü sızlanmıyor ve ağlamıyorum. Buna karşın, konuştuğum insanlar iflah olmaz bir biçimde kendi zenginliklerine, başarılarına, evlerine, sevdiklerine ve fiziksel bedenlerine takılıp kalmış durumda. Dolayısıyla aptalca *korkularına* da. Beyin tümörü ve böbrek yetmezliği dördüncü evrede olan bu kusurlu yabancılar, bütün hayatlarını kendilerini mükemmelleştirmeye, kimliklerinin her ayrıntısı üzerinde çalışmaya ve ince ayarlar yapmaya adanmışlar ama şimdi bütün bu çabalar boşa gitmek üzere. Bütün samimiyetimle söylüyorum; bu tipler beni gıcık ediyor!

Önceki Madison Spencer korkudan titreyen ellerini tutup onları sakinleştirmeye ve teskin etmeye özen gösterirdi. Ama şimdi, olduğum ben, onlara istedikleri kadar ağlamalarını, boktan gözyaşlarını sular seller gibi akıtmalarını ve hemen ardından da zıbarıp ölmelerini söylüyor.

Arada bir, benim kirli kalabalığımanın, Gilles de Rais, Hitler ya da Idi Aminden miras kalan ordularımın bir bölüğü ya da bir taburu yoluma çıkıp, benim adıma yerine getirecekleri büyük çaplı bir iş için görev bölümü yapmamı istiyor benden.

Çoğunlukla da, Cehennem'e yönlendirdiğim insanlar saygılarını sunmak için durduruyorlar beni. Cenaze merasimi için sürülen karanfil ve formaldehit kokusunu üzerlerinde

hâlâ taşıyan yeni gelmiş ölüler, bu göçmen faniler, ancak bir aceminin yapmış olabileceği ve ancak bir cesedin tahammül edebileceği türden, yüzlerine sıvanmış kozmetikler ve aşırı gösterişli saç modelleriyle çıkıyorlar karşıma. Bu yeni gelenlerin hepsi berbat ölüm deneyimleri hakkında konuşmak zorunda oldukları hissine kapılıyor ve ben de içlerini boşaltmalarına izin veriyorum genellikle, bırakıyorum konuşsunlar. Çok nadir olarak da onları, sayısız konuşma terapisi oturumlarından birine yönlendiriyorum. Yeni bir girişim başlattım; aynı dertten mustarip insanlarla birlikte on iki adımda umutkoliklikten kurtulma gibi klişe bir şey işte. Ama diyebilirim ki, yüksek aşama kaydetme oranımıza karşılık aynı yanılsıza düşme oranı, Dante Alighieri'yi gururlandıracak kadar düşük. Genellikle kaybedilen lüksler, intikam alınamamış yaşayan düşmanlar, telafi edilememiş yanılsalar, yanı sıra sinsice, geçmişteki ödüllerden ve başarılardan ötürü caka satmakla geçen birkaç haftalık şikâyet ve kendi yasını tutma döneminin ardından, çoğu insan payına düşen neyse onu alıyor ve ebedi varoluşuyla ilerlemeye karar veriyor. Yöntemim kaba görünebilir ama benim ölü arkadaşlarım toz toprak içindeki kafeslerinde yeni gerçekliklerine lanetler okuyarak yüzyıllar boyu aylaklık eden insanlardan değil. Benim buraya yönlendirdiğim ölüler takdire şayan bir uyumluluk ve üretkenlik gösteriyor. Bunların arasında, Montana, Missoula'dan, geçen hafta bir otomobil kazasında çarpmaya bağlı travma sonucu ölen Richard Volk'u sayabiliriz mesela; bu hafta, kaçınılmaz olarak burada son bulan, atık sigara izmaritlerini toplama kampanyasında, Cengiz Handan kalma birliklerin başında o vardı. Bir diğer örnek, iki hafta önce Florida, Jacksonville'de hemofiliye yenik düşen Hazel Kunzeler. Şu anda eski Roma lejyonlarının komutasını üstlenmiş, benim verdiğim bir görevi, Sakin Safra Gölü'nün işgal ettiği alanda "bir milyar yabangülü açsın" kampanyasını yürütme görevini yerine getiriyor. Hiç kuşku yok ki bu açıkça bir angarya... dava edin beni öyleyse... ama bu türden çabalar herkesi çok, çok uzun süre meşgul ediyor ve küçük bir başarı

emaresi bile öteki dünyanın atmosferini tamamen değiştiriyor. Bunun en önemli tarafı ise, bu tür görevlendirmeler muhtemel müritlerin kafasını meşgul ederken benim de kendi projelerime odaklanmamı sağlıyor.

Evet, yanlış anlaşılan bir seks oyununda boğulmuş bir çocuk olabilirim ama bana göre çoğu zaman bardağın yarısı doludur. İyimserliğime rağmen, Goran'dan bir işaret yok henüz; ama diğer yandan, öteki dünyayı umutsuz, yalnız bir avcı misali durmadan onu arayarak kendime zehir etmeye de niyetim yok.

Görüş açım sınırları dahilinde bir yerde, benim kurtarma poligraf sınav sonuç kâğıdımı kesilmiş beyaz tırnaklarının arasına sıkıştırmış, bana doğru yaklaşan Babette'i görüyorum.

Bu arada telefodayım ve Teksas, Austinden, ölmekte olan orta yaşlı bir kadına, "Eski Reno tarzı boşanmaları bilir misin?" diye soruyorum. Yirmi otuz yıl önce, sadece altı hafta, yani kısa bir tatil denebilecek bir süre zarfında, Nevadada resmi olarak ikamet ederseniz, tek taraflı olarak bir evliliği sonlandırma hakkına sahip oluyordunuz, diye açıklıyorum. Aynı şekilde, Oregon'a kalkan ilk uçağı yakalamasını, orada yardım alarak intihar etmenin serbest olduğunu söylüyorum ona. Hatta gidiş dönüş bileti almak zorunda da olmadığını ve gelecek hafta sonu ölü biri olabileceğini. "Kendine Portland merkezde lüks bir otelde bir oda tut" diyorum kadına, "masaj iste ve oda servisine aşırı dozda fenobarbital siparişi ver. *Bu kadar kolay.* Gerçek bir ziyafet çek kendine..."

Burada oturmuş, telefonda konuşuyorum ve parmaklarımı çaprazlayıp, bütün bunların doğru olduğuna yemin ediyorum. Şerefim üzerine! Yeryüzünde olsa benim işyerim diyebileceğim çalışma masamın üstü, çeşitli öldürücü silahlar, vücut parçaları ve emperyal gücün sembollerinden oluşan iktidar hatıralarımla dolup taşıyor. Mantar panoma iğneyle tutturulmuş Hitler'in bıyığı dürüstlük çağrıştırmıyor.

Yan çaprazımdan bana doğru ilerleyen Babette daha da yakınıma geliyor ve kaçınılmaz sınav sonuçlarımı tutuyor elinde.

Telefonda, ölmekte olan bu Teksas'lıya sicil kaydının önümde açık olduğunu ve bu kayda göre, büyük bir ihtimalle Cehennem'e şöyle bir uğrayıp geçeceğini çünkü zina yaptığında yaşının henüz yirmi üç olduğunu anlatıyorum. Kocasıyla evleneli daha iki hafta olmasına rağmen yerel bir postacıyla cinsel ilişkiye girmiş, hem de adam sırf eski bir arkadaşını anımsattı diye. Bu itirafın üzerine kadının soluğu kesiliyor. Öksürükten boğulacak gibi olan kadın güçlkle, "Bunu nereden biliyorsunuz?" diye soruyor.

Ayrıca, görüldüğü kadarıyla, otomobil kornasına aşırı yüklenmiş, üst üste basmış kornaya hayat boyu. İlahi yasaya göre, diye açıklıyorum, her fani bütün hayatı boyunca beş yüz kere kornaya basma hakkına sahip. Bu sayının üzerindeki tek bir korna bile, koşullara bakılmaksızın, otomatik olarak Cehennem'e mahkûmiyet anlamına geliyor. Söylemeye gerek yok sanırım, bütün taksi şoförleri Cehennemlik. Benzer bir affedilmez suç da yere sigara izmariti atmak. İlk yüz izmarite izin var; ama bu sayının üzerinde tek bir sigara izmariti bile af umudu olmaksızın ebedi lanetle sonuçlanıyor. Görüldüğü kadarıyla, kadın bu kanun maddesini de çiğnemiş. Bunların hepsine, nokta vuruşlu yazıcıdan alınan ve okunaklı olmayan, kişisel sicil kaydı çıktısında ayrıntılıyla yer verilmiş.

Bu arada Babette dibime kadar gelmiş, dikiliyor. Gözünü uzun zaman önce durmuş Swatch saatine dikmiş, sahte Blahnik'inin topuğunu yere vuruyor.

Bir süre hiçbir tepki vermeden bekledikten sonra, işaret-parmağımı havaya kaldırıp, dudak hareketleriyle *bekle* derken ona, telefondaki Teksas'lı kadına, yeryüzünde kendisine kalan bu kısa zamanda Cennet'te bir yer kazanabilmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını söylüyorum. Sevdiklerini düşünmesini, bencillik edip tüm ilgiyi üzerine toplamaktan vazgeçmesini ve sevdiği insanların kendi değerli, kısa, karmaşık yaşamlarına geri dönmelerine izin vermesi gerektiğini anlatıyorum ona. Ve elbette sevdiklerini otomobil kornalarına olur olmaz basmamaları ve yerlere sigara izmariti atmamaları

konusunda uyayabileceğini ama fazla gecikmemesi gerektiğini de ekliyorum.

Kadına, “Zaten ölüsün” diyorum. Parmağımı kontrol paneli üzerinde tutuyorum. “Bekle, lütfen...” dedip düğmeye basıyorum. Oturduğum yerde Babette’ye dönüyorum, kaşlarım beklentiyle yay gibi gergin. Yüzüm tamamen suskun, yalvarıyor: *Lütfen*.

Babette belgeyi bana doğru tutuyor. Kesik tırnaklarından birini, uzun bir sütunun en alt satırındaki, belli belirsiz nokta vuruşlu sayıların üzerine vuruyor ve “Bütün sabit suç listene bakarak...” diyor. “Bu sayı, şuradaki.” Dosyayı elime tutuşturarak Babette, “Temyize başvurmalsın” diyor ve der demez yıpranmış yüksek topuklarından biri üzerinde dönüp uzaklaşmaya başlıyor.

Benim en son Cehennem kaydını yaptığım, korna çalan, yere izmarit atan ve Teksas’ta yavaş yavaş ölmekte olan kadının hattı hâlâ yanıp sönüyor; hatta bekliyor kadın.

Babette’in arkasından bağıryorum; temyiz de ne demek oluyor diye soruyorum.

Arkasına bakmadan, dört... beş... altı çalışma masası uzaktan, yürümeye devam ederek, “Burada bile olmaman gerekiyor...” diyor Babette.

Babette, daha da uzaktan, “Resmi bir karışıklık olmuş” diye bağıryor. Herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, “Rakamları kendin de bir kontrol et” diyor. “Çünkü şu an senin Cennet’te olman gerekiyor.”

Her iki yandaki, sonu gelmez telepazarlama masalarından, yüzler dönüp bana bakıyor. Bekleşen paralı askerler kalabalığı ve daha tekneden yeni inmiş acemi Cehennem misafirleri duyduklarına inanamamış ve akılları karışmış bir halde bekliyor öylece. Sonra biri, küçük bir grubun arasından sıyrılıp bir adım ileriye çıkıyor; bu, ne aşağılık bir kan içici korsan ne de en iyi cenaze elbisesini üzerine geçirmiş yaşlı bir kadın. Hayır, bu yabancı yaklaşık olarak benimle aynı boyda. Makul bir tahminle, yaşının on üç olduğu söylenebilir. Bu yabancı daha ön-

ceki Madison'ın; saf, iyi huylu, gelecekteki tozlu ortam düşünülerek dikkatle seçilmiş, yünlü kıyafet ve bir çift rahat ayakkabı giyen Madison'ın yerine geçebilir neredeyse. Şu andaki bendenizin aksine, bu küçük yabancının elinde ve yüzünde kurumuş zebani kanı yok; saçları iyice taranmış ve dikkatlice yapılmış. Cicili bicili pembe tırnakları olan incecik elini uzatan bu kız, "Madison Spencer?" diyor. Gözleri benim sakın, sabit bakan gözlerimle buluşurken, çelik tel takılmış inci gibi dişlerini göstererek, "Sen kazandın..." diyor.

Bunu söyler söylemez, kızın narin elleri önce yün eteğinin, sonra da uzun kollu süveterinin ceplerine dalıyor ve bir sürü şeker çıkarıyor. Yedi, sekiz, dokuz paket şeker. On büyük boy Milky Way. Benim en iyi arkadaşım... *benim gelmiş geçmiş en iyi arkadaşım, Emily...* bu ölü kız, bu tatlı çikolatalı ödülleri veriyor bana.

XXXII

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Ne sefilce bir ikiyüzlülük bu, diyebilirsin; ama burada kalmayı canı gönülden istemek dışında, Cehennem'den kaçmak için bir şans verilmedi daha önce bana. Çok az aile vardır hapishanedeki kadar yakın ilişkiler kursun. Çok az evlilik, suçlular ile onlara adalet dağıtmaya çalışanlar arasındaki evlilikler kadar dayanıklıdır. Zodiac Katili'nin bu kadar acımasızca polislerle oynaşmasında şaşılacak bir şey yok. Ya da Karındeşen Jack'in sahte mektuplar yazarak detektiflere kur yapmasında ve yem atmasında... Hepimiz izlenmeyi isteriz. Hepimiz arzulanmayı arzu ederiz. Şu noktada, Durban'daki, Londra'daki, Manila'daki, kısaca yeryüzündeki evlerimin hiçbirinde geçirmedığım kadar zamanı Cehennemde geçirdim ben. Sadece duygusal bir karmaşa içinde olsam iyi; buradan ayrılma düşüncesi perişan ediyor beni.

Kana susamış ordu birliklerinden bir kısmını hem meşgul etmek hem de başımdan def etmek için, onlara Cehennem'in bütün zararlı yarasalarını tutup, kızılkuş ve mavikuş havasıyla ortalıkta uçuşsunlar diye kırmızı ve maviye boyamalarını emrediyorum. Daha önce Pol Pot ve Madam Defarge'in emrinde çalışmış becerikli canileri renkli kâğıt ve yıldızlardan parlak kelebek kanatları yapmaya ve sonra bunları bizim şu her yerde eksik olmayan karasineklerin gerçek kanatları üzerine yapıştırmaya seferber ediyorum. Bu yalnızca normalde karamsar olan öteki dünyanın atmosferini renklendirmekle kalmıyor, aynı zamanda Moğol sürüleri, Nazi yıldırım orduları ve Mısır savaş arabalarının kaçınılmaz görünen çarpışmasını da engelliyor. En önemlisi, bu orduları meşgul ediyor ve bana da Emily'ye etrafı gezdirmeye, Milky Ways'leri yeme ve çocuklarla tartışma fırsatı veriyor.

Muhabbetle geçirdiğimiz boş zamanlarda, manzarayı güzelleştirme imkânlarından bahsediyor; şuraya kızılıkcık ağaçları, oraya parıldayan bir havuz, belki renkli papağanların yuvası olacak bir kuşhane yapılması üzerine düşüncelerimi sıralıyorum ve Emily yanında taşıdığı not defterine tek tek kaydediyor söylediklerimi.

Daha yeni ölmüş, potansiyel olarak düşkün kalabalıkları, benim ölürken kayda geçirip Cehennem'e getirdiklerimi... bütün bu ahaliyi çeşitli tamir ve tadilat projelerine yerleştiriyorum. Gerçekten de, kaynayan kan nehirleri üzerine inşa edilmesi emri verdiğim bütün o barajları düşünecek olursak, öteki dünyanın Franklin Roosevelt'i olarak anılmazsam haksızlık olur. Diğer çalışma gruplarına kanallar kazmalarını ve hastalıklı sıvı insan atıklarından geniş bataklıkları kurutmalarını emrettim; sayemde Cehennem Ter Bataklığı artık mevcut değil. Hayat boyu, teorik ve pratik olarak inşaat mühendisliği yapmış kayıp ruhları, mevcut becerilerini kullanmaları için onlara fırsat tanıyarak harekete geçirdim. Yarı pıhtılaşmış sümük dağ sıraları yerle bir olmuş durumda. Ve güle oynaya la-

netlenmiş mahkûm işçilerin tamamı, krepon kâğıdından su zambağı tomurcukları yapıp, Bok Gölü üzerinde yüzdürmekten başka hiçbir şey yapmıyor.

Bütün bunların ötesinde görüyorum ki Cehennem, ertelenen sayısız bakım onarım projesinin doğal sonucu olarak, artık bir yakarak cezalandırma yeri değil. Açıkça söylemek gerekirse, Cehennem aşırı derecede bozulmaya terk edilmiş bir kenar mahalleden başka bir şey değilmiş. İçten içe yanan bütün yeraltı kömür madeni ateşlerini bütün yanan tekerlek atıklarıyla birleştirin ve hepsini bütün açık lağım ve zehirli atık çukurlarına atın... kaçınılmaz sonuç Cehennem olacaktır. Çevrelerini korumak için bir ölü parmak kaldırmayı bile ihmal eden ve sonra da kendi talihsizliklerine yanan bencil yurttaşların pek üstesinden gelemeyeceği bir durum söz konusu yani.

Böcekler Denizi'nin kıyıları boyunca dolaşarak ve bulunduğumuz konumu göz önüne alarak, Emily ve ben, bu kasvetli manzarada yavaş ama kesin ne gibi iyileştirmeler yapılabileceği üzerine konuşuyoruz. Ben, öncelik verilmesi gereken alanlara dikkat çekiyorum: bulanık akan Kaynar Salya Nehri... Etrafında akbabalar dolanan Hitler ve onun uzak şürekasının adı belirsiz bir yere sürgüne gönderilmesi gibi. İnsanların başını belâya sokan, görüldüğü kadarıyla keyfi kuralları anlatıyorum: Örneğin, yaşayan her bir kişinin en fazla yedi yüz kere S harfli o sözcüğü kullanmasına izin veriliyor. Çoğu yaşayan kişinin, lanetlenmenin ne kadar kolay olacağı hakkında en ufak bir fikri bile yok; ama birisi 701 kere *siktir* demeye görsün, otomatik olarak cehennemi boyluyor. Benzer kurallar kişisel hijyen için de geçerli: Diyelim ki, bağırsaklarınızı ya da sidik kesenizi boşalttıktan sonra ellerinizi yıkamayı 855'inci kez ihmal ettiniz, hooop, Cehennemdesiniz. 300'üncü kez *zenci* sözcüğünü ya da *götveren* sözcüğünü kullandığınızda, ırkınız ya da cinsel tercihiniz ne olursa olsun, yeraltı dünyasına tekyönlü bir bilek almış oluyorsunuz.

Yürürken, Emily'ye ölümlerin yaşayan insanlara nasıl mesaj gönderdiklerini anlatıyorum. Yaşayan insanlar nasıl birbirlerine çiçek ya da e-mail gönderiyorlarsa, aynı şekilde ölü bir kişi de yaşayan birine onu çıldırma noktasına getirecek bir mide ağrısı, kulak çınlaması ya da bir baş ağrısı gönderebilir.

Yan yana yürüyor ve boş gözlerle, leş gibi kokan, fokur fokur kaynayan manzaraya bakıyoruz. Emily kayıtsızca, hiçbir şey düşünmeden, "Hani şu kız var ya, Babette, onunla konuştum. Söylediğine göre bir erkek arkadaşın varmış..." diyor.

Olmadığı konusunda ısrar ediyorum.

"Adı..." diyor Emily, "Goran mı?"

Goran'ın erkek arkadaşım olmadığını söylüyorum ısrarla.

Gözlerini elindeki deftere yazıp çizdiği notlardan ayırmadan, Emily oğlanları özleyip özlemediğini soruyor. Peki ya okul balosunu özlemiş miydin? Birisiyle buluşma, evlenme ve çocuk çoluğa karışma fırsatını?

Özellikle böyle beklentilerimin olmadığını söylüyorum. Eski yatılı okulumdan sinsi Rezil Kepaze Kızı Reziller takımı, bana Fransız Öpücüğü Oyunu'nu öğreten alçak üçlü, bir kere-sinde bana güya insan üremesi hakkında ders vermişti. Bana söylediklerine göre, erkeklerin kızları böylesine umutsuzca öpmek istemelerinin nedeni, her öpücük eyleminin oğlanların aletini biraz daha büyütüyor olmasıymış. Bir oğlan ne kadar çok kız öperse, sonunda o kadar büyük bir alete sahip oluyormuş ve en büyüğüne sahip oğlanlara en iyi ücretli, en yüksek mevkideki işler veriliyormuş. Gerçekten, her şey gayet basit görünüyor. Oğlanlar hayatlarını en uzun genital organı oluşturmaya, ayıp şeyler büyütme adıyorlar; böylelikle sonunda onu, talihsiz bir kızın içine sokup sapladıklarında, büyütülmüş alet kırılıyor... evet, etten alet sertleşmiştir ve dolayısıyla çatlayıp dağılıyor... ve kırılan parça kızın kukusunu mesken ediniyor. Bu doğal olay susuz çöllerde yaşayan yılanların, kıvrılan kuyruklarını gönüllü olarak terk etmelerini andırıyor daha çok. Herhangi bir miktar, ucundan azıcık ya da neredeyse ta-

mamı, kızın içini kelimenin gerçek anlamında ısıırıp koparıyor ve kız onu tam olarak içinden atamıyor.

Emily gözlerini dikmiş bana bakıyor. Yüzü allak bullak olmuş; hatta Sakin Safra Gölü ya da Büyük Atık Spermi Okyanusu'nu ilk defa gördüğü zamankinden bile şaşkın. Not defteri elinde, öylece kalakalmış zavallı.

Onu aydınlatmaya devam ediyorum: Kırık aletin içeride gömülü kalan kısmı büyüyüp daha sonra bebek oluyor. Alet içeride eğer ikiye ya da üçe parçalanırsa, her bir parça evrilip ikiz ya da üçüz bebeğe dönüşüyor. Bütün bu olgusal bilgiler çok meşru bir kaynaktan geliyor, diye temin ediyorum Emily'yi. Eğer İsviçre'deki yatılı okulda okuyan herkes oğlanların her şeyini biliyorsa, bunu bu Matmazel Cici Biciniklere borçludur.

“Benim gibi hayatın gerçeklerini biliyorsan” diyorum Emily'ye, “hayır, kesinlikle bir erkek arkadaşın olsun istemezsin.”

Birlikte yürüyüşümüzü sürdürüyoruz sessizce. Sıraya dizdiğim fetişlerim ve güç nesnelerim belimdeki kuşakta sallanıyor ve birbirine çarpıyor biz yürürken. Arada bir, şuraya ya da buraya bir sevimli kuş banyosu yapılmasını öneriyorum. Ya da etrafı kırmızı ve beyaz petunyalarla süslenmiş bir güneş saati. Sonunda, uzun sessizliğimize son vermek için, hayatta olmakla ilgili en çok neyi özlediğini soruyorum.

“Annemi” diyor Emily. İyi geceler öpücüklerini, diyor. Doğum günü pastasını. Uçurtmaları.

Etrafımızda savrulan ve kıvrılan siyah dumanları biraz olsun önleyebilecek, tıkırdayan rüzgârgülleri önerisinde bulunuyorum.

Emily bu fikrimi kâğıda aktarmıyor, defter elde bekliyor. “Ve okul sonrası yaz tatillerini...” diyor, “ve salıncakta sallanmayı özleyorum.”

İleride, yürüyerek bize doğru gelen birinin silueti belirliyor. Bu bir oğlan çocuğu; dumanların arasına giriyor, sonra çıkıyor. Bir süre belirliyor, bir süre siliniyor. Görünüyor ve gizleniyor.

Yürüyüşleri özlediğini söylüyor Emily. Hayvanat bahçelerini. Havai fişekleri.

Karşıdan gelen siluet, oğlan çocuğu, yaklaşıyor, göğsüne bastırıldığı bir çeşit yastık tutuyor elinde. Çapkın bakışlı, kaşları çatık, dudakları kıvrılıp küçümseyici bir ifade takınmış. Taşıdığı yastık açık turuncu; hem yumuşak hem de dolgun gösterecek bir kumaştan yapılmış. Oğlan cart pembe bir paraşütçü tulumu geçirmiş sırtına; göğsünün bir yanma, boydan boya, bol rakamlı bir numara iliştilmiş.

“Lunapark trenlerini özledim” diyor Emily. “Ve kuşları... gerçek kuşları, yani. Kırmızıya boyalı yarasaları değil.”

Oğlan şimdi yolumuzu kapatıyor. Bu oğlan, Goran.

Emily’ye baş selamı veriyor ve bana bakıp konuşuyor. “Seni boğup öldürdüğüm için üzgünüm, özür dilerim” diyor Goran, o vampir aksanıyla ve turuncu yastığı bana uzatıyor. “Şimdi, senin de gördüğün gibi, ben de ölüyüm” diyor Goran, yastığı kollarıma bırakırken. “Bunu senin için buldum” diyor.

Yastık ılık bir his veriyor. Mırıldıyor belli belirsiz nabız atışlarıyla. Açık turuncu, yumuşak şey bana bakıyor parlayan yeşil gözlerle, tamamen canlı ve hırıldıyor, kan bulaşmış süveterimi yuva yapıyor kendine. Bir pençe atıyor; küçücük parmakları Caligula’nın taşaklarını dövüyor.

Artık ölü olmadığı gibi, lüks bir otelin su tesisatına sıkışmış da değil. Artık o bir yastık da değil; o benim yavru kedim. Canlı. Tiger Stripe o.

XXXIII

Orada mısın Şeytan? Benim ben, Madison. Yavru kedime kavuştum. Erkek arkadaşına da. En iyi arkadaşım da benimle. Hayatta olduğum zamankinden bile daha çok ölüye sahibim. Annemle babam hariç.

Goran'la daha ancak barış sağlamıştık ki yeni bir kriz patlak verdi.

Daha ancak yumuşak, sıcak, sevimli bir top gibi sevgili yavrumu kucağıma almıştım ki duygusal dengem bir kere daha altüst oldu. Goran'ı beni öldürmediği konusunda temin ettim. Evet, bir anlamda, o kazara Madison Spencer olarak bilinen kişiyi öldürdü; o benim fiziksel tezahürümü ebediyen yok etti ama Goran... bu beni öldürmedi. Ben varoluşumu sürdürüyö-

rum. Dahası, onun eylemleri benim kendi hatalı Fransız öpücüğü kavrayışım yüzünden gerçekleşti. O otel süitinde olup bitenler saçma sapan bir yanlışlıklar komedisinden başka bir şey değildi.

Tiger Stripe'ı şükranla kucağıma aldıktan sonra Goran'ı Emily'ye takdim ediyorum. Üçümüz, yeniden üstlendiğim telepazarlama görevim gereği ayrılmak zorunda kalana kadar yürüyüşümüzü sürdürüyoruz. Sevgili yavrucak kucağımda kıvrılmış mışıl mışıl uyurken ve mutlulukla mırıldanırken, mikrofonlu kulaklığımı güzelce kafama oturtmuş, merkezi bilgisayarın beni bağladığı hane halkıyla ve soluk alıp veren canlı insanlarla, akşam yemeğinin başlamak üzere olduğu zaman diliminde, alan araştırmalarına başlıyorum.

Bu konutların birinden, bildik bir alan koduyla Kaliforniya'dan bir yerden, bir adamın sesi yanıt veriyor telefona: "Alo?"

"Alo, merhaba, efendim" diyorum, her ifademi ve yanıtlımı dikte eden kurallar dizisini izleyerek. Kucağımda yatan kediyi okşayarak, "Çeşitli markalarda yapışkan bantlarla ilgili tüketici alışkanlıkları üzerine önemli bir araştırma için birkaç dakikanızı alabilir miyim acaba?" diye soruyorum.

Yapışkan bant olmasa, konu yine onun gibi çok sıradan başka bir şey olacaktı; örneğin, fısıfslı mobilya cilası, diş macunu ya da raptiye.

Arka planda, adamın sesinin neredeyse kaybolduğu bir uzaklıkta, bir kadının sesi duyuluyor: "Antonio? Hasta mısınız?"

Kadının sesi, tıpkı telefon numarası gibi, garip bir biçimde tanıdık geliyor.

Tiger Stripe'ı okşamayı sürdürürken, "Yalnızca birkaç dakikanızı alacak..." diyorum.

Kısa bir sessizlik oluyor.

"Alo?" diyorum. "Bayım, orda mısınız?"

Başka bir kısa sessizlik anı yaşanıyor, sonra derin bir iç geçirme sesi, hatta bir hıçkırık duyuluyor. Ve adam, "Maddy, sen misin?" diye soruyor.

Telefon numarasını yeniden kontrol ediyorum; on dijital sayı beliriyor küçük bilgisayar ekranımda: Bu numarayı biliyorum ben.

Kulaklığımda adamın sesi duyuluyor: “Ah, bebeğim... sen misin?”

Arka plandan kadının sesi geliyor: “Yatak odasındaki paraleli alıyorum ben.”

Telefon numarası, listemizdeki kayıtlı olmayan, Brentwood’tan bir eve ait. Tamamen tesadüf eseri, otomatik arama cihazı beni aileme bağlamış. Bu kadın ve bu erkek eski beatnik, eski hippy, eski rasta, eski anarşist... benim eski ailem onlar. Bir klik sesi geliyor, biri başka bir ahizeyi kaldırıyor ve annemin sesi duyuluyor: “Canım?” Bir yanıt beklemeden ağlamaya, yalvarmaya başlıyor: “Lütfen, ah, tatlım benim, lütfen bize bir şeyler söyle...”

Hemen yanı başımda, üstün zekâ Leonard masasına oturmuş, Yeni Delhi’den, yaşayan bir rakibine karşı satranç hamleleri yapıyor. Öbür taraftaki Patterson yaşayan bir futbol fanatığıyla, takımların ve takım kaptanlarının performanslarını takip ediyor, bir fantezi dağılım şemasındaki boş alanlara istatistik sonuçlarını kaydederek, plan yapıyor. Cehennem’de işler ufkun her iki tarafına da yayılmış, tüm hızıyla devam ediyor. Başka bir yerde, öteki dünya her zamanki gibi sürüyor ama benim kulaklığımda annemin sesi yalvarıyor: “Lütfen, Maddy... Babana ve bana söyle, lütfen, seni bulmak için nereye gelelim?”

Burnunu çekiyor, sesi boğuluyor ve nefesi adeta kulaklığımda patlıyor; babam ise hıçkırarak ağlıyor: “Lütfen, bebeğim, lütfen kapatma...” Hıçkırarak, “Ah, Maddy, seni o serseri pislikle yalnız bıraktığımız için o kadar üzgünüz ki” diyor. “O...” diyor annem dişlerinin arasından, “o bir... katil!”

Tahminim, Goran’ı kastediyorlar.

Ve evet, zebanilerin hakkından geldim. Tiranları tahtlarından indirdim ve onların muzaffer ordularının komutasını eli-

me aldım. On üç yaşımdayım ve ölmekte olan binlerce insanı görece küçük bir sarsıntıyla bir sonraki hayatlarına yönlendirdim. Daha liseyi bile bitirmedim ama Cehennem'in bütün doğasını elden geçiriyorum, planlı ve bütçeli olarak hem de. *Gıyabında, çokdeğerlilik ve sevkiyat* gibi sözcükleri hiç sektirmeden büyük bir ustalıkla telaffuz edebilirim; ama bütünüyle savunmasız bir şekilde annemle babamın ağlama sesine yakalanıyorum. Yalan söylememe yardımcı olsun diye, Hitler'in kuru bıyık artığına dokunuyorum. Soğukkanlı olabileyim diye, yanan gözlerimdeki, zaten birikmiş olan gözyaşlarımı boşaltıyorum; Medici tacına başvuruyorum. Telefonun diğer ucunda ağlayan annemle babama sakın olmalarını söylüyorum. Doğru, diyerek onları temin ediyorum: Ben ölüyüm. Çocuk katili Gilles de Rais'nin buz gibi sesiyle, aileme kırılğan ölümlü hayatımı geride bıraktığımı ve artık ebediyette ikamet ettiğimi anlatıyorum.

Bu noktada, ağlamaları kesiliyor. Sakinleşmiş, boğuk bir fısıltıyla, babam, "Maddy" diyor. Daha çok gıpta eden bir ses tonuyla, "Budayla birlikte mi kalıyorsun?" diye soruyor.

Seri katil Haydut Behram'ın yalancı ses tonuyla, annemle babama, ahlaki görecilik, yeniden çevrime sokma, seküler hümanizm, organik gıda ve genişleyen Gaia bilinçliliği hakkında bana öğrettikleri her şeyin... ama her şeyin tamamen doğru çıktığını anlatıyorum.

Neşeli, tiz bir çığlık sesiyle karışık bir kakhaha çıkıyor annemin ağzından. Tam bir rahatlama, bir oh çekme bu.

Ve evet, onları temin ederim ki, on üç yaşımdayım, hâlâ onların biricik bebeğiyim ve ölüyüm... bundan sonra daimi olarak rahat, huzurlu Cennet'te ikamet edeceğim.

XXXIV

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Ben ve ölü ekibim, yaşayanlarla birlikte takılabileceğimiz küçük bir hac yolculuğu planlıyoruz. Niyetimiz biraz da yeryüzündeki şekerleme zenginliğini talan etmek.

Leonard, üzerinde beyaz, turuncu ve sarı renk çizgiler olan Lkıtır şeker drajelerinin peşine düşüyor. Patterson, daha çok Tootsie Rolls olarak bilinen karamelli çikolatalar için deli oluyor. Archer, Bit-O-Honey olarak pazarlanan, fıstıklı şekerlemelere dayanamıyor. Babette'e gelince, onunki naneli Certs.

Leonard'ın söylediğine göre, Cehennem'in ölüleri kurala uygun olarak yeryüzündeki canlıları ancak Cadılar Bayramı'nda

ziyaret edebiliyor. Akşamın alacakaranlığından gece yarısına kadar, lanetliler... tümünden görünür bir şekilde... yaşayanlar arasında yürüyebiliyor. Eğlence gece yarısıyla birlikte sona eriyor ve Sinderella'da olduğu gibi, bu yat borusunu kaçırmak özel bir cezayı da beraberinde getiriyor. Babette'e bakılırsa, geç kalan ruh bir yıl boyunca, ta gelecek Cadılar Bayramı akşamına kadar, yeryüzünde başıboş dolaşmaya mahkûm ediliyor. Ölü Swatch'unun eriyen plastiği yüzünden, Babette bir kere o kritik dakikayı kaçırmış ve on iki sıkıcı ay boyunca, kendileriyle kafayı bozmuş canlılar arasında, görünmez ve duyulmaz olarak, dolaşmaya mahkûm edilmiş.

Cadılar Bayramı yağma harekâtımız için, oturup birlikte kendimize kostümler dikeyor, yapıştırıyor ve kesiyoruz. Satranç şampiyonu, sivri zekâlı Leonard bir pantolonun paçalarını yandan yırtıyor ve sonra dişleriyle ısırarak saçaklanmasını sağlıyor. Yerden bir avuç kül ve toprak alan Leonard sonra bunları pantolonuna sürüyor. Eprilmiş gömleğini çamura buluyor ve kara olsun diye kirli ayalarını yüzüne sürüyor.

Yaptıklarına bakıp, ona, trenlerin yük vagonlarındaki kaçak gezginler gibi mi yoksa bir serseri gibi mi görünmeye çalıştığını soruyorum.

Leonard başını hayır anlamında iki yana sallıyor.

“Zombi mi?” diye soruyorum.

Leonard başını sallayarak, “Hayır” diyor ve ekliyor: “Birinci Ptolemy'nin İskenderiyedeki büyük kütüphanesini yerle bir eden yangında ölmüş, on beş yaşında, köle bir yazmanım ben.”

“Hah işte, bir sonraki tahminim tam da buydu” diyorum. Keskin kenarına nefesimle hoh yapıp mücevher kakmalı hançerimi parlatırken, Leonard'a neden özellikle bu kostümü seçtiğini soruyorum.

“O bir kostüm değil” diyor Patterson ve gülüyor. “O Leonard'ın ta kendisi. Onun ölüm biçimi...”

Leonard çağdaş bir oğlan çocuğu gibi görünebilir ve davranabilir ama aslında o, MÖ 48 yılından beri ölü. Son derece sağ-

lıklı, kan fışkıran güzel bir Amerikan suratı ve sırtında daima forması olan Patterson, bu açıklamayı, elindeki bronz miğferini parlatırken yapıyor. Futbol kaskını çıkarıp bronz miğferi geçiriyor kıvrır kıvrır saçlarının üzerine. “Ben, MS 490 yılında Perslerle yapılan savaşta öldürülen Atinalı bir piyadeyim” diyor.

Babette, elindeki bir tarakla, bileklerindeki kıpkırmızı kesiklerin açığa çıkmasına aldırmadan saçlarını tararken, “Vaf-tizci Yahya’nın ölmesini isteyen ve vahşi köpeklerle parçalatılarak cezalandırılan büyük Prenses Salome’yim ben” diye açıklıyor.

Leonard, “Öyle olmasını arzuladığın...” diyor.

“Tamam” diye itiraf ediyor Babette, “1792’de giyotine gitmektense kendi hayatına son veren Marie Antoinette’in nedimesiyim ben...”

Patterson, “Yalancı” diyor.

Leonard ekliyor: “Ve sen Kleopatra da değilsin!”

“Tamam” diyor Babette, “İspanyol Engizisyonu’ydu... sanırım. Gülme... O kadar uzun zaman oldu ki gerçekten hatırlamıyorum.”

Cadılar Bayramı’nda, ölümlere kostüm yalnızca dünyayı yeniden ziyaret etmek için değil, aynı zamanda bunu eski hayatlarında neyseler o halde gerçekleştirmeleri için de gerekli. Bu yüzden, Leonard bir kez daha bir antik çağ budalasına dönüşüyor. Patterson da Bronz Çağı’ndan bir İskoçyalıya. Babette... işkenceyle öldürülmüş bir cadıya ya da her neyse artık ona. Bu benim yeni bulduğum arkadaşların bazıları yüzlerce, binlerce yıldan beri ölü olduğundan, şurada oturup dikiş diktiğimiz, eşyalarımızı parlattığımız anlar son derece kırılğan, son derece değerli; kader anları onlar.

“Sakın unutmayın” diyor küçük Emily. Kenarlarını komadaki ya da kendinden geçmiş fanilerden topladığı küçük taşlarla süslediği, tül bir etek dikiyor. İğneyi batırırken, “Salak gibi ödül mü ceza mı diye soran, AIDS’li, Kanadalı bir kız değilim” diyor. “Ben bir peri olacağım.”

Gizliden gizliye, canlılar arasında dolanma düşüncesi ödü-mü patlatıyor. Öteki dünyaya intikalimden beri bunun benim ilk Cadılar Bayramı'm oluşu düşünülürse, kaç tane Matmazel Şıllıkgillerden Şıllık'ın, kendi trajik sonumun ucuz bir parado-si olacak şekilde, boynuna dolanmış Hello Kitty kondomları ve oksijensiz kalmaktan onu maviye dönmüş gibi gösteren bir makyajla ortalıkta dolanacağı fikri karşısında titremeyip de ne yaparsın? Birkaç saat ortalıkta böyle dolandıktan sonra, insan-ların benimle sürekli alay etmesine katlanabilecek miyim? Emily gibi, halihazırdaki karakterlerden birinin kılığına gir-meyi, cin, melek ya da hortlak olmayı düşünmüyor değilim. Bir diğer seçenek de benim gaddar askerlerimi yeryüzüne gö-türmek ve onlar çeşitli türden Bayan Oruspuçocuğugillerden Orospuları kovalayıp avlarken, altınrengi lüks bir otomobille tur atmak olabilir. Tiger Stripe'ı yanımda taşıyabilir ve kendi-mi bir tanıdığıyla gezintiye çıkmış bir cadı olarak takdim ede-bilirim.

Leonard, benim tereddüdü mü sezmiş olacak ki, "Sen iyi misin?" diye soruyor.

Yanıt olarak sadece omuz silkmekle yetiniyorum. Bu, an-nemle babama telefonda söylediğim onca yalanı hatırlayıp kendimi kötü hissetmeme engel olmuyor ama.

Cehennem'i Cehennem gibi hissettiren tek şey, diye düşü-nüyorum, Cennet'teymişiz gibi hissettirmesi gerektiği yönün-deki beklentimiz.

"Bu seni neşelendirir" diyor bir ses. Haberimiz bile olma-dan gruba katılan Archer herhangi bir kostüm giymemiş, onun yerine kalın bir dosya taşıyor. Bir eliyle dosyayı tutarken, öbürüyle dosyanın içinden bir kâğıt çekip çıkarıyor. Kâğıdı herkesin görebileceği şekilde sallayan Archer, "Sadece bir kere yaşadığın da nerden çıkmış?" diyor.

Elindeki kâğıdın üzerine, büyük kırmızı harflerle tek bir sözcükten ibaret bir damga basılmış: ONAYLANMIŞTIR.

XXXV

Ora da mısın Şeytan? Benim ben, Madison. Beni bağışla ama bir an için geçmişe sıçramam gerekiyor.

Komik... Şeytandan bağışlama diliyorum.

Archer'in elinde tutup salladığı dosya kâğıdı, benim temyiz dilekçem. Babette'in poligraf kurtarma sınavımın sonuçlarına göre benim adıma yazdığı, falan filan nedenlerle durumumun yeniden gözden geçirilmesi talebinin yer aldığı dilekçe. Anlaşılan, ruhum gerçekten masum bulunmuş ve artık kimse o güçler, şimdi hatalarını düzeltiyorlar. Ama büyük ihtimalle, olup biten şeyin nedeni politik: Dünyadan buraya yönlendirip yeni kaydettiğim ruhlar ve topladığım ordularla

artan politik gücüm öyle bir tehdit oluşturuyor ki, zebaniler eğer iktidarlarını korumak anlamına gelecekse benim serbest bırakılmama ses çıkarmayacaklar. Bütün bunların gelip dayandığı gerçek ise şu: Artık Cehennem’de kalmak zorunda değilim. Hatta ölü olmak zorunda bile değilim.

Dünyaya dönebilir, ailemle birlikte olabilir, payıma düşen hayatı sonuna kadar yaşayabilirim. Regl olabilir, çocuk yapabilir ve avokado yiyebilirim.

Tek sorun şu ki, ben bizimkilere her zaman bir arada olacağımızı söyledim. Evet, elbette, onlara Cennet’te, Buda’yla, Martin Luther King Jr.’la ve Teddy Kennedy’yle her zaman bir arada olacağımızı ve esrar ya da her neyse bir şeyler içeceğimizi söyledim... ama ben sadece onların duygularını incitmeme-ye çalışıyordum. Samimi söylüyorum, niyetim oldukça soyluydu. Gerçekten, sadece onların ağlamamalarını istedim ben.

Hayır, annemle babamın Cennet’e gitme şansının son derece az olduğu konusunda tümden ayaklarım yere basmıyor demez. Bu sonucu sağlama almak için, telefonda konuşarak babamdan her gün en az yüz kere kornaya basması konusunda söz aldım. Anneme yemin ettirdim; ağzından *siktir* lafını düşürmeyecek ve sigara izmaritlerini her zaman sokağa atacak. Halihazırdaki gidişata bakarak, davranışlarıyla, lanetlenmelerini kesinlikle garantiye aldıklarını söyleyebilirim. Ebedi Cehennem hâlâ ebedi ve en azından sağlam bir çekirdek aile olarak daima bir arada olacağız.

Ağlayıp sızlansa da, babamdan zorla, kalabalık bir asansörde osurma fırsatını asla kaçırmayacağı sözünü aldım. Annemi ne zaman bir otel havuzuna girse, işmeden çıkmayacağına dair yemin ettirdim. İlahi yasa ancak üç kere asansörde gaz kaçırmaya izin veriyor ve ancak iki kere başkalarının da kullandığı havuza işeme hakkın var. Bu yasalarda yaş muafiyeti de yok; bu yüzden çoğu insan daha beş yaşında Cehennem’e havale ediliyor.

Anneme şu aptal Oscar Ödöl Töreni'nde çok güzel görün- düğünü söyledim ama öte yandan, Control+Alt+D tuşlarına basıp benim Dubai, Londra, Singapur, Paris, Stokholm, Tokyo ve diğeri başka yerlerdeki yatak odalarımın kapılarını açması gerektiğini de anlattım. Yine Control+Alt+C tuşlarına basıp, bu odaların hepsinin perdelerini açmasını ve güneş ışığının bu kapalı, karanlık odalara girmesine izin vermesini söyledim. Babamdan, bütün oyuncaklarımı, elbiselerimi ve doldurulmuş hayvanlarımı Somalili hizmetçilere verme ve ayrıca hepsinin ücretine hatırı sayılır bir zam yapma sözü aldım. Bütün istek- lerimin en başında şu vardı: Annemle babamdan bütün Soma- lili hizmetçilerimizi evlat edinmelerini, gerçekten yasal olarak evlat edinmelerini ve bu kızlardan bazılarını üniversiteye gön- derip onların başarılı estetik cerrahlar, avukatlar ve psikoana- listler olmalarını sağlamalarını istedim ve annem artık onları banyoya, şaka yollu bile olsa, kilitlemeyecek... Annemle ba- bam bir ağızdan telefonda haykırdı: "Yeter! Madison, söz veri- yoruz!"

Annemle babamı rahatlatmak için telefonda onlara, "Sözü- nüzü tutarsanız, yeniden büyük, mutlu bir aile olacağız, ebedi- yen!" dedim. Ailem, arkadaşlarım, Goran, Emily, Mister Wiggles ve Tiger Stripe... hepimiz ebediyen bir arada olacağız.

Ve şimdi, bak şu tanrının işine... görünen o ki *Cehennemde bir tek ben olmayacağım.*

XXXVI

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Ama tahminim o ki sen bunu zaten biliyordun. Sözüne inanılacak biri olmasan da, bence, benim hakkımda benim bildiğimden daha çok şey biliyorsun. Sen her şeyi biliyorsun ama ben bir şeylerin doğru olmadığı kuşkusu taşıyorum. En azından tanışıyoruz, yüz yüze...

Hepimiz, Emily'nin peri giysileri hariç, hiçbiri gerçekten kostüm olmayan Cadılar Bayramı kostümlerimizi giyiyoruz. Babette ölü bir hiç kimse olma ihtimalini reddediyor; onun yerine, boynunu çepeçevre saran, siyah iplikli dikiş izleriyle, kendini Marie Antoinette gibi süsleyip püslemiş ve şu an itibariyle biz, bizi tatlı şeker zenginlerinin kapılarını çalacağımız Gerçek Hayat'a geri götürecek aracı beklerken, Sakin Safra Gölü kıyısında oyalanıyoruz.

Tam Yahudileri Holocaust'a taşımaktan kalma, döküntü öküz arabalarından birini beklerken, bizi götürmek üzere, şu bildik lüks ve geniş siyah Lincoln'lerden biri ağır çekimde yaklaşıp önümüzde duruyor. Cenaze törenimdeki aynı arabadan, siperlikli şapkası ve aynalı güneş gözlüğüyle, yine aynı şoför iniyor ve yanımıza yaklaşıyor. Sürücü eldiveni taktığı elinde, uğursuz görünümlü bir tomar beyaz kâğıt tutuyor adam. Kâğıtlar bir kenarından spiralle tutturulmuş. Görüldüğü kadarıyla bu bir tür senaryo ve birkaç adım uzaktan bile açlık, safça yüksek beklentiler ve dışarıdan... benim aklımın ucundan bile geçmeyecek kadar dışarıdan birinin saçma iyimserliği kokuyor.

Kalın kâğıt tomarını belirgin bir şekilde önde tutuyor; belli ki benim onu elinden almamı bekliyor şoför, "Hey" derken. Aynalı gözlüğü kâğıtlarla benim yüzüm arasında gidip geliyor. Senaryoyu almam ve kabul etmem için beni tavlama çalışıyor sanki. "Yazdığım senaryoyu buldum; okursun artık" diyor, "yeryüzüne dönüş seyahatinde."

Bu gergin anda, şoförün ağzının bir köşesi, muhtemel bir pis sırtış için kıpırdanıyor; damağından karmakarışık fırlayan kahverengi keskin dişlerini göstererek, utangaç ya da küçümseyici bir ifade takınıyor. Açıkta kalan yanakları kızarmış; alev alev yanıyor sanki. Başını ördek gibi yana yatırıp, omuzlarını kamburlaştırıyor. Bir şoför için son derece eski moda, parlak binici botları geçirdiği ayaklarından birinin sivri demir ucuyla kül ve toza beş uçlu bir yıldız şekli çiziyor. Nefesini tutuyor şoför; kırılganlığı o kadar hissediliyor ki yüzüne bakmak yeter; ama engin deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki, onun bu imkânsız sinematik hayaline dokunduğunuz anda sizden ona hemen paraya çevrilebilir bir yetenek atfetmenizi, film çekimleri için sağlam bir finansman sağlamanızı ve bol paralı bir dağıtım anlaşması yapmanızı bekleyecektir. Böylesi anlar, Hades'te bile, inanılmaz bir biçimde acı vericidir.

Bununla birlikte, Cadılar Bayramı'nın şeker mi ceza mı turuna, tifus kokulu, bittten pireden kırılan Nazi vagonları türü bir

şeyle değil, tarz bir şekilde gitmek istiyorum; bu yüzden en azından, başlığın yer aldığı giriş sayfasına bakmayı kabul ediyorum. Oraya, sayfanın tam ortasına, bir amatörün pek değerli, kendinden menkul eserinin ilk korkutucu ifadesi olarak hepsi büyük ve bold harflerle yazılmış, senaryonun başlığını okuyorum:

MADISON SPENCER'IN HİKÂYESİ
Yazan ve Telif Hakları Sahibi: Şeytan

Başlığı bir kere daha okuyorum. Ve bir kere daha. Sonra şoförün üniformasının yakasına tutturulmuş gümüş isim kartına bakıyorum. Ve evet, gerçekten de orada yazan tam olarak bu: ŞEYTAN.

Serbest eliyle başındaki şapkayı çıkarıyor şoför; sıradan kahverengi saçlarının bukleleri arasından fırlamış iki kemik rengi boynuz ortaya çıkıyor. Şoför sonra da, aynalı güneş gözlüğünü çıkarıyor ve keçi gibi, birbirine yakın gözleri, sarı gözleri görünüyor.

Yüreğim... bir anda yüreğim ağzıma geliyor. En, en sonunda karşımdasın. Hiç düşünmeden, uzatılan senaryoya hiç dokunmadan, ileriye bir adım atıyorum ve kollarımı iki yana açıp sarılıyorum şoföre. “Bunu okumamı mı istiyorsun?” diyorum. Yüzümü onun yünlü üniformasına, senin yünlü üniformana, gömüyorum. Elbise metan, sülfür ve petrol kokuyor. Bir kere daha kucaklıyorum ve sonra bir adım geri atıp uzaklaşıyorum. Kafamla kâğıtları işaret ederek, “Benim hakkımda bir film senaryosu mu yazdın?” diye soruyorum.

Yine o pis gülümseme belirliyor yüzünde. Sanki beni çıplak görmüş gibi. Sanki benim düşüncelerimi okuyormuş gibi. “Bunu okumak mı?” diyor. “Küçük Maddy'im, sen bunu yaşadın.” Şeytan boynuzlu başını iki yana sallıyor ve “Ama teknik olarak söyleyecek olursam, ‘sen’ diye biri yok” diyor.

Eldivenli elleriyle el yazması metnin kapağını açıyor ve göreceğim şekilde bana doğru uzatıyor. “Bak!” diyor. “Geçmişinin her anı burada! Geleceğinin de her dakikası!”

Madison Spencer diye biri olmadığı konusunda ısrar ediyor Şeytan. Ben onun zilyonlarca yıl önce yarattığı kurgusal bir karakterden başka bir şey değilim. Ben onun Rebecca de Winter'ıyım. Ben Jan Eyre'im. Sahip olduğum her düşünce, onun benim kafama yazdığı şeyler. Ağzımdan çıkan her sözcüğü benim için o yazmış, öyle diyor.

Beni senaryoyla tavlaman Şeytan'ın sarı gözleri ışıltıyor ve o, "Senin özgür iraden yok! Hiçbir özgürlüğün yok senin! Zamanın başından beri benim kurgulamadığım hiçbir şey yapmadın sen!" diyor.

Doğduğumdan beri manipüle edildiğim konusunda ısrar ediyor Şeytan. Bir Arap şeyhiyle buluşmasında, kaplan postu üzerinde bir tanrıça gibi poz veren, Elinor Glyn kadar şükran dolu olarak yönlendirilmişim. Hayatımın akışına, dizüstü bilgisayarın Ctrl+Alt+Madison tuşlarına basarmış gibi etkili bir biçimde yön verilmiş. Bütün varoluşum önceden tayin edilmiş; benim göz atmamı bekleyen elindeki yazılarda hüküm altına alınmış.

Bir adım geri çekiliyorum; hâlâ şu değersiz el yazması metni kabul etmiş değilim. Bu yeni kavrayışın hiçbir şeyini kabul etmiyorum. Eğer Şeytan gerçeği söylüyorsa o zaman benim reddim bile burada zaten yazılıdır.

Diken gibi kaşları gerilirken, kendini beğenmiş bir edayla, "Ben olmasını istediğim için zekâ ve cesaret sahibi birisin. Bu nitelikler benim sana armağanım. Baal'ın sana teslim olmasını ben talep ettim. Senin o sözde 'dostların' benim için çalışıyor!" diyor.

Hitler, Caligula, Idi Amin... Söylediğine göre, hepsi savaşta önüme atılmış birer yem. Bu yüzden iktidara yükselişim bu kadar çabuk olmuş. Bu yüzden Archer savaşa girmem için beni kışkırtmış her şeyden önce.

Ama ben kabul etmiyorum. "Sana neden inanayım?" diyorum kekeleyerek. "Sen Dalgalar Prensi'sin" diye bağıryorum.

Şeytan kafasını geriye atıyor, kan damlayan dişlerini portakalrengi gökyüzüne doğru uzatıyor ve bağıryor: "Ben 'Yalanlar Prensi'yim!'"

Neyse, diyorum. Eğer benim her dediğimden gerçekten ve sahiden o sorumluyrsa, o zaman diyalogumun son satırının içine de O etmiştir.

“Anneni sinemada şöhrete kavuşturan benim! Babana servet kazandıran da benim!” diye böğürüyor Şeytan. “Eğer kanıt istiyorsan, dinle bak...” diyor ve elindeki dosyayı açıp yüksek sesle okuyor: “Madison aniden şaşırdı ve korktu.”

Ve oldu. Şaşırdım ve korktum.

Şeytan okumayı sürdürüyor: “Madison etrafına baktı endişeyle, arkadaşlarından medet umarak.”

O an gerçekten de boynumu uzatıp Babette’i, Patterson’ı ve Archer’ı görmeye çalışıyorum. Ama onlar çoktan geniş lüks arabanın içine girmiş, bekliyorlar.

Ve evet, *panik, kalbin deli gibi atması* ve *panik atak* sözcüklerinin anlamını biliyorum; ama bunları deneyimleyecek bir ben var mı, emin değilim. Şişman, akıllı, on üç yaşında bir kız çocuğu yerine... ben Şeytan’ın tahayyül gücünün bir uydurması olabilirim. Ya da kâğıt üzerinde sadece bir mürekkep lekesi. Gerçekliğin şu an sahiden değişip değişmediğini... ya da yalnızca benim onu algılayışımın değişip değişmediğini... söyleyemem. Ama görünen o ki her şeyin altı oyulmuş. İyi her şey bozulmuş, kokuşmuş.

O budala tavrıyla Leonard beni uyarmaya çalışmıştı. Gerçekliğin tam da onun tarif ettiği gibi olması mümkün: Zebani=İlahi Ruh=Müz ya da İlham=Benim Yaratıcım.

El yazması metnin sayfalarını dikkatle karıştırıyor ve kendi eserine göz gezdirip kıkır kır gülerek, “Sen benim en iyi karakterimsin” diyor Şeytan. Gözleri ışıltıyor. “Seninle öyle gurur duyuyorum ki, Madison. Fani ruhları ayartıp cehennem azabına çekme konusunda doğal bir yeteneğin var!” diyor. Bir parça efkârlanıyor Şeytan ve “İnsanlar benden nefret ediyor. Kimse bana güvenmiyor” diyor. Neredeyse sevecen gözlerle bana bakıyor ve keçi gözlerinin irislerinde gözyaşları titreşiyor. Şeytan, “İşte bu yüzden seni yarattım...” diyor.

XXXVII

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison ve ben Jane Eyre değilim. Ben kimsenin Catherine Earnshaw'ı değilim. Ya sen? Sen kesinlikle bir yazar değilsin. Benim patronum değilsin; sen sadece kafamı karıştırıyorsun. Eğer beni biri yazacaksa, bu Judy Blume ya da Barbara Cartland olsun. Güvenim, kararlılığım ve özgür iradem var benim... en azından ben öyle sanıyorum...

Aklım est i diye, fırtına süvarilerimi ya da Moğol ordularımı, hiçbirini oyun mu ceza mı turuna götüremem. Onlara güvenebilir miyim... onları hakkıyla ve dürüst bir biçimde kazandım mı... artık bilmiyorum. Ayrıca aralarında, Lincoln'e uygun çok da insan yok ve annem ne derse desin, arkadaş çev-

resi aşırı geniş olabiliyor. Son dakikada Hitler'in bıyığını da takamazdım; çünkü Tiger Stripe yedi onu ve sonra ayrıca, o yavrucağı da götürmek istemedim çünkü onun öksürüp birilerinin kapısına koca bir parça kıllı Nazi derisi çıkarması riskini göze alamıyorum. Sonunda sadece biz; Archer, Emily, Leonard, Babette, Patterson ve ben, kapı kapı dolaşıyoruz. Ölü Kahvaltı Kulübü.

Böyle dediğime bakmayın; ben yine de Kral II. Ethelred'in kuşağını, III. Vlad'ın hançerini ve Gilles de Rais'nin onlarca çocuğu öldürdüğü palayı taktım. Emily peri kılığına girmiş ve Elizabeth Bathory'nin yüzüğünü takmış parmağına. Leonard herkesle şeker ticareti yapıyor. Önce, çocukların cıvı cıvı oynadığı sokak boyunca evlerin dizildiği, Archer'ın son yaşadığı kasabaya gidiyoruz. Belki de çocukların bazıları, bizim gibi, birkaç saat nostalji yapmaya gelmiş ölü çocuklar. Saniyenin binde biri kadar kısa bir süre için, parıltılı ve topuklu dans ayakkabıları giymiş, bize el sallayarak selam veren JonBenet Ramsey'i* gördüm sanki.

Bizim gibi değişik kostümler giymiş, bir yağmacı hilkat garibesi guruhuyla çevrilmiş yürürken, bu küçük canlı cüce yaratıklardan bazılarının sarhoş sürücülerin kullandığı arabaların altında kalarak öleceğini bilmek insanı rahatsız ediyor. Bazı küçük ponpon kızlar ve melekler sindirim sorunları yaşayacak ve açlıktan ölecek. Bazı geyşalar ve kelebekler onları öldüresiye döven alkolik kocalarla evlenecek. Bazı küçük vampirlerin ve denizcilerin boyunlarına ip geçirilecek ya da hapis-hane isyanlarında zincire vurulacaklar ya da Büyük Set Resifi'nde şnorkelle dalış yapmaya gittikleri rüya tatillerinde denizanası tarafından zehirlenecekler. Şanslı süper kahramanlar, kurt adamlar ve kovboy kızlar içinden bazıları, ileri yaşlarda şeker hastalığı, kalp krizi ve bunamayla tanışacak.

* 1990-1996 yılları arasında Atlanta, Gegorgia'da yaşamış, başına bir cisimle vurularak ve boğularak öldürülmüş, Amerika'da çocuk güzellik kraliçesi olmuş bir kız çocuğu. (ç.n.)

Bir tuğla evin verandasında, bir adam kapı ziline yanıt veriyor ve biz hep bir ağızdan yüzüne karşı, “Ödül mü ceza mı?” diye bağıyoruz. Adam bize çikolata verirken, bir yandan da Emily’nin peri kostümüne bakıyor ağzı bir karış açık... Babette’in mücevher işlemeli Marie Antoinette kılığına... Patterson’ın Yunan piyade askeri kostümüne... Adamın bakışları benim üzerimde sabitleniyor; boynuma dolanmış, Hello Kitty kondom şeridini inceliyor. Kana bulanmış elime bir şeker drajesi bırakırken, “Bekle, sakın sen...” diyor adam, “psikopat kardeşi tarafından boğulan, şu film yıldızının kızı gibi giyinmiş olmayasın?”

Adamın verandasında yanımda dikilen Goran, balıkçı yaka bir kazak giyip, başına bir bere geçirmiş, boş bir pipo tütürüyor. Ağır, kemik çerçeveli gözlüğün ardına gizlenmiş bile olsa, Goran’ın şehvet dolu gözlerinden gücendiği belli oluyor.

Bu sahneyi Şeytan’ın yazmış olması mümkün. Ya da gerçekten böyle bir şey yaşıyor.

“Hayır, efendim” diyorum adama. “Ben Simone de Beauvoir kılığına girdim.” Göz ucuyla Goran’ı işaret ederek ekliyorum: “Ve bu da elbette çok meşhur Jean-Paul Sartre.”

Şimdi bile şaşkınım. Ben akıllı ve şefkatli biri miyim gerçekten; yoksa Şeytan tarafından yazılan zekice, boktan bir diyalogu mu okuyorum? Verandayı terk eden grubumuz sokakta ilerliyor. Archer göz açıp kapayıncaya kadar farklı bir yöne sapıyor; ben de kolundan tutup geri kalan arkadaş grubunun arasına katmak için peşinden seğirtiyorum. Siyah deri ceketli kolundan tutup, beni takip etmesi için çekiştiriyorum; ama Archer hiç aldırış etmeden aksi istikamette yürümeye devam ediyor. Belli ki bir işi var. Bu arada, arkadaş grubumuzla aramızdaki mesafe giderek açılıyor. Kahvaltı Kulübü üyelerini terk ediyoruz. Hiçbir söz söylemeden onu takip ediyorum sokak ışıklarının seyrekleştiği ve sonra tümünden kaybolduğu yol boyunca. Beton zeminli ara sokağın bittiği, evlerin bittiği yere kadar gidiyoruz ve ikimiz boş, karanlık bir çakıl taşlı yolda ilerliyoruz yan yana.

Archer bana bakıyor ve soruyor: “Maddy? İyi misin?”

İlgi mi gösteriyor yoksa rol mü yapıyor? Şeytan mı yazıyor yürüyüşümüzü? Bilmiyorum ve bu yüzden de yanıt vermiyorum.

Dövme demirden bir kapı yanı başımızda beliriyor karanlığın içinde ve Archer kapıya yöneliyor. Dövme demirden parmaklıkların arasından geçiyoruz ve anında her yanımızı mezar taşları sararken, biz biçilmiş çimlerin üzerinde yürüyoruz, cırcırböceklerinin cırlıtısını dinleyerek. Neredeyse göz gözü görmeyecek kadar karanlık olmasına rağmen Archer hiçbir yanlış adım atmadan yürüyebiliyor. Bense deri ceketinin koluna yapışmış, izliyorum onu yalnızca ve böylesine bir yakın takibe rağmen mezar taşları arasında tökezliyorum arada bir. Çiçek buketlerine tekme atıyorum ve yüksek topuklu ayakkabılarım nemden ıslanıyor.

Archer aniden duruyor ve ben koluna tosluyorum. Hiçbir şey söylemeden bir mezara bakıyor başını eğmiş; üzerindeki, uyuyan bir kuzunun resmi kazınmış mezar taşında, aralarında yalnızca bir yıl olan iki tarih yazıyor. “Kız kardeşim” diyor Archer. “Cennet’e gitmiş olmalı çünkü onu hiç görmedim.”

Bu mezarın yanında ikinci bir mezar taşı daha var ve üzerinde Archibald Merlin Archer yazılı bu taşın.

“Benim” diyor Archer, botunun ucuyla mezar taşma pat pat vurarak.

Orada dikiliyoruz, sessizce. Ay tepemizde, bu sahneyi zayıf bir ışıkla aydınlatırken, sayısız mezar taşının dört bir yana yayıldığını görebiliyoruz. Ayın aydınlattığı çimenler kaplamış zemini. Ne diyeceğimi bilemez halde dururken Archer’ın yüzüne bakıyorum bir ipucu yakalayabilmek için. Ay ışığı Mohikan saçının mavisini ve çengelli iğnesinin gümüşrengini yansıtıyor. Sonunda, “Senin adın *Archie Archer* mıydı?” diye soruyorum.

Archer, “Sus yoksa şimdi seni bir güzel pataklarım” diyor.

Bebek kız kardeşinin gömüldüğü günün gecesi nasıl mezarlığa geri döndüğünü anlatıyor Archer. O gece ardı sıra gök

gürültüsü ve bulutların akın akın geldiği müthiş bir fırtına patlamış; bu yüzden Archer bir dükkândan, zararlı otları ve bitkileri öldürmekte kullanılan aerosol türünden bir şişe, fısflı haşere ilacı çalmış. Deri iyice ıslanana kadar spreyi motorcu botlarına sıkmış ve yeni kazılmış mezar yerine yürümüş. Her adımında botlarıyla etrafa zehir saçarak mezara vardığında, fırtına patlamadan önce, ilkel kabilelerin yaptığı türden bir yağmur dansı yapmış. Topuğu üzerinde tam bir dönüş gerçekleştirmiş ve havaya sıçramış. Deri ceketi dalgalanırken, lanet ediyormuş; boynunu uzatıyor ve gözlerini döndürüyormuş. Zehirli ayaklarını yere vuran Archer böğürmüş ve anırmış; rüzgârın artan saldırıları altında kıvrılmış ve sıçramış. Fırtına tüm hızıyla sürerken, o hoplayıp zıplıyor ve sıçırıyormuş. Sayıklamış ve ulumuş. Ve ilk yağmur damlaları yüzüne değdiğinde, Archer etrafını statik elektrik çatırtılarının sardığını hissetmiş. Mavi saçları bütün haşmetiyle dimdik ayağa kalkmış. Yanağındaki çengelli iğnesi ise titriyor, kıvılcım saçıyormuş.

Archer'ın anlattığına göre, beyaz bir ışık demeti inmiş Cennet'ten zikzak çizerek ve bütün bedeni büyük bir çengelli iğne etrafında pişmiş. "Tam burada" diyor, kız kardeşinin mezarının yanında ayakta dikilirken. Tam, kendi mezarı olacak noktada dikilirken. Zoraki gülümsüyor ve "Ne telaştı ama" diyor.

Her iki tarafta, bir düzine mezar boyunca uzanan biçilmiş çimenlerde, o her iki yanı ağaçlı yolda, Archer'ın dans eden ayaklarının bir hayaleti hâlâ ortalıkta dolanıyor. Orada, bir savaş alanını kaplamak üzere büyümüş ilk taze yapraklar gibi, daha yeşil, daha yumuşak yeni bir ot kuşağı, bu yeni otlar, Archer'ın yıldırım çarpmadan önce bıraktığı her bir zehirli adımı izliyor. Söylediğine göre, zehirli botlarını bastığı her yerde otlar ölmüş ve ancak şimdi onun o gece yarısı kareografisini silmek üzere yeniden çıkmaya, büyümeye başlamış.

Orada, kendi kor kızıl piercinginin etrafında dev bir sapkın, günahkâr bir şiş kebab olmasından sadece birkaç gün son-

ra, kendi cenaze merasiminde, son sözleri, düzgün olarak kesilmiş yeşillikte, kolayca okunur zehirli sarı harfler olarak yüzeye çıkmış. Tabutu sırtlamış, mezar yerine taşıyanlar bu son öfkeli dans adımlarının karıştırdığı, çiğnediği yolu boydan boya geçmişler ama ancak dans ederken bir tanrının okuyabileceği büyüklükte solgun sarı harflerle yazdığı yazıyı görememişler: *Sikeyim Hayatı*.

“Bir haftada iki çocuk...” diyor Archer, “...zavallı annem.”

Ardından gelen sessizlikte, içi oyulmuş kabağı pişiren mum alevinin uzak kokusu kadar zayıf gece esintisinde akıp giden kendi adımı duymaya başlıyorum. Gecenin ufkunda bir yerlerden, üç cılız sestten oluşan bir koro sanki beni çağırıyor. Uzaktan, karanlığın içinden, üç farklı ses sürekli olarak, “Madison Spencer... Madison Spencer... Madison Desert Flower Rosa Parks Coyote Trickster Spencer...” diye sesleniyor. Beni büyüleyen, yakalayan ve bilinmeze sürükleyen bu siren’ şarkısıyla, atılan yemin peşinden sendeleyerek ilerliyorum. Tama-mıyla kendimden geçiyorum.

Archer arkamdan bağılıyor: “Nereye gidiyorsun?”

Bir randevum var, diye bağıriyorum arkaya dönüp. Nerede olduğunu bilmiyorum. “Cadılar Bayramı’nda” diyor Archer, “hepimiz gece yarısı Cehennem’e dönmek zorundayız.”

Merak etme beni, diye bağıriyorum, rahatlatmak için. Gizemli seslerin ardından büyülenmiş bir halde sürüklenerek, adımı tekrarlayan sesin peşine takılmış giderken, Archer’a dönüp sesleniyorum: “Merak etme!” Kendimden geçmiş bir halde bağıriyorum: “Cehennemde görüşeceğiz...”

* Yunan mitolojisinde, *Sinenum scopuli* denen bir adada yaşadıklarına inanılan deniz yaratıklarıdır. Bunların yaşadığı yerlerde dolaşan denizciler, sirenlerin söylediği şarkılardan büyülenip gemilerini kayalıklara doğru sürmüşler ve sirenlere yem olmuşlardır. (ç.n.)

XXXVIII

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison Desert Flower Rosa Parks Coyote Trickster Spencer.

Bana meydan okudun. Gazabımı evine çektin. Şimdi var olduğumu kanıtlamak için seni öldürmeliyim. Nasıl çocuk babasından daha fazla yaşıyorsa, aynı şekilde karakter de yazarını gömmeli. Eğer sen gerçekten benim süregiden yazarımsan, o zaman seni öldürmek benim varlığımı da sonlandıracaktır. Küçük bir kayıp. Böyle bir hayat, senin kuklan olarak yaşamaya değmez. Ama eğer seni ve senin pislik senaryonu yok edersem ve hâlâ varlığımı sürdürürsem... o zaman varoluşum muhteşem olacak çünkü kendi efendim olacağım.

Cehennem'e döndüğümde benim elimden ölmeye hazır ol. Ya da beni öldürmeye...

Korktuğum en kötü şey başıma geliyor. Karlı bir gecede, çıplak bir halde, kilitli kapısının önünde kalakaldığım, İsveç'teki yatılı okulumda, aptal zengin kızların sözleriyle var

edilen, hortlak haline geliyorum.

Neden ben kendim hariç herkes için bir hikâye olarak vuku buluyorum?

Bir zamanlar benim de içinde olduğum yatakhanein küçük odasına toplanmış çeşitli sınıflardan öğrenciler... kıkırdayan bu sinirli kız çocukları, bu Cadılar Bayramı'nı benim eski yatağımın etrafında geçiriyorlar. Yaklaşık olarak, beni alıp boğdukları ve tavlayıp tekrar hayata döndürdükleri zamankiyle aynı pozisyonda yatağımda oturuyor Bayan Oruspu Kızı Orosputar üçlüsü. Bu üçluden biri olan, küçük Bayan Şıllık Kızı Şıllık, "Merhum Madison Spencer'in ebedi ruhunu çağırıyoruz" diye tekrarlıyor.

Hep bir ağızdan, "Gel bize, Madison Desert Flower Rosa Parks Coyote Trickster Spencer..." diye sesleniyorlar. Ve üçü birden benim komik adımla eğlenip gülüşüyor. Belli bir ses tonuyla, "Maddy Spencer'in ruhunun gelmesini ve davetimizi kabul etmesini istiyoruz..." diyorlar.

Şıllık ya da Şeytan. Neden başka birinin davetine yanıt veren her zaman ben oluyorum?

Yatağın tam ortasında, yemek salonundan çalınmış bir tabağın içinde birkaç mum yanıyor; bunun dışında eski odam tam anlamıyla karanlığa bürünmüş. Perdeler çıplak ağaçlara ve rüzgârlı geceye açılmış. Koridora açılan kapı ise kapalı.

Bir Bayan Kepazegillerden Kepaze yana doğru sarkıp yatağın altına uzanıyor ve bir kitap çıkarıyor. Sayfaları kıvrılmış bir kitap bu. "Bu kişisel nesneyle" diyor Orospu Kızı Oruspu, "gücümüzü seni kontrol etmek için kullanıyoruz, Maddy Spencer..."

Kitap mı? Benim sevgili *Persuasion*'um. Yazarından çok daha uzun yaşamış bir karakterler koleksiyonu.

Kişisel bir eşyama, en sevdiğim kitabıma bakıp diğerleri de kikirderken, gözleri fal taşı gibi açılmış tanık kızlar sessiz bekliyor. Gözleri mum ışığında titreşiyor.

Bu işaret üzerine, tıpkı annemin dizüstü bilgisayarında Ctrl+Alt+C tuşlarına basıyormuşum gibi, yavaşça perdeleri kapatmaya başlıyorum ve hareketin başlamasıyla toplaşan kızların

çığlık atması bir oluyor. Daha küçük kızlar ayağa fırlıyor ve birbirini ezerek odadan kaçmaya yelteniyor. Sanki Ctrl+Alt+A tuşlarına basıyormuşum gibi kolayca klimanın ayarlarıyla oynayıp, odada kalan kızlar mum ışığında havada kendi soluklarının buğusunu görebilsinler diye odanın sıcaklığını düşürüyorum. Tıpkı Ctrl+Alt+L tuşlarına dokunuyormuşçasına, odanın tepe lambalarını açıp kapatıyorum, açıp kapatıyorum, ışık hızı kadar hızla ışığı yakıp söndürüyorum. *People* dergisi fotoğrafçısının benim her bir fotoğrafımı seçerken patlattığı flaşa eşdeğer bir ışıkla dolduruyorum odayı. Ancak bir paralı paparazziler ordusunun yapabileceği şekilde, toplaşan kızları kör ediyorum.

Bunun üzerine, odada kalan kızlar panikle kendilerini açık kapıya zor atıyor, koridora dağılıyorlar; Cehennem'in pislik içindeki hücrelerinde kaderine terk edilmiş ruhlar gibi feryat figan ediyorlar. Birbirini çiğnerken dirseklerinin ve dizlerinin derisi soyuluyor kaçışan kızların ve odada üç acımasız Bayan Sapık Kızı Sapık, hâlâ yatağımdaki mumların etrafında oturur vaziyette yalnız kalıyor.

Evet, işte karşınızda, ölü ellerinin hortlak izlerini tam bu öğrenci yurdunun kapı kolunda bırakmış efsanevi çıplak kız. Bayan Madison Desert Flower Rosa Parks Coyote Trickster Spencer. İşte buradayım. Bir film yıldızının koca götlü aptal şımarık kızı, yalnızca bir geceliğine sizin için döndü. İnce ballerin ayaklarıyla çarşafımı kirleten ve anoreksik kızlarının küçücük kalçakemikleriyle yatağımyı delen bu üçlüye bakıyorum tepeden ve Ctrl+Alt+D tuşlarına dokunuyormuş gibi kolayca koridora açılan kapıyı kapatıp kilitliyorum. Tıpkı annemin Somali hizmetçileri içerisi pırıl pırıl parlayana kadar içeride tutarken yaptığı gibi ben de kızları içeriye kilitliyorum.

Ölüler en eski zamanlardan beri canlılara mesajlarını nasıl gönderiyorsa ben de aynısını yapıyor ve büzüşmüş Bayan Pespayegillerden Pespaye bağırsaklarına sesten hızlı saldırımı gerçekleştiriyorum; böylesine kötüye kullanılmış sindirim sistemlerinin sulu içeriklerini, bağırsaklarındaki, midelerindeki ve kolonlarındaki kabaran ve köpüren atıkları bulandırıp kaynatıyorum. Bu karışımı şiddetli bağırsak hareketleri dalgaları-

na dönüştürüyorum. Üçü de kendi orta bölgesini tutuyor; alt deliklerinden metan bulutları fışkırıyor, zayıf mum ışıkları sö-nüyor ve oda pis kokulu, boğucu bir karanlığa gömülüyor. Geçmiş yemeklerinin sıcak çamurunu aşağıya itiyor, kasılmış oral ve anal kaslarla hapsederek, dışarı çıkmaya zorluyorum. Bulamaç halindeki bu kaynamış çürük atık yoluna çıkan etten duvarları gümbür gümbür dövüyor.

Elleriyle alev saçan ağızlarını kapayan kızlar parmakları arasından çığlıklar atıyor, feryat edip yardım çağırıyorlar. Şişen karınlarını kavramaya çalışıyorlar. Koridorda, kapalı kapının ardında, toplaşmış öğrenciler ve idareciler kilidin topuzuyla güreşiyor.

Ancak bunlardan sonra kendimi takdim edip geldiğimi duyuruyorum. Ben Madison Spencer, Cehennem'in kâğıt üzerindeki yöneticisi. Soprano sesimin tüm korkunçluğuyla, öte-dünyadan tınılar katarak, üç Şıllık Kızı Şıllıkla, lanetlenmemek için ellerinden geleni yapmaları... aksi halde sonsuza kadar gazabımın üzerlerinde olacağı uyarısında bulunuyorum. Eğer elime düşerlerse, kaprislerimin hedefinde olacaklarını ve verdiğim emirle sonsuz işkencelere tabi tutulacaklarını söylüyorum. Gece mezarlıkta bir insan ışık demetine dönüşen Archer'ın böğürmesi ve hırlamasına benzer bir sesle, bu üç kızın Hades'e mahkûm edilmesi emrini vereceğimi, onları boğazına kadar batmış bir halde, Kürtaj Artığı Parçalar Bataklığı'nda Hitler ve şürekasıyla ilelebet dikilmeye zorlayacağımı bildiriyorum.

Cehennem'in pis kokulu, küükürtlü atıkları esnek, bale eğitilmiş vücutlarından dışarıya akar, fışkırır, patlarken, bizim üçlü ağlıyor; bağışlanmak ve serbest kalmak için yalvarıyor. Kilitli kapı, dışarıda bırakılan öğrenci ve öğretmenlerin yumruk darbeleri ve yalvarmaları karşısında direnmiyor.

"Söylediklerimi aklınızda tutun" diyorum kızlara. Şu andan itibaren, kendilerini kurtarmak için, her fırsatta *zenci* ve *götveren* sözcüklerini kullanmaları gerektiğini anlatıyorum. Tuvaleti kullandıktan sonra asla ellerini yıkamamaları gerektiğini. Esnerken ya da öksürürken, özellikle de bunu kalabalık uçak yolculukları sırasında yemek servisi sırasında ve tam da *İngiliz*

Hasta gösterilirken yapıyorlarsa, elleriyle ağızlarını kesinlikle kapatmamalarını... Ah, liste uzayıp gidiyor işte böyle. Lanet olsun, ne çok eğleniyorum! Ve en sonunda, kendi pisliklerine batmış, tam boğulmak üzereyken, kapıyı ardına kadar açıp, bütün akranlarının bu üç Şıllıkgillerden Şıllık'ın ne hale geldiğini görmelerini sağlıyorum.

Orada, kaygan pisliklerinin içinde dağılmış bir halde yatan üç kız cümle aleme rezil oluyor.

Ve evet, ben sıradan ve intikamcı biriyim ama bulunacağım yerler ve dikeceğim çiçek açmış ağaçlar var. Komuta ettiğim cani kalabalıklar ve kana susamış ordularım var. Sağlam ve dakik kol saatime göre, Cadılar Bayramı'nda gece yarısına yirmi dakika var.

Henüz ölmemiş, bu yazıları okuyan herkese, şans diliyorum. Samimi olarak söylüyorum; şansınız bol olsun. Vitamin haplarınızı almayı sürdürün. Su kenarlarında koşmayı bırakmayın ve sigara dumanı olan yerlerden uzak durun. Parmaklarınızı çaprazlayın... belki ölüm sizin başınıza gelmez.

Ve evet, ben on üç yaşındayım ve ölüyüm ve bir kız çocuğuyum. Belki bir parça sadistim ve bir parça da zayıf... ama en azından bir kurban değilim, artık değilim. Umut ediyorum. Umut ediyorum öyleyse varım. Umut için Tanrı'ya şükürler olsun.

Siz geri kalanlara gelince, lütfen korkmayın. Cennet'e giderseniz, ne mutlu size. Ama eğer gitmezseniz... öyleyse bana, yukarı bakın. Yeryüzünü Cehennem ya da Cehennem'i yeryüzü gibi hissettiren tek şey, onun Cennet gibi hissettirmesi yönündeki beklentimizdir. Yeryüzü yeryüzüdür. Ölü de ölü. Öteki dünya hakkında diğer bir içeriden bilgi de şu: Cadılar Bayramı'nda eğer gece yarısı yasağını ihlal edecek olursanız, bir sonraki Cadılar Bayramı'na kadar, yaşayanlar arasında kapana kısılmış bir hortlak olarak yeryüzünde dolanıp durursunuz.

Şimdi, bana müsaade, geç oldu ve bazı şeytani kışkırtıcılar tekmelemek için çok ama çok acelem var.

Devam edecek...

Orada mısın, Şeytan? Benim ben, Madison. Şimdi geldim buraya, Cehennem'e; ve belki de aşırı doz marihuanadan ölmek dışında hiçbir şey benim hatam değil. Belki de şişman... gerçek bir domuzcuk olduğum için düştüm Cehennem'e. Kendine saygın yeterli olmadığı için Cehennem'e gidilebiliyor mu bilmiyorum ama ben bu yüzden buradayım. Keşke yalan söyleyip, sarı saçlarım ve iri göğüslerimle bir deri bir kemik olduğumu anlatabilseydim sana. İnan bana, şişmanım ama çok iyi nedenlerim var bunun için. Önce kendimi takdim edeyim...

İşte böyle başlıyor daha on üç yaşındaki, narsist ve milyarder bir Hollywood yıldızının kızı Madison Spencer'in heyecanlı, eğlenceli, biraz da korkunç Cehennem macerası...

Dünyaya dair hatırladığı son şey, lüks bir otomobile bindiği ve uykuya daldığıdır. Sonra Cehennem'de bir hücrede uyanır. Yan hücrelerde kalan kendisi gibi genç günahkârlardan oluşan renkli bir grupla tıraş bıçağı, peçete ve izmarit atıkları, kırık camlar, kepek, zalim tarihsel şahsiyetler, bok, salya, balgam, cerahat dolu bataklıklar, göller ve okyanuslarla, her çeşit iblisle dolu ve elbette dehşetli ateşlerin yandığı Cehennem topraklarında zorlu bir yolculuğa çıkarlar. Baştan sona olağanüstü zeki gözlemlerle, toplumsal eleştiriyile, şiddetle, hicivle, akılla ve aşkla örülü, çok katmanlı ama büyük bir zevkle okunacak, sizi asla yanıltmayacak, o her zamanki irkiltici ama eğlenceli

